

**ВЕРА
КОУИ**

КАПАЗАНОВ 408.012.1995

Богати и Могъщи **2**

Една увлекателна сага за силата на парите
и шокиращите тайни на богатите

ВЕРА КОУИ

БОГАТИ И МОГЪЩИ 2

Превод: Явор Димитров, Йорданка Минкова

chitanka.info

В разкошната къща, разположена сред тропическото великолепие на един от Бахамските острови, влиза като законна наследница Елизабет Шеридън — невероятно красива жена, топмодел.

Тя владее до съвършенство уменията да потиска емоциите си и да контролира всяко положение и с това обърква плановете на всички от семейството на приказно богатия Ричард Темпест.

Само един човек разбира, че под строгата външност се крие много чувствителна личност, безпомощна и уязвима. Преди време тя е била наранена така силно, че дори мисълта за това е погребана. Преливащ от жизненост, един мъж, който настъпва неумолимо, Дев Лафлин предизвиква у Елизабет емоционален взрив и успява да разкрие мистерията на нейния живот.

ГЛАВА ДЕВЕТА

„Пинта“ се връщаше сред бурните вълни на пурпурното море под едно почти черно небе. Горещината беше станала потискаща и угнетяваща. На хоризонта светкавица бляскаше назъбен език, протягаше се ненаситно напред, последвана от заплашителния тътен на далечен гръм.

Докато наблюдаваше застрашителната тъмнина, Кас се молеше ужасено да стигнат до Темпест Кей, преди морето да се разбушува, и когато светлините му се появиха в далечината, тя се хвана здраво за бордовата ограда, прималяла от облекчение. Но дори когато почувства облекчението, светкавицата достигна кораба и го облиза жадно, осветявайки го зловещо в бяло, а един оглушителен трясък на мълния накара Кас да се наведе, като закрие ушите си с ръце. Бурите я плашеха. Те бяха единствената среда, където се чувстваше оставена на милостта на стихии, от които не можеше да се защитава и които не можеше да контролира.

Вкопчи се в оградата ужасена, но едно внезапно вълнение на морето разлюля „Пинта“, отхвърли я към стената на каютата и тя силно удари рамото си.

— Слезте долу в кабините! — изкрещя Дейвид, като се присъедини към усилията на Дев да задържат щурвала, но Кас не му обърна никакво внимание.

Да си долу и да чуваш, но да не виждаш, беше по-лошо. Ако им беше съдено да бъдат потопени, тя искаше да го види, преди да го почувства, Нийвс също се бе вкопчила в оградата. Елизабет беше обвила ръце около мачтата. Тя беше мокра, вода струеше по тялото ѝ, а когато палубата се наклони, Кас се изпързала и се удари в краката ѝ. С пръсти като щипци тя сграбчи прогизналите джинси и обезумяла се хвана здраво. Чувстваше се зле, а също и много изплашена. Тя, както беше казал Дейвид, не понасяше пътуванията по море.

После почувства, че Елизабет охлажда вкопчените ѝ ръце и я изправя, притиска я пред тялото си, като с дългите си ръце обхваща

отново мачтата. Кас виждаше пред себе си страшните зелени планини, обвити с бяла пяна, които се потопяваха и издигаха, простена и затвори очи. Когато „Пинта“ се потопа между две вълни с носа напред, всякаква надежда я напусна.

Дев държеше курс към заливчето, където се намираше крайбрежната вила. Това беше най-близката суша, на няколко мили от частното пристанище.

— Най-добре е да се отправим към заливчето — обърна се той към Дейвид, като надвикваше бързо усилващия се вятър. — Никога няма да успеем да стигнем до кея на пристанището.

Внезапно rukна дъжд като завеса, намокри ги за секунди, но понеже „Пинта“ беше вече близо до сушата, светлините на кея се показаха изведнъж. Докато Дев държеше кораба устойчиво в морето, чийто движения замайваха Кас, той извика:

— Ще застанем успоредно на пристана. Скачайте! Тръгвайте към вилата.

Дейвид остави щурвала, за да дойде и да помогне, хвана здраво Нийвс, която се притискаше до перилата, докато кеят, който се издигаше и спускаше като люлка, се мерзелееше пред тях.

Когато „Пинта“ се снижи, Дейвид подхвана Нийвс да се качи на оградата и след като кеят се изравни с тях, тя скочи, падайки на коленете си, но в безопасност. Той се обърна към Кас и извика:

— Хайде.

Като се взираха през пелената от дъжд, Дейвид и Елизабет качиха Кас, която се олюляваше неистово, на ниския парапет и когато кеят и корабът се изравниха, Кас скочи, стиснала очи, и падна върху Нийвс. Тогава почувства стабилността на дървото под себе си. Мигновено морската болест я напусна и тя се изправи на крака. И двете с Нийвс бяха готови да посрещнат Елизабет, която скочи чевръсто.

— Тръгвайте към къщата — извика Дейвид и се върна, за да помогне на Дев.

— Хайде! — изкрещя Кас, но Елизабет стоеше и се взираше в „Пинта“ и в Дев, който се бореше с подскачащия кораб.

Кас сграбчи ръката й.

— Ще тръгваш ли?

Трите жени, приведени под поройния дъжд, се затичаха към вилата, построена под надвисналата скала. Като избегнаха стичащата се вода от капитанския мостик, те отвориха вратата и влязоха.

„Благодаря на Бога“ — потръпна Кас. Зъбите ѝ тракаха. Тя представляваше една мокра, прогизнала купчина, но вече беше на твърда земя, чувстваше се уверено и веднага започна да го проявява.

— Запали огън, Нийвс, после съблечи тези мокри дрехи. Елизабет, ще намериш кърпи в банята — донеси ги и се увий в тях. Аз ще направя кафе...

Нийвс клекна, за да запали голямата купчина съчки, струпани в каменната камина. Тя се разпали веднага с пукащ, ярък, топъл пламък. Шляпайки, Елизабет донесе кърпите. След Кас остана мокра следа, докато тя отиде в кухнята. Треперейки, започна да пълни кафеника.

Когато се върна, Нийвс се беше обвила в една кърпа, като стеснително се събличаше под нея. Елизабет смъкна джинсите и тениската, хвърли настрана сутиена и бикините, преди да се загърне в своята голяма като чаршаф кърпа, но все пак Кас успя да зърне великолепното тяло, наежено и настръхнало, и това, което видя, беше достатъчно, за да накара дъхът ѝ да секне. Тя гледаше жадно мъха между дългите ѝ крака, чийто цвят беше съвсем същият като този на косата ѝ.

Нараненото място на гърдите ѝ се открояваше със сиво-синкавия си цвят. След това всичко беше закрито от кърпата. Кас взе своята в кухнята. Изведнъж се засрами от собственото си дебело, затлъстяло тяло. Изтри се бързо, уви се в кърпата като в тога, после се качи по стълбите до стаята, за да вземе някои дрехи.

— Ето, това трябва да ти стане. — Тя хвърли къс хавлиен халат. Нийвс го взе, облече го и чак тогава пусна кърпата на пода. — Ти по-добре вземи това. — Елизабет хвана тънкия морскосин копринен халат.

„Благословена да си, Нийвс, че поддържаш това място в ред.“ Кас потръпна, като се приближи към огъня, взе мокрите дрехи и ги разстла на камъка на камината, повеси джинсите на решетката, а тениските — на каменната полица над камината и ги закрепил с месингов часовник и ваза за цветя. „Бог знае колко време ще трябва да съхнат... Вероятно ще трябва да ни изпратят дрехи от къщата, — тя погледна към запотените прозорци, — когато времето позволи.“

С боси крака, в синия халат, който ѝ прилягаше чудесно и чийто колан беше омотан два пъти около талията, Елизабет подсушаваше косата си с кърпа. Зърната на гърдите ѝ, настръхнали от студа, ясно изпъкваха под тънката коприна и Кас я накара да се приближи до огъня.

— Ела и се стопли. — Нямаше да допусне *те* да му се натрапят, когато той влезе. Като взе няколко цепеници от кошницата, тя ги добави към вече яркия, буен огън, след това подуши: — Кафето!

Притича до кухнята и не след дълго се чу дрънченето на порцелан и прибори.

Вратата се отвори, пропускайки буря от вятър и дъжд, и Дейвид, който я затвори с трясък.

— Боже, как духа! — Той подуши: — На кафе ли ми мирише? — Докато влезе в кухнята, от него се стичаше вода. — Какво има за ядене?

— Първо съблечи тези мокри дрехи — нареди Кас. — И намери нещо да облечеш... Къде е Дев?

— Идва... Проверява дали корабът е добре завързан.

Дейвид взе една кърпа и отиде в спалнята. Кас излезе от кухнята с поднос с чаши и тенекиена кутия със сладкиш.

Всички дъвчеха и пиеха, когато вратата се отвори отново и се появи Дев. Косата му беше сплесната, ризата и джинсите прилепваха към тялото и дългите му крака. Нийвс скочи веднага.

— О, ти си мокър до кости! Ето... вземи тази кърпа.

Той тръгна към спалнята, но Кас видя как преди това хвърли поглед към мястото, където Елизабет седеше, приведена над огъня, с гръб към него, облечена в негов халат.

— Нападнахме килера ти — извика Кас след него.

— Чувствайте се като у дома си. — Той хлопна вратата.

Върна се с нова риза и джинси, носеше и кимоно, което хвърли на Кас.

— Няма да ти е по мярка, но е по-добре от кърпата.

Зад него Дейвид се провикна, когато Кас излезе от кухнята отново.

— Мадам Флатърби. — Той се захили. Кимоното трябваше да е дълго до коленете. Но на Кас, с нейните едва пет фута, то стигаше до глезените.

— По необходимост — отвърна Кас с достойнство, отивайки да събере чашите.

— Ще позвъня на Хелън — каза Дев.

Тя беше много притеснена.

— Толкова се разтревожих, когато бурята се надигна.

— Ще я изчакаме да премине — каза Дев. — Имаме сухи дрехи, а кухнята на Нийвс е добре запасена.

Нийвс изглеждаше доволна.

— Можем да прекараме нощта тук, ако е необходимо.

— Пържоли. Добре ли е? — попита Кас, като подаде глава от вратата на кухнята.

— Давай, пържи! — подкрепи я Дейвид възторжено.

— Не, „Пинта“ не е повредена. Поочукана е малко, но това е всичко... Добре. Ако бурята утихне, ще те видим утре сутрин.

Дев затвори, когато Кас се върна с кафе за него и за Дейвид.

— Имаш ли нещо да му добавиш? — попита Дейвид с надежда.

— В шкафа в кухнята — каза му Нийвс тихо, с глас, който го накара да се препъва, докато отиде да го вземе.

— Мислиш ли, че цяла нощ ще седим тук? — попита Кас колебливо.

— Няма никакъв признак на утихване — отговори Дев, като държеше чашата си така, че Дейвид да може да му сипе глътка скоч.

— Сложи тогава още малко дърва в огъня — нареди Кас на Елизабет.

Тя отиде да провери дрехите, които вдигаха пара.

— Все още са влажни. А също и косата ти — добави тя майчински, като протегна ръка, за да я докосне, но не успя, тъй като Елизабет отдръпна рязко глава.

— Толкова е гъста — продължи Кас непринудено, като мушна ръка в джоба на кимоното си и я стисна в юмрук.

Дейвид се наведе към килимчето пред бумтящия огън, отпивайки голяма глътка от доста подсладеното кафе.

— Най-хубавата част от деня — промърмори той.

— Беше хубав ден, докато не се появи бурята — възрази Нийвс с негодувание.

Кас потръпна:

— Не ми напомняй.

— Казах ти, че ще имаш морска болест — каза Дейвид студено.

— В това море! Кой би издържал?

— Елизабет — отвърна Дев лениво.

— О, но Елизабет никога няма да позволи да се поддаде на толкова незначително нещо като това! — каза Дейвид злобно. Той ѝ хвърли един поглед с присвити очи, негодуващ.

„Ти също?“ — помисли Кас. И тя осъзнаваше от момента, в който отплаваха, силното чувство, почти антагонизъм, което се излъчваше от Дев и Елизабет. Дори Нийвс го долавяше, но беше озадачена, не разбираше причината. Собствените ѝ отношения с Дев бяха така невинни, така платонични, че макар да усещаше антагонизма дотолкова, че се смущаваше, че тя не го беше разбрала.

Но Кас го разбираше, а също и Дейвид. Не можеше да не се почувства. Той беше инстинктивен, силно зареден, съвсем сексуален. Кас се ужасяваше. Дев беше завладян от Елизабет. А и той някак си ѝ въздействаше. Пълното му безразличие се превръщаше в опасен интерес. „Как? — мислеше Кас отчаяно. — Как?“ О, тя знаеше отдавна за вродения магнетизъм на Дев. Беше виждала жени, които оглупяваха заради него. Марджъри се изпотпяваше, когато той се появеше наблизо. Но никога не си беше помислила, че ще види Елизабет покорена. Все пак беше така. И не успяваше да го преодолее. Според нея Елизабет беше груба, даже арогантна — толкова много, че в началото, преди Дейвид да успее да я разбере, беше промърморил на Кас: „Не е способна да обича“.

„Не, глупако! — помисли Кас отмъстително. — По-скоро може много да обича.“

Тя беше сигурна, че Елизабет е напрегната, защото не може да се справи с това, което е открила, и беше разярена като жена, неочаквано изправила се пред нещо, което не може да контролира. Но трябваше да опита. И тя опитваше. „Боже, как опитваше“ — мислеше Кас. Това беше единствената утеха, която можеше да извлече от ситуацията, все по-трудна и по-трудна за управление.

Тя скърбеше, би се заклела над която и Библия да ѝ подадете, че Елизабет е неподатлива към мъжете. Към секса. Нито веднъж например не беше показала, че съзнава кучешката привързаност на Дейвид, неговото обожание. Но отношението ѝ към Дев беше така силно осъзнато, че просто хвърляше искри.

Един месец Кас работеше в близост с Елизабет и не минаваше ден, без да научи нещо за нея. Строгата ѝ и хубава външност криеше много чувствителна личност. Работата при Ричард Темпест я бе научила на този пръв, трудно усвоим урок: да се вглежда в хората. И така, при Елизабет се беше вглеждала усилено, бе слушала внимателно и смяташе, че я познава добре, само за да открие, че Елизабет е непозната. „Като всеки друг — мислеше Кас тъжно. — Елизабет Шеридън не беше това, което изглеждаше. Но онова копеле — тя хвърли такъв поглед към Дев, който би го повалил, ако го бе видял, — беше забелязало това мигновено. И се възползваше.“ Кас съзнаваше мълчаливия му натиск. Знаеше, че и Дейвид го съзнава, но докато него това го озадачаваше и караше да се чувства неудобно, нея я ядосваше. Как се осмелява той да въвлече Лиза в борбата между половете? Защото това беше направил. По-лошо, беше я накарал да осъзнае — за първи път! — съществуването на такава борба. Ето защо Кас ги наблюдаваше цял ден. Всяко нейно сетиво бе напрегнато, всяка от вътрешните ѝ антени — настроена на тяхната честота. Преценяваше всеки поглед, мереше всяка дума и така разбра, че Елизабет се беше включила в борбата. И въпреки че копнееше да предложи помощта си, знаеше, че това ще бъде фатално. Инстинктът предупреждаваше Кас, че Елизабет никога няма да ѝ прости дори само факта, че е разбрала. По-лошо, лазерният ѝ ум веднага ще поиска да научи как е разбрала. Кас потръпна. Вече нямаше начин да успее да каже някога на Елизабет. Дев Лафлин беше осуетил и този план. Кас му хвърли още един поглед, изпълнен с ненавист. Онова проклето нещо, което носеше между краката си, нямаше съвест, но то караше всяка жена, която среща, да го забележи. Копеле! Секси, привличащо жените, магнетично копеле.

Кас се отпусна назад на дивана. Чувстваше се жалка, тъжна и — както от дълго време не се беше чувствала и внимаваше да не се почувства — самотна. Измъкваша Лиза от нейното влияние непоколебимо, безмилостно. И тя тъгуваше, знаеше, че и Дейвид тъгува, като вижда очевидната нестабилност на Елизабет.

Дев Лафлин, върховният творец, съживяваше статуята. Снощи Кас видя това. Онази животинска, пресъхваща устните чувственост,

стопяваше леда.

Забелязваше погледите — объркани, наранени, после горчиво завистливи, които Дейвид хвърляше на Дев от време на време през целия ден. Той също улавяше тембъра на гласовете им, когато Елизабет се движеше под погледа на тези пламенни, ясни сини очи с нелепо дълги мигли. Съвсем хищнически очи. Виждаше как същите тези сини очи можеха да приковават Елизабет и да я задържат мъчително, докато я гледаха. А очите на Дейвид бяха така наранени, когато гледаха Елизабет, която почти не го забелязваше, че го чувстваше дори Кас, може би поради собственото си презрение.

„Колко си приличаме сега с теб“ — мислеше тя мрачно, като гледаше как той се визира в Елизабет с объркан копнеж.

Кас се стегна.

— Ще отида и ще приготвя тези пържоли... трябва да са се размразили вече.

— Мога ли да помогна? — попита Елизабет.

— Да — бързо отговори Кас. Това поне щеше да я измъкне от обсега на тези ужасни очи.

Сервираха пържолите с ароматен доматиен сос, който Елизабет направи, и с пържени картопки.

— Благодаря на Бога за фризера — каза Кас с жар.

Дев отвори няколко бутилки вино и след като струпаха съдовете в мивката, всички седнаха отново около огъня. Не говореха много, всеки беше зает със свои натрапчиви мисли.

Кас се размърда:

— Слушайте... дъждът е спрял.

Всички се послушаха. Чувахе се само капчукът от стрехите и мощното бучене на прибоя.

— Десет часът — каза Дейвид, като се протегна. — Можем да се върнем в къщата.

— Тези дрехи са достатъчно сухи, за да ги облечем. Е, не съвсем сухи, но за половин час няма да ни навредят.

Когато се обърна към Елизабет с все още леко влажните джинси и тениска, видя, че тя е дълбоко заспала и краката ѝ са в скута на Дев Лафлин.

— Остави я — каза той лениво. — Тя е страшно уморена. Доста поплува днес.

„Да, за да избяга от теб“ — помисли Кас злобно.

— Аз също ще остана — бързо предложи Нийвс.

— Не, скъпа. Ти ще се върнеш в къщата. Мокра си до кости, а не искам да настинеш.

Нийвс се колебаеше, разкъсвана между очевидната му загриженост и заповедта му — тъй като това беше заповед — да го остави. С Елизабет Шеридън.

— Аз ще я заведа — продължи Дев непринудено.

Дейвид отвори уста, после я затвори. Без да пророни дума, взе дрехите, които Кас му даде, и отиде трмаво в кухнята. Нийвс мълчаливо се качи на втория етаж. Кас се облече в кухнята, след като Дейвид излезе оттам.

— Виж, сигурна съм, че Елизабет би предпочела да се върне с нас — каза тя, като не можеше да не направи още един последен опит.

— Заспала е дълбоко — отвърна Дев. — Остави я да спи.

Той беше прав. Елизабет спеше дълбоко, непробудно, с лице, заровено във възглавниците. Дев държеше глезените ѝ, дългите му пръсти изглаждаха черни до бледата златиста кожа. На Кас ѝ се искаше да ги отреже до китките.

Бе прекрасна нощ. Въздухът бе освежен, въпреки че все още гъсти облаци се движеха високо в небето и от време на време закриваха луната. От дърветата падаха капки и брегът беше осеян с водорасли и плавей. Имаше достатъчно светлина, за да могат да намерят пътя по брега, но Кас настояваше Дейвид да вземе фенерче за всеки случай.

Дев внимателно отмести краката на Елизабет и придружи Кас, Нийвс и Дейвид до вратата.

Когато Кас погледна назад през пролуката в скалите, вратата беше затворена отново. Тя имаше чувството, че е изключена от живота на Елизабет.

Елизабет стенеше тихо в съня си, въртеше глава, извиваше тяло, отваряше устни, езикът ѝ търсеше. Събуди се ужасена. Сърцето ѝ тупаше силно, устата ѝ беше пресъхнала, дишаше като запъхтяно

животно. Осъзна, че се намира в крайбрежната вила. Лежеше по гръб. Стаята се осветяваше само от една лампа. Надигна се безшумно и надникна над облегалката на дивана. Дев Лафлин пишеше на бюрото си до прозореца. Отново легна тихо и погледна към корабния часовник на полицата на камината. Един часът през нощта. Толкова ясен... толкова истински сън. Не сън. Спомени. Тези спомени, които тя съзнателно потискаше... Откърши мисълта, преди да може да разцъфти...

Достатъчно бе, даже прекалено много, че той властваше над мислите ѝ, когато бе будна. Но това, че нахлу в сънищата ѝ, беше вече гибелно. То показваше колко голямо е въздействието му. От момента, в който тя присви очи на слънцето и не видя нищо друго, освен сини, сини очи, и чу един плътен глас да казва: „Здравейте... Аз съм Дев Лафлин“.

Тогава тя не можа да отклони погледа си от него. Оттогава не можеше да се освободи от него. Не само ума си не успяваше да контролира вече. Ето, сега беше сама с него, а другите си бяха тръгнали... Тя се проклинаше, че е заспала. Но се чувстваше и физически, и емоционално изтощена.

Затвори отново очи. Не виждаше нищо друго, освен него. Високият му ръст, наситеното синьо на очите му, нелепо дългите мигли, начинът, по който втренченият му поглед я проучваше с опитност, която я ужасяваше.

„Трябваше да обърнеш повече внимание на думите на Кас! — мислеше си тя за хиляден път. — Не ти ли каза, че той е мъжкото начало в реалността. Не го ли разбра от първата вечер? Старата история за лисицата и пилетата.“ Той трябваше само да застане там и обърканите птици се втурваха право между мързеливите челюсти.

Спомни си погледа, усещането за неговите устни. Стомахът ѝ се сви и кожата ѝ настръхна, зърната на гърдите ѝ станаха твърди, изпъкнали връхчета. Тя се преобърна, притисна тялото си към коравите възглавници, почувства набъбването на гърдите си, усети костите на бедрата, цялата дължина на краката си. Мисълта да я докосне я потопи във вълна от желание.

Чу шумолене, когато Дев се изправи, но остана съвсем неподвижна, докато той дойде. Застана за момент загледан в нея. Престори се, че все още спи, но сърцето ѝ биеше силно и цялото ѝ

тяло беше напрегнато. Чак когато той се дръпна, тя се отпусна с безмълвно тръпнеща въздишка и почувства как потта се стича между гърдите ѝ. Застави се да диша дълбоко и равномерно. „Трябва да овладее мислите си. Така не може. Немислимо е.“ Той бе осквернил не само тялото, но и ума ѝ.

Още веднъж си припомни безпощадно, че не се нуждае от него. Това, което изпитваше, беше алчност. Истинска сексуална алчност. А тя може да бъде овладяна. Мисълта, че може да се владее, беше поужасяваща от вече познатото мъчително удоволствие от копнежа. Не трябваше да се случва отново. Не се осмеляваше да го допусне да се случи пак. Но бедата бе, че той властваше над нея още от началото.

Появи се като слънчево изригване. Докосването на ръката му я прогори, а очите му оставиха огнена следа по лицето и тялото ѝ. Гледаше с непоколебимата увереност на мъж, който винаги успява. Тези очи я задържаха: непохватна, скована, трепереща и поразена. За първи път в живота си се страхуваше от мъж.

Бе опитала да му се противопостави още от началото. Но през цялата нощ тези очи я дебнеха, правеха я нервна, несигурна. А ръцете му, когато свиреха на китара, все едно че свиреха на нея...

Не можа да заспи цялата нощ. Мислеше единствено за него. На сутринта слезе долу и откри, че го няма! Бе бясна и ужасена от своя яд. И си го беше изкарала на Дейвид. Наблюдаваше с диво удовлетворение унижението и объркването, изразени на беззащитното му лице, и все пак вътрешно се срамуваше. Никога преди това не беше чувствала нужда от отмъщение.

И тогава го видя в далечината. Не можеше да сбърка височината му, свободните движения на дългите му крака. Избяга, но само за да се затвори в стаята си като животно в клетка, ядосвайки се на себе си, че не е нищо повече от една разгонена кучка! Това беше едно чисто сексуално влечение, нищо повече. Копнеж за груб, ненаситен секс, който нарушава съня и спокойствието. „Татко, купи ми това!“ Това я караше вътрешно да се смее истерично. Бог знае, че имаше парите... Но то не се продаваше.

За първи път от детството си насам то я караше да си повтаря — безумно и натрапчиво: „Какво ще правя? Боже, какво ще правя?“. Не знаеше. Просто не знаеше.

Нищо подобно не ѝ се беше случвало преди и тя не вярваше, че е възможно.

И все пак откри, че грижливо се облича за вечеря, въпреки предупреждението на Хелън. Размишляваше за най-подходящата дреха... Най-накрая избра тънък шифон с цвят на лимон, съблазнителен като питие за жаден мъж. Стегна дрехата на талията си, остави ефирната горна част да пада така, че възбуждащо да загатва едрите ѝ твърди гърди. Пусна косата си, напръска я с парфюм — еротичен, огнен, предизвикателен. Гримира се внимателно, като използва всичките си трикове на манекен. Някаква странна, нова сила я овладя, принуждавайки я да принесе себе си в дар... Разбра, че е успяла, когато видя погледа в тези сини очи, които се промениха едва доловимо. Ирландското синьо се превърна в нещо, което накара устните ѝ да пресъхнат и ръцете ѝ да затреперят — но това ѝ харесваше. Ликуваща, тя реши да продължи.

Цялата нощ това усещане се носеше между тях, неизказано, готово да се изяви. И обхваната от собственото си напрежение, тя долавяше и неговото — трептящия особен звук на гласа му. Искаше да му подежда така, както той ѝ действаше, да напрегне още нетърпимо изостреното чувство между тях, което беше толкова силно, че тя можеше да усети това, което той усеща, да чуе непроизнесените му мисли, да маркира и най-малкото му желание. Това беше най-вълнуващото и все пак най-ужасяващото нещо, което познаваше. И знаеше защо. За първи път в живота си тя изпитваше какво означава да бъдеш жена.

Никога преди не бе усещала тялото си по такъв начин. Чувствителността на всяка клетка бе изострена. Ръцете ѝ бяха гъвкави, пръстите — необичайно чувствителни. Гладкото стъкло на чашата, краят на цигарата — подхващаше ги, като че ли бяха безценни. Всяка линия и извивка на тялото, стегнати от плътно прилепналите дрехи и сандалите с високи токове, придобиваха особено значение.

Чувстваше се крехка като яйце. Пушеше с чувствена наслада. Всмукваше дълбоко дима. Беше сигурна, че ако някой я удари, дори лекичко, ще прозвъни като камбана.

Когато Дев отказа да дойде в „Бижу“, тя се почувства едновременно облекчена и засегната. Дев знаеше добре, че Елизабет, която обожава филмите, седи в салона и се взира в екрана, който

изобразява единствено лицето му. Когато излязоха, го видя да чака... Ликуващ триумф се излъчваше от бавно появяващата ѝ се усмивка, като забеляза потрепването, учестеното му дишане. Ще разберат те сега кой може да играе игрички... Но докато минаваше покрай него с дръзко полюляване на бедрата, той хвана ръката ѝ и тя не можа да помръдне. Държеше я леко, но я парализираше.

„Ще те закарам обратно“ — това беше команда, не предложение. Покорна, примирена, тя се съгласи: „Добре“. Запозна я с двама мъже. Не чу имената им, не чу нищо. През цялото време ръката му държеше китката ѝ, както би държал куче на каишка или пеперуда в мрежа. Чувстваше се като екземпляр, хванат от него. Чакаше ръцете, които ще я повдигнат, точно и деликатно, ще я поставят на определено място, ще разперят крилцата ѝ, а после ще я забодат там завинаги.

Почувства се като упоена. Всичко беше забавено и увеличено. Усети ръката си тежка, когато я вдигна, за да отпъди едно насекомо. Съзнаваше единствено изтощените си сили и воля и причината за това.

Той отвори вратата на колата и тя се качи като сомнамбул. Не каза нищо, когато седна до нея. Нито пък тя. Гледаше напред объркана. Ролсът беше заминал отдавна. Той запали двигателя, включи на скорост и потегли, като помахаше с ръка на двамата мъже. Чак извън селото, на правия бял път, той увеличи скоростта. Управляваше уверено, с нехайно поставена ръка на лоста за скоростите. Върху тъмната кожа на средния пръст се белееше белег с формата на полумесец. Когато смени предавката, ръката му беше само на няколко инча от голите ѝ крака. Тя се отдръпна инстинктивно. Мисълта, че може да я докосне, я деморализираше напълно.

Прозорецът откъм нейната страна беше отворен. Вятърът развяваше косата ѝ в лицето. Тя вдигна ръка, за да я хване. Като ѝ хвърли един поглед, той попита: „Духа ли много? Затвори прозореца... Бутонът е тук“.

Глупаво, но тя не можеше да види никакъв бутон и се наведе напред, а ръката ѝ търсеше безпомощно. Той намали скоростта и се наведе да ѝ помогне. Ръката ѝ следваше неговата и накрая тя видя какво целеше той. Наведе се напред и когато той натисна бутона, гърдите ѝ се притиснаха в ръката му. Не можеше да се овладее и се задъха. Лицето му беше само на няколко инча от нейното. Тя гледаше безпомощно в пламъка на очите му. Кракът му удари спирачката,

гумите изсвистяха и колата спря, като се завъртя напречно на пътя. С една ръка изключваше двигателя, а с другата я придърпа към себе си. После паднаха един върху друг.

Всичко беше бурно, неовладяно, напълно без нежност. Това беше страстен глад и те се поглъщаха. Устните — широко отворени, езиците — дълбоко, пръстите — вкопчени, зъбите хапеха, ноктите се забиваха. Издаваха неясни звуци, дишаха запъхтяно, като че ли бягаха. Докосваха се, хапеха, стискаха силно, смучеха — уста до уста, тяло до тяло. Плътено прилепваха един до друг, освен когато устните му се отделиха от нейните, за да се придвижат страстно надолу към гърлото и дълбокото деколте на роклята. Пръстите му настоятелно разтваряха дрехата, за да поеме в устата си зърната на гърдите ѝ. Накара я да стене, когато почувства езика, който всмукваше и дърпаше, и ответния стремеж дълбоко, дълбоко в нея. Той я вдигна на коленете си, свита в тясното пространство на колата. С една ръка отвори вратата, а с другата все още я притискаше до себе си и когато вратата се отвори широко, той се плъзна извън колата и се изправи, като продължаваше да я притиска. Направи само три крачки, за да стигне до края на пътя. Държеше я високо от земята, преди да потъне с нея в тревата, ограждаща избуяло жито, което шумолеше от морския бриз. Лесно, както би обелил един от класовете, той я съблече, а ръцете ѝ му помагаха безумно и насърчаваха неговото разсъбличане, докато се притискаха, покривайки всяка обтегната и тръпнеща частица от телата си, горещи и хлъзгави.

Стенанията ѝ идваха дълбоко от гърлото и тя мятеше диво главата си от една страна на друга, докато той не спря суетните си. Върховете на пръстите му се движеха надолу по тялото ѝ, караха го да се извива, докато намериха златния мъх и го замилваха, накараха я да тръпне конвулсивно, но да отваря краката си пред неговите търсеци, настоятелни пръсти. Ръцете ѝ, действайки напълно инстинктивно, се плъзгаха към гърдите му, надолу по мускулестите бедра, по твърдото стегнато дупе, преди да се плъзнат между краката му и да сграбчат това, което лежеше пулсиращо между тях. Тя го целуна страстно, като хапеше езика му. Устата ѝ беше широко отворена и тя се задъхваше, докато пръстите му си играеха умело и възбуждащо с нейната най-чувствителна част, караха я да тръпне и да стене и настоятелно да търси отново устните му.

Когато устните му се отделиха от нейните, за да преминат бавно и еротично по цялото ѝ тяло, и се спряха за момент на гърдите ѝ, тя ги тикна към устата му. Стенеше, когато нежното подръпване на устните и езика му предизвикваха дълбоко в тялото ѝ ответното движение. Той продължи надолу по тялото. Изследваше пъпа ѝ, караше я да вика нечленоразделно, тя започна да трепери, когато пламенните, възбуждащи устни спряха за миг, докато той раздалечи краката ѝ, тогава тя го почувства — острия връх на страхотно, приятно усещане. Настръхна. Вибрираше. После, с болезнено усещане, че губи всичко, достигна до първия от серия безпомощни, тръпнещи оргазми. Първият оргазъм в живота ѝ. Отново и отново достигаше, докато накрая трябваше да каже със задъхан, прегракнал, умоляващ глас: „Моля те... Не мога... стига... моля те...“.

„Да, можеш...“

Гласът му, напрегнат, безмилостен, я накара да отвори очи. Той се взираше в тях. Безпомощна, тя го гледаше втренчено, когато почувства, че хваща глезените и движи краката ѝ нагоре-надолу, докато накрая ги качи на раменете си. Погледът на сините очи я облиза като пламък. „Да, ти можеш“ — повтори той и го доказа, като влезе в нея с продължително прелестно плъзване, което я изпълни, прониза, подлуди. Всяка частица от него притискаше нервни окончания, които тръпнеха, крещяха от наслада, обливаха я с вълни на мъчително, приятно чувство и я хвърляха към него изострена, гърчеща, извиваща се. Вътрешните ѝ мускули сграбчваха и притискаха, но той все още се съдържаше, задържаше, докато тя се въртеше лудо, стихийно неовладяна, ръцете ѝ го стискаха, тялото ѝ се притискаше към него, като че ли искаше да го поеме целия в себе си, чувстваше го разпален и твърд в тялото си.

Чак когато изпита, моментно и неудържимо, още един оргазъм, той започна да се движи, като го вкарваше по-дълбоко, по-твърдо, с безжалостен, енергичен, пулсиращ ритъм, отмерваше тласъците си така, че телата им се шляпваха, влажни от горещина, и нейните, изведнъж появили се, секрети. Тя започна да издава диви като стенания звуци и отново да моли: „О, моля те... стига... не мога. Не мога...“. И достигна до още една серия буйни, експлодиращи оргазми.

„Да, можеш...“

И тя можеше. Отново и отново изпита много оргазми, всичките разтопяващи и на гребена на вълна, която я издигаше и носеше напред само за да я потопи с грохот, преди да я издигне отново, да я понесе до следващия апогей и да я хвърли надолу отново и отново, и отново...

Гърдите му хриптяха и тласъците му ставаха по-бързи. Бяха толкова мъчително силни, че тя крещеше, устните ѝ бяха широко отворени, жилите на врата ѝ изпъкваха, ноктите се забиваха в раменете му, после почувства тялото му да се свива, когато той се напругна. През полуотворените си очи видя как движи главата си напред и назад и усети конвулсиите му, а след тях изненадващия шок от неговия оргазъм, който я издигна високо, преди да я хвърли надолу толкова силно, че тя почти изгуби съзнание. Съвзе се бавно и откри, че е изтощена и без дъх. Той се срути върху нея, гърдите му се издигаха, устата му беше отворена срещу нейната така, като че ли се бореше за глътка въздух.

Тя почувства песъчливата земя под гърба си, влажността на косата си, усети вятъра, който охлаждаше сгорещеното ѝ тяло. Беше замаяна, блуждаеща, съзнанието ѝ постепенно се възвръщаше, но все още беше далеч от реалността. Чувстваше се празна, изчерпана, преситена. И много, много изморена. Не се чуваха други звуци, освен учестеното им дишане и вятърът в житата. Този звук я отнасяше, кръжеше над нея, преди тя да заспи дълбоко.

Една нощна пеперуда я събуди. Прелетя близо до лицето ѝ, крилцата докоснаха очите. Елизабет вдигна ръка, за да я пропъди, сепна се и се събуди. Изведнъж се почувства объркана и изплашена. Беше гола, роклята ѝ беше върху нея, но не облечена, и когато седна, учудена за миг, споменът се върна. Тя обърна глава, бавно, внимателно, и видя Дев Лафлин, напълно облечен, да седи зад нея с кръстосани глезени и да пуши цигара. Очите им се срещнаха.

Мигом лицето ѝ пламна, тя се претърколи рязко настрани от него и остана свита, като се подпираше на ръцете си. Ужасеното ѝ лице го наблюдаваше сред обърканите, гъсти кичури коса, а гласът ѝ беше натежал от шок, срам и омраза, когато тя просъска: „Дано отидеш в ада заради това, което ми стори!“.

Беше бяла като платно. Очите ѝ изразяваха недоумение. Никога не беше виждал някого толкова шокиран. Тя трепереше.

Не вярваше на случилото се. Все още не можеше да повярва на себе си. Чуваше мислите ѝ: „Какво направих! Какво направих!“.

Но той не каза нищо. Важно е да разбере не само какво е направила, но и защо. А и че той е знаел, че тя може и ще го направи. Не планираше да бъде по този начин, нито пък толкова скоро. Но се случи. Така той научи много неща. Надяваше се, че и тя също. Не за него. За самата себе си.

Тя все още го гледаше втренчено. Невярваща, толкова шокирана, че не можеше да се ядоса. Беше поразена от едно свое „аз“, за което не знаеше, че съществува. Не, на което не искаше да позволи да съществува. То винаги е било там, но дълбоко потиснато. По някакъв начин го беше освободил. Не, не по някакъв начин... той наистина го беше освободил. Почувства го, дори когато хвана ръката ѝ и ѝ помогна да стане, като не можеше да отмести поглед от тези невероятни, ужасени очи, същите тези очи, които сега бяха изпълнени с ненавист. Но не към него. Това бе ненавист към самата себе си.

— Няма значение това, което аз направих, а това, което ти извърши. Казах ти, че можеш, спомняш ли си?

Лицето ѝ пламна отново, при спомена за дрезгавия ѝ измъчен глас и безжалостното му опровержение. Като че ли той прочете мислите ѝ. „Това беше неизбежно. И двамата знаехме. Ето защо ти не искаше да приемеш отказа ми.“

Безстрастният му анализ едновременно я шокира и ужаси. Никой не я беше разгадавал толкова бързо, толкова дълбоко. Как? Чувстваше, че е разсъблякъл не само дрехите ѝ, а много повече. Губеше уменията си да се защитава сама. Той ѝ бе отнел всичко. Видя я такава, каквато никое друго човешко същество не я беше виждало. Като животинче. Диво, невъздържано, лакомо, безумно. По-лошо, той я бе преобразил така.

— Предчувствах, че вътре в иглуто има жена.

Гневът я накара да каже с леден глас:

— И ти беше достатъчно дързък, за да си помислиш, че можеш да я изведеш навън!

Отклони поглед от уверените сини очи.

— Аз просто го направих — каза той меко.

Елизабет стисна челюсти.

— Искам да се облека — каза сприхаво.

— Не те спирам.

Но той не помръдна, за да ѝ даде дрехите. Тя остана свита, скрита зад косата си. Мисълта да стане, да открие голото си тяло, да отиде до него, където роклята ѝ, една смачкана купчина, лежеше на пясъка, накара вътрешностите ѝ да се свият, но да пропълзи до там ѝ се струваше още по-покварено. Знаеше, че трябва да отиде до него. Този мъж никога няма да я улесни. Мисълта я разпали дотолкова, че стана и с поглед, прикован в роклята, отиде да я вземе, като усещаше върху себе си очите му. Ръцете ѝ трепереха толкова много, че я изпусна, трябваше да я вдигне отново. Той продължаваше да седи мълчаливо и да гледа, да гледа...

Намъкна роклята върху главата си и непохватно задърпа ципа, когато усети дългите му, сега хладни пръсти да отблъскват настрани нейните и да затварят ципа със съскащ звук. Докато правеше това, ръцете му докоснаха леко плътта ѝ и тя не успя да потисне едно внезапно потрепване.

Наведе се да вземе сандалите си и за свой ужас видя, че сутиенът ѝ без презрамки и бикините ѝ лежаха там, където бяха захвърлени. Той се наведе да ги вземе и ѝ ги подаде. Грабна ги, чудеше се объркана как да ги облече, знаеше, че вече не може, и ги смачка във възможно най-малка топка, като ги стисна в ръка. Чу го да въздиша.

— Имаш дълъг път да извървиш — каза той. — Нямам предвид само пътя до къщата.

Почувства, че я обръща с лице към себе си, но тя упорито се вторачи в горното копче на ризата му. Гледаше само него, а не копринената плът под ръцете си. Стисна зъби и зачака.

— Ти не си това, което си мислиш — каза, с толкова нежен глас, че тя усети напиралите си сълзи. — Съвсем ясно е. За мен. Но това, което има значение, е, че ти го приемаш. По-късно, когато си мислила вече, ще поговорим.

— Нямам какво да ти кажа — заяви тя и се изненада, като чу гласа си да потреперва.

— Мисля, че ще откриеш, че имаш — отвърна меко. — Но дори ако решиш да не го казваш, аз имам още доста неща да ти кажа. — Повдигна с пръст брадичката ѝ така, че тя трябваше да вдигне глава и да срещне очите му. — Запомни това — каза той.

После се обърна и тръгна към колата. Вратата ѝ беше все още отворена, както я беше оставил, качи се, наведе се настрани, за да отвори другата врата. Мълчаливо тя се настани, затръшна вратата, придърпа полата плътно около себе си. Той запали колата, обърна я обратно и потегли отново за Марлбъро.

Елизабет изскочи от колата, преди Дев да успее да изключи двигателя, и като взимаше по две стъпала наведнъж, изчезна в къщата. Когато той влезе в преддверието, от нея нямаше и следа. Чу се само хлопване на врата.

За първи път Елизабет заключи вратата си. Облегна се на нея, затвори очи и остана така дълго време. Най-накрая се отдръпна, установи, че все още стиска смачканата топка бельо, и я захвърли яростно встрани. Отиде в банята, пусна душа докрай и чак когато водата заплююща като Ниагара, тя съблече роклята — никога няма да облече това нещо отново — и я запрати в ъгъла. Но тъкмо щеше да застане под душа, видя образа си в огледалните стени. Отдръпна се, отпусна ръката си. Стоеше и наблюдаваше. Видя как ръцете ѝ се вдигат, докосват посинялото място на гърдите ѝ, после върховете на пръстите се плъзгат надолу, надолу, до все още влажния мях. Стоя така дълго. После се пресегна бавно и спря душа, преди да се отпусне на хладните плочки на пода. Главата ѝ беше сведена, очите — затворени.

А на сутринта щеше да отплава в един кораб с него.

В осем часа „Пинта“ навлизаше навътре в морето, сред искрящата синева, с попътен освежителен бриз. Червеният ѝ цвят беше влажен и лъскав, тиковата палуба — гладка и лъсната като стъкло, месингът блестеше, многоцветните платна бяха опънати. Но към обяд бризът утихна уморен от горещината и „Пинта“ се полюляваше спокойно в горещата, бездиханна тишина.

— Е, няма значение Кет Айлънд — каза Кас облекчено. — Нека само да помързелуваме... Твърде горещо е, за да правим нещо друго.

И така те извадиха кошницата за пикник и ядоха това, което Хелън беше наредила да приготвят. Вкусно, студено gazpacho^[1], тъй като Дев го обичаше, дебели парчета tortilla española, подправени с лук и чесън, мешана салата, а за пиене — освежително, чудесно охладено

Lambursco и накрая пресни плодове и добре узряло сирене „Камамбер“.

Но Елизабет не можеше да преглъща през свитото си гърло. Кас, както лапаше лакомо и настървено, попита: „Какво има?“, а сините очи гледаха жадно и когато Елизабет отговори: „Не съм гладна“, тя отвърна: „Аз съм“ и изяде и нейния дял.

После те се разположиха по палубата, лениви от храната и горещината. Дейвид носеше касетофон и пусна букет от бавни блусове на тромпет, „Музикална композиция от Испания“ на Майлс Дейвис, която накара Кас да промърмори раздражено:

— Господи, какво е това? Фиеста?

Тъжният тромпет ечеше като стон сред пустата тишина, но стана още по-лошо, когато Дейвид пусна „L'ariesmidi“ на Дебюси... Тази музика Елизабет обожаваше. Чувствената, нежна мелодия трептеше около тях като горещата омара в далечината — упоително екзотична, бляскаво примамлива. Тя я караше да чувства още повече дългите крака само на няколко инча от своите, блесналата от горещината кожа на гърдите му. Слънцето зад него осветяваше нелепо дългите мигли, достигащи до бузите, които тя беше видяла предишната нощ да хлътват от страст. Стараеше се да не мисли за него, искаше да върне своята независимост.

През цялата дълга нощ лежа в леглото, без да може да заспи. Бореше се със себе си, опитваше се, но не успяваше да анализира случилото се, присъщата ѝ рационалност не можеше да разбере нещо толкова ефимерно като инстинкта. Поставяше го под микроскопа на безпристрастния здрав разум, но откри, че не може да го фокусира. Сякаш очите ѝ не можеха да виждат. Всичко беше замъглено, странно. Дори умът ѝ бездействаше. Преди той винаги доминираше над чувствата ѝ. А ето я сега, заражена от много силна треска за едно тяло на мъж и съвсем неспособна да снижи емоционалната си температура.

Можеше само да разкрие една мистерия или по-скоро да остави да ѝ я разкрият. Сега знаеше за какво ѝ бяха говорили постоянно другите манекенки. Сега разбираше какво имаха предвид те под удовлетворение. И все пак се чувстваше предадена от собственото си тяло. А беше вярвала, че то е неподкупно. Беше я измамило. Не е било мъртво, а заспало. Чакало е подходящият мъж, подходящите устни, подходящите ръце, подходящото тяло. Сега знаеше какво означава

това. Пулсиращият, страхотно чувствен живот, който можеха да донесат...

Докато лежеше само няколко инча встрани от него, тя осъзна кое е най-същественото за Дев Лафлин. Той бе толкова жив! Точно в центъра на живота, въввлечен в него, отдал му се всецяло, вплетен като неразделна част от сложната му структура. Всичко, което тя не беше. Участник, а не зрител. Изпълнен с енергия, той се бореше с живота и тържествуваше в борбата. Това се виждаше от филмите му, които преливаха от тържествуваща жизненост и бяха изпълнени с хора, цветове, многобройни аромати и събития. Както той я изпълни снощи. И то не с издута мъртва плът, както очакваше, а с част от самия себе си, толкова жива, колкото и той самият — продължение на неговата същност. Дори сега не можеше да забрави възхитителното изумление. Отнасяше се към него не покорно, а инстинктивно, любящо, и ясно си спомняше, че искаше да го докосва не само с ръцете си, но той деликатно отклони главата ѝ и каза:

— Не... този път не... това е за теб, не за мен.

Тя беше правила тези неща? Тя? Елизабет Шеридън бе захвърлила заедно с дрехите си и своите задръжки, бе се хвърлила съвършено гола в едно море от невъздържана, безсрамна чувственост. Не бе възможно. Просто не бе възможно, но все пак се случи. Опитваше се да се отдалечи, но само се въртеше в кръг. В центъра на кръга беше Дев Лафлин, който я наблюдаваше и чакаше търпеливо.

Цял следобед „Пинта“ стоеше неподвижна в едно море, което представляваше пуста шир от бляскащ тюркоаз, извличащ целия цвят от небето и оставяйки го бледо, изчерпано, безжизнено. Пламтящият диск на слънцето неуморимо се движеше по небето, но горещината не намаляваше, даже се увеличаваше, и постепенно линията, където морето и небето се срещаха, се скриваше от пурпурна сянка, която оцветяваше бледия цвят като рана. Нямаше мъртво вълнение. Те лежаха под огромен обърнат купол, където звукът отекваше глухо. Елизабет чувстваше, че ако изкрещи, ако направи несдържано движение — както искаше — тишината ще се пропука, ще се разцепи и ще се разпадне. Нервите ѝ бяха опънати до крайност. Тя разбра, че не може да издържа повече този мълчалив, безмилостен натиск, който той упражняваше само със съществуването си, и скочи, гмурна се като тюлен, водата я прие — подобно на масло, не позволявайки шока от

студеното да я охлади. Отдалечи се от кораба с бърз кроул, потапяше и изваждаше главата си на всеки трети удар, за да диша, плуваше неуморно, докато ръцете ѝ натежаха толкова, че не можеше да ги вдига, а мускулите на бедрата ѝ трептяха като крилата на уловена птица. Обърна се по гръб, за да си поеме дъх, и си мислеше, че тя също е уловена птица.

Имаше нещо неумолимо безжалостно у него. Изричаше някои неща със съвсем обикновен глас, който я пронизваше: „Ти не си това, което си мислиш“. Да, наистина не беше. Току-що го откри. Но как, как той успя да го разбере?

„Това е за теб, не за мен.“ Той се беше отказал от нещо, което тя чувстваше, че щеше да му достави огромно удоволствие, за да ѝ го даде на нея. Каква беше тази сила? Тя я караше да потръпва и тук, във водите на Бахамите, я смразяваше от ужас. Същността ѝ бе разбулена, тя постоянно узнаваше нови истини за себе си. От самото начало разбра едно безспорно, съвсем сигурно нещо: страхуваше се от него.

Един далечен глас я върна в настоящето. Плувайки, тя засенчи очите си и успя да различи в далечината фигурата на някой, който ѝ махаше буйно и с жестове я викаше да се прибере. Бавно, неохотно заплува назад. Когато се приближи достатъчно, чу Дейвид да крещи: „Хайде! Барометърът пада и Дев иска да се връщаме“.

Двигателят заработи и шумът грубо разкъса плътната, приятна тишина. Докато корабът се движеше с пухтене, небето бавно потъмняваше от бледолилаво до наситен тюркоаз, който постепенно се превърна в зловещо бледомораво, преди да стане застрашително пурпурно.

Скоро се включиха в състезание кой ще стигне пръв острова. Дев насочи „Пинта“ през рифа, но бурята се разрази и докато стигнаха брега, дрехите на Елизабет бяха прилепнали към нея.

Кас ѝ хвърли морскосиния халат и тя веднага разбра чий е. Вълна от чувства я заля при спомена за уханието на неговата кожа, а докосването на тънката коприна до тялото ѝ я накара да потръпне от наслада. Не от студ зъбите ѝ затракаха, докато пиеше кафе от дебела порцеланова чаша. Напрегнатите ѝ чувства, бързото затопляне от пламтящия огън, умората и безсънната нощ бяха прекалено много за нея. Спа дълбоко, непробудно. И сънува.

Сега, докато лежеше по корем и слушаше капчука от улуците и тихото шумолене на пепелта в камината, тя улови още веднъж звука от пърхащите криле на паниката. Дев отново бе уредил да останат сами. О, господи! Затвори очите си и се принуди да диша дълбоко. Сега какво?

Никога не се беше чувствала толкова безпомощна, толкова уязвима. Не знаеше, че е възможно едно човешко същество да влияе така опустошително на друго. Не вярваше, че би могло да ѝ се случи. Чу го да се изправя отново. Може би бе помръднала неволно. Тялото ѝ реагираше физически, като отговор на душевния ѝ протест.

— Изглеждаш отпочинала — каза той, гледайки отгоре. — Добре. Сега можем да си поговорим.

Елизабет погледна към часовника. Почти един и петнайсет.

— Късно е... По-добре да се връщам в къщата.

— Те знаят къде си. Сега можем да установим докъде си стигнала.

Гласът му беше спокоен, непринуден, но я изпълни с ужас. В такива случаи беше най-опасен. Не бе от хората, които повишават тон. Не му е необходимо.

— Беше неспокойна в съня си — продължи той. — Кошмари?

Не трябваше да отговаря.

— С кого се бореше? С мен или със себе си?

Тя мълчеше.

— Мислех си за теб — продължи той, като се приближи и се приготви да седне. Тя бързо сви крака, придърпа халата плътно около себе си и се отдръпна в ъгъла на огромното канапе. — Всъщност не съм мислил за нищо друго.

— Не съм те молила — веднага възрази тя.

— Какво общо има това? Или това е нещо друго, което само ти можеш да позволиш?

„О, господи! — мислеше тя, като чувстваше как кръвта тупти във вените ѝ. — Той ще започне и аз не мога да го спра.“ Никой не можеше да спре този мъж. Настъпваше неумолимо. Забеляза го още първата вечер, когато държеше Мати упорито на върха, към който тя се стремеше, и без да се натрапва, овладя малката компания. Дългите му сръчни пръсти бяха готови да подадат запалка, чаша за кафе или вино,

подхвърляше коментар към някого, отговаряше на друг, учтиво се съгласяваше с трети. Забеляза лъчезарната покорност на Нийвс, сияещото щастие на Хелън, сексуално стимулирания блясък на Мати. Само Кас гледаше намръщено и изглеждаше така, сякаш са ѝ смачкали носа. Дев успя да повлияе на всички. Дори Харви се прокашля, прочисти гърлото си и каза, като гледаше не към нея, а уж към пейзажа:

— Добро момче е Дев. Не трябва да вярваш на всичко, което чуваш за него... Жените, имам предвид — добави неопределено. После, без да говори на някого конкретно, завърши с думите: — Има много ревност... — кимна и се върна да седне отново до Хелън.

„Да, жени“ — мислеше тя. И тогава една мисъл я порази. Тази странна, нова, необяснимо емоционална, рязка промяна, загубата на самоличността ѝ се осъществи, защото тя беше станала... жена. Положението ѝ се бе променило. Неовладяното, шумно пробуждане се дължеше на това, че той я бе променил. Със закъсняло прозрение осъзна причината да не успее да се отърси от него снощи. Не искаше да загуби мириса му, припомненото докосване, вкуса на милувките. Старото ѝ „аз“ щеше да се отърси от него без колебание, хладнокръвно. Новото ѝ „аз“ не можеше да направи това.

Взря се в него с широко отворени очи, смаяна, и осъзна, че го гледа с прояснен поглед. Никога преди не бе обръщала внимание на малките косъмчета на ръката на мъж, на силната китка. Очите ѝ, сега очаровани, обхождаха тъмната сянка на челюстта му, високите скули, гъстата черна коса, която на челото му образуваше шпиц. Виждаше малките бръчици, започващи от ъгълчетата на поразително покоряващите очи, и по-дълбоките бръчки до тънките, но чувствителни устни. Виждаше тези неща така отблизо, че не забелязваше нищо друго.

Този емоционален взрив я правеше уязвима и тя вече не успяваше да се контролира. Дев поставяше пред нея много въпроси. Каза, че не е това, за което се мисли. Сега знаеше, че е прав. По някакъв начин успя да проникне в тайните ѝ, но преди всичко я плашеше. Как е разбрал за съществуването им. Постоянно изпитваше страх да не загуби контрол не само над положението, но и над себе си. Вече знаеше защо. Миналата нощ я накара да разбере. Той я накара да разбере. Каза ѝ, че може, и я принуди да го докаже.

С очи, разширени от уплаха, тя седеше, без да продума.

— Какво има? — попита той.

Лиза поклати глава.

— Страхуваш се, нали?

Тя кимна. Нямахме смисъл да лъже.

— Теб те е страх от момента, в който се срещнахме...

Почувствах го в мига, когато се погледнахме. Понякога се случват такива неща. Струва ти се прекалено много, прекалено скоро — ето защо ти се бореше.

Тя кимна отново.

— Но началото вече е поставено. Много късно е да го спреш. Знаеш това, нали?

Не отговори, само се взираше в него мълчаливо.

— Такова нещо не ти се беше случвало преди, нали?

— Знаеш, че не — каза го горчиво, смутено.

— Нито пък на мен.

Тя обърна бързо глава, изучаваше лицето му невярващо. Сега той кимна:

— Нека има само истина между нас. Не лъжи.

— Но...

— Какво но?

Отмести погледа си от него смутена.

— Ами...

Пое си дълбоко дъх, заговори бързо, за да го каже и да свърши с това.

— Дадох ми да разбера, че вършиш подобни неща постоянно.

— Какви неща?

— Жени — отговори тъпо.

— Аз харесвам жените. Те са една от големите радости в живота. И жените ме харесват. Това улеснява.

Тя смутено гледаше ръцете си. Не искаше да поглежда към тези очи, които извличаха истината от нея като наркотик.

— Но ти не си имала много общо, ако въобще си имала нещо общо, с мъже.

— Не.

— Защото си се страхувала от себе си.

Отново вдигна глава, изумена от прозрението му.

— Имам своя теория за това — каза той. — За нея исках да ти говоря.

Тя промълви тихо:

— О-о?

— Да. Спомняш ли си, снощи казах, че ти не си това, което си мислиш. Повечето време оттогава насам си мислех за истинската ти същност.

— Откъде ме познаваш така добре?

— О, знаех всичко за теб много преди да те срещна. Дейвид ми пишеше топове хартия, Нийвс ми разказа своята версия. Веднага щом пристигнах тук, получих информация от всички страни.

Тя се изчерви.

— О, разбирам, ще обясниш характера ми, ще разясниш същността ми. — Почувства нарастващ гняв, но го овладя — не можеше да й помогне да го отблъсне.

— Ще опитам.

— Много великодушно.

Той се усмихна и тя се изчерви отново, размърда се неспокойно.

— Ако имаш да кажеш нещо, кажи го.

— О, имам. И възнамерявам да го кажа.

Той премести крак върху крак и хвана глезена си.

— Това е един възхитителен разказ — започна той. — Записвах го на хартия, докато ти спеше.

— Разбира се — промърмори тя със сведени очи. — Ти си писател, нали?

— И пиша за хората. После превръщам разказа във филм. Гледала си ги всичките, нали? Кас ми каза, че си запаянко по киното. — Не получи отговор. — Този специален сценарий е за една специална жена.

— Както обикновено.

— Не, тази не е обикновена. Тя е с жив ум, независима, самостоятелна жена, родителите ѝ са неизвестни. Израсла е в дом. Добре са я хранили, грижили са се за нея. Тя е силна, здрава. Вече е богата, но съвсем не е проникателна. Особено що се отнася за самата нея. Мисли си, че има всичко, че всичко е гладко — без пукнатини, без пропасти, без зъбери. А тя е красива кула от слонова кост. Истинско удоволствие е да се гледа. Особено за мъжете. А това е всичко, което те

правят, защото тя е заградена със силово поле, толкова отрицателно заредено, че всеки, който се опита да го премине, замръзва до смърт. Никой не се е приближавал достатъчно, за да види какво има вътре. Кулата никога нищо не прави. Тя само си стои там, най-красивата сред белите паметници. Толкова е хубава, че хората, които я виждат, не могат да не кажат: „Колко е красива! Колко изящно е построена! Колко е здрава, колко е непоклатима!“. Но те никога не казват: „Колко е мъртва!“.

Елизабет седеше съвсем неподвижна със сведена глава, не откъсваше поглед от ръцете си, но слушаше. Напрегнато.

— Това, което никой не знае, е, че вътре има една ужасна костница! Тя е натъпкана до тавана с потискани емоции. Всички те са поваляни в безсъзнание, захвърляни, притискани и набутвани във всеки свободен шкаф и тъмно кътче, за да умрат от студ или глад. Те са опасни. Те могат да наранят. А кулата от слонова кост е изградена, за да я предпазва от нараняване, от всичката болка и придружаващата я мъка, които човешката плът е наследила. Защото преди много, много време, когато не е могла съзнателно да помни, е била наранена. Така силно наранена, та дори мисълта за това е била погребана. А заедно с нея и всичко друго, независимо колко странично е то, което евентуално би могло да ѝ напомня за това. Всичко трябва да бъде изхвърлено. Което означава да унищожи най-същественото и да се превърне в празна черупка. Или поне така си мисли. Е, тя изглежда като живо, дишащо човешко същество. Една невероятно красива жена. При вида на лицето ѝ на човек му секва дъхът, а тя извисява силното си красиво тяло и се движи гордо. Походката ѝ е предизвикателство за мъжете, към които се отнася с презрение. Което я е убедило, че не може да презира всички. Че тя самата е непобедима, недостижима. Но всички тези мисли я покриват с нов пласт лед. Докато накрая цялата изящна кула е обградена от лед. Изумително красив бял сталагмит, невероятно гладък и като коприна, но толкова студена, че изгаря всяка ръка, която го докосва.

Но нея не я е грижа за всичко това. Така им се пада. Тя трябва да се отърве от всякакви чувства. Да не се интересува, да не чувства, да не иска, да не се нуждае от никого — ето, това има значение за нея. О, и вещите имат значение. Мъртви вещи. Като картини, книги, мебели. И филми, тъй като хората на екрана не са истински, нали разбираш, не

могат да я наранят. Обича музиката — толкова много, че ѝ причинява болка, но приятна болка... Не нараняващата, а наистина болезнена болка, която могат да ѝ причинят хората. Музиката може да я развълнува, но без да я засегне. Чувства я с ума си, но никога със сърцето.

Лицето на Елизабет беше бяло като платно, миглите ѝ изглеждаха като драскотини на бледите бузи. Седеше съвсем неподвижна. Само бързото повдигане на гърдите ѝ под тънкия копринен халат я издаваше.

— Тази жена върви, говори, диша, но не живее. Тя е мъртва. Няма жизнена опора, разбираш ли? Защото у нея няма живот. Превърнала се е в това, което страхът ѝ е наредил: едно нищо. Без чувства, без емоции. Тя съвсем не знае защо, никога не е поставяла под въпрос авторитета на ума си. Той ѝ е казал, че чувствата са убийствени, че всичко, свързано с тях, каквото и да е, е забранено. Че ако тя им позволи да я докоснат, ще страда. Любовта е смърт. Обвързването с друго човешко същество означава болка и страдание, емоциите означават опасност. Не може да се довери на тях. И така тя не позволява никога на емоциите си да се раздвижат. Докато един ден един мъж вижда тази красива, но бездушна кула и си казва: „Колко е красива!“. Той е така запленил от нея, толкова заинтересуван, че отива да я види отблизо. И се случва нещо много странно. Вместо да бъде отблъснат от леденото силов поле, то го освобождава от действието си заради нещо в него самия. Той успява да се приближи и да погледне навътре. И се ужасява. „Каква загуба — мисли той. — Каква ужасна, трагична загуба.“ Решен е да направи нещо. Влиза вътре. Но в този момент всичките тези чувства започват да искат така настойчиво свободата си, с толкова сила и мощ, че го завладяват. Той никога не е познавал нещо истински вълнуващо в живота си, но е доволен, защото това означава, че чувствата не са мъртви. Остава ги да лудуват, освобождава ги всичките, но когато се обръща, за да влезе вътре, открива, че вратите отново са заключени.

Дев замълча. Лиза не каза нищо и той продължи:

— Дотук съм стигнал. Не съм сигурен какъв край трябва да сложа. Имаш ли някакви предложения?

Гласът ѝ беше дрезгав, трепереше, когато попита:

— Доктор Фройд, предполагам?

— Недей да предполагаш нищо — каза невъзмутимо. — Ти предполагаше, че нямаш чувства, и видя как сгреши — продължи неумолимо той. — О, забравих да добавя, тази жена е скъперник. Не желае нито една нейна частица да ѝ се изплъзне от контрол — от истинското ѝ, зазидано същество. Защото им няма доверите и затова не ги харесва. Себеотричането обикновено води началото си от себеомраза. Възможно ли е да обичаш други хора, ако не обичаш себе си?

С тих, но трептящ от гняв глас тя промълви саркастично:

— Правиш ми анализ... освен сексуална терапия. Спести ми непосредствената диагноза, ако обичаш.

— Доста по-добър съм в секса, отколкото в психоанализа. Имам повече практика. Но аз чета много. А откакто те срещнах, прочетох още повече... Душиш се със собствена примка и ще трябва да я отрежа, за да бъдеш освободена. И недей да критикуваш сексуалната терапия. Снощи тя направи чудеса с теб.

Елизабет се смути и червенината отново заля шията и лицето ѝ.

— Но тази вечер всичко, което можеш да видиш, е твоята собствена, шокираща липса на себеконтрол, а ти я намираш позорна и унижителна.

— Забрави да добавиш — ненужна!

— А, да. Ще я видиш и като такава.

— Виждам какъв си всъщност: сексуален опортюнист.

— Ти няма да ме разбереш, дори и истината да избодете очите ти. Ти дори не можеш да разбереш какво ти предлагам. Аз ще ти кажа. Искам да ти помогна да приемеш себе си. Освободена, ти нямаш никакви задръжки. Ето какво те плаши до смърт.

На лицето ѝ бе изписано болезненото разбиране, че тя чувства истината и отчайващата, безпомощна уязвимост, че са я хванали натясно. Но макар и по мъчителен начин, тя трябваше да открие отговорите си сама. Нямаше друг начин да им повярва. За да я подтикне да продължи, той каза:

— Ти беше невероятна. Защото всичко е в теб и само чака да бъде освободено. Благодарен съм, че го освободи за мен.

Истината в думите му я накара да се сгърчи. Откъде знаеше толкова много? „От опит — отговори си сама. — Жени, спомняш ли си?“

Изучаваше лицето му, като че ли търсеше отговорите там, но знаеше, че с казаното и премълчаното от него я принуждаваше да намери свои собствени отговори. Кой беше той? Тя изложи фактите. Трийсет и девет годишен, артистичен, обсебващо пагубен. Мъж, чиято сексуалност я заля, обвърза и окова в мига, в който очите им се срещнаха. Мъж, все още девет десети непознат за нея. Осведоми се за него по обичайния си методичен начин, но не си представяше, че така ще я завладее. Ще я накара да се вгледа в себе си — във великолепното огледало на очите му, видели толкова много и толкова надълбоко. Каза ѝ, че точно в средата на кулата от слонова кост е самата тя. Веднага разбра, че това е истината, което отново я върна към въпроса как е научил.

Трябваше да обърне повече внимание на думите на Кас, че той е нещо друго... Трябваше да схване, че е различен, от начина, по който говореха за него, как предвкушаха присъствието му и го чакаха с нетърпение. Никога не беше срещала мъж като него. Дори не знаеше, че съществуват такива. Мъж, който вижда толкова прецизно и така дълбоко. Мъж, който може да я накара да вижда. Да чувства. Да мисли. И тя трябваше да мисли. Той ѝ беше дал толкова много неща.

— Ще ми позволиш ли да ти помогна? — повтори Дев.

— Като помогнеш на себе си? — Елизабет използваше единственото оръжие, което имаше срещу него.

— Разбира се! — разоръжи я напълно. — Интересувам се от себе си като всеки мъж. Когато видя жена, така зашеметяващо красива и очарователна като тебе, изпитвам простата, старомодна необходимост да я притежавам. Само дето искам следващия път и двамата да знаем какво правим и да го направим съзнателно, а не просто защото не можем да се въздържим.

Отново почувства яркото изчервяване, когато тялото ѝ откликна дори на спомена, но тя го отхвърли.

— Твоето благородство ме съкрушава! Завеждаш ме в леглото, любиш ме и преди да се усетя, вече съм описана подробно в „Мастърс и Джонсън“. Готов си да разрушиш направеното. Всичко, за да се увеличи една вече легендарна репутация.

— Искам само да те превърна... в жената, която си.

— Продължаваш да повтаряш това! Аз вече съм жената, която искам — и винаги съм искала — да бъда!

— Лъжеш. Тази жена само изглежда така... необходим е кураж, за да бъдеш истинска жена.

— Имаш предвид жена, която ще ти каже „да“?

— Не само на мен. На живота.

Тя почти изскърца със зъби. Той продължи безмилостно:

— Трябва да премахнеш това, което те е измъчвало прекалено дълго време. Дай възможност на чувствата да се изявят, на страстта, която ми показва снощи. Това беше инстинкт, истински и непринуден. Останалото ти научи по-късно — и лекотата, и бързината, с която учиш, доказва, че искаш.

Накъдето и да се обърнеше тя, той беше вече там, чакаше я.

— Трябва да открием коя си ти, защо се страхуваш да се освободиш, защо чувствата те ужасяват, защо нарочно, макар и несъзнателно, караш мъжете да стоят настрана от теб. Винаги има причина за такава самозащита, а ти се страхуваш да не бъдеш наранена. Трябва да открием какво те е наранило толкова силно и дълбоко, че оттогава насам постоянно се страхуваш и трепериш. Моята теория е, че отговорите са в петте липсващи години, онези, дето не можеш да си ги спомниш.

— Кой ти каза това?

— Харви... И че не помниш майка си... това е много важна следа. Стремим се да забравяме прекалено болезненото, а всъщност го помним най-добре от всичко останало.

С побеляло лице тя скочи от дивана и се отдалечи от него. Неговата непреклонност, неподвижност и самото му присъствие я разстройваха. Почувства, че трябва да се махне. Пред безмилостните му думи спокойствието ѝ се рушеше подобно на характера ѝ.

— Благодаря, но не се нуждая от лечението на Самюел Смайлс! Как да живея, си е моя грижа.

С един замах тя свали дрехите си от полицата на камината, а заедно с тях бутна и часовника, но бързо го улови и го постави на мястото му с трясък. После тръгна наперено към кухнята. Чувахе я как трополи там. Излезе напълно облечена и му хвърли халата, а след него и думите:

— Изпрати ми сметката си! Но недей да уговаряш повече срещи! Вратата се затръшна след нея.

Кас неспокойно крачеше нагоре-надолу, нагоре-надолу и накрая заяви:

— Прекалено нервна съм, за да заспя. Ще отида да се поразходя.

Мати веднага надуши положението и когато Кас се върна без Дев и Елизабет, каза:

— Ще ти купя колие за Коледа! Ще дам да гравират на него: „Името ми е Кас ван Дурен и принадлежа на Елизабет Шеридън“.

Кас се изчерви болезнено.

— Разбрах те! — Мати се изсмя театрално. — Ти харесваш тази високомерна кучка, но тя е увлечена по Дев и той по нея. О, да, видях ги да играят тихата си игричка снощи. Той я дебнеше от самото начало!

Но Кас беше излязла. Тичешком. „Така й се пада! — мислеше Мати злобно. — Тази високомерна кучка трябва да бъде стъпкана!“ Тя самата се чувстваше стъпкана. Елизабет Шеридън не поглеждаше към нея. Сега тя разби и плановете й относно Дев.

Веднага щом чу, че Дев се връща на острова, реши, че се нуждае точно от него. Бог виждаше как го желаше, но тя разбра още когато го видя за първи път, че е мъж, който не може да си позволи, не и докато е любовница на Ричард Темпест. Той би й позволил други — както тя му разрешаваше, но не и Дев Лафлин. Разбра го инстинктивно по това как Ричард произнесе името му. Само тя от всички не се изненада от „големия разкол“. Но винаги бе знаела, че е само въпрос на време. И ревността на Ричард.

Но Ричард бе мъртъв. И тя се върна към живота. Живот, в който сексът имаше голямо и важно значение. А за нея сега секс нямаше, но Дев щеше да оправи това.

И сега тази кучка й го бе отнела! Мати се чувстваше избутана извън сцената. Тя беше свикнала да бъде винаги в центъра като звезда. Това бе прекалено много! Чувстваше се отново измамена. Мати не разбираше как може той да преследва тази кучка с каменно лице. Все едно че ляга в леглото с ледена буца. Само дето знаеше, че Дев няма да си губи времето с безплодни упражнения. Значи е открил нещо. Тези негови сини очи винаги разпознаваха фалшивата фасада. Те прозряха и Ричард, нали? Което не правеше нещата по-приятни. Кас очевидно ревнуваше също толкова много! Всичко вървеше наопаки. Проваляше

се по един отвратителен, ужасен начин... Тя се почувства пренебрегната, игнорирана и отхвърлена. Кас я беше предупредила, че всичко е различно, но това е нетърпимо! Нещо трябва да се направи.

Кас извървя половината път до брега и на ярката светлина на луната видя Елизабет да крачи към нея.

— О, ето те и теб! Тъкмо идвах да проверя дали всичко е наред.

Тя отстъпи крачка назад пред погледа, който Елизабет ѝ хвърли:

— Охлаби каишката, Кас! Аз не съм твоя собственост, също както и на други.

„Също както и на други?“

— Почакай малко... Помолих те, почакай малко!

Кас подтичваше след Елизабет, която вече вървеше напред по брега.

— Защо си такава, по дяволите? — Не посмя да попита заради кого.

Елизабет се спря и рязко се обърна към нея.

— Гледай си работата! И престани да вървиш по петите ми! Няма да бъда преследвана, няма да бъда шпионирана! Ясно ли е? Никой не ме притежава! Никой!

С дългите си крака Елизабет се отдалечи с големи, леки крачки, а гласът ѝ се носеше след нея:

— Само ме остави на мира.

— Добре! — въздъхна Кас. И отново: — Добре.

[1] студена супа с олио, оцет, чесън и надробен хляб (исп.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

Девлин Аледжандро О'Лафлин Руиз и Аларкон бе роден преди трийсет и девет години в семейство на страхотно словоохотлив, непоправимо романтичен, отчайващо непрактичен ирландец и сприхава, буйна, безмилостно практична кастилка. На прием в испанското посолство в Дъблин Патрик О'Лафлин среща най-голямата дъщеря на посланика, Кончита, и мигновено се влюбва безнадеждно. След шест много напрегнати месеци, през които той трябва да склони баща ѝ, завежда Кончита в голямото, ветровито имение Голуей, с конезавод, където отглежда чистокръвни ирландски коне за лов. Там му се раждат една след друга три дъщери. Когато след девет години най-сетне става баща на дългоочаквания син, пиян от изпитото вино и от пиянската си гордост, отправя непокорния си, зъл сив кон към каменна стена, която местните хора наричали „Планините на Морн“, и вместо да я прескочи с последен триумфален вик: „Успях!“, се хвърля срещу нея. Наистина бе успял... да свърши със себе си. Цялата област, цялата страна тъгуваше за Патрик О'Лафлин — най-великия ловен жокей на своето поколение, особено когато бе пийнал. „Колко жалко — говореха всички с тъга, — че този път беше изпил една чаша повече.“

Младият Дев отрасна в къща на жени, прекара детството си сред тях и конете, тъй като майка му не искаше да се откаже от неосъществената амбиция на баща му: да създаде конезавод от световна класа. Така той научи от най-ранна възраст какво ги правеше толкова решителни, толкова противоположни, така упорити. Придобиваше големи знания, добри умения с едните и дълбока любов и разбирателство с другите.

Първият му спомен бе голямото легло с балдахин на майка му. Седеше до нея, докато тя закусваше горещо кафе, черно като греха, и топли кроасани, а после пушеше дълги, тънки, черни, испански пури. Първата миризма, която си спомняше, бе от тази спалня, на майка си — топла и пищна в своята вълниста бяла ленена нощница. Черната ѝ коса се разстилаше по гърба, едрите ѝ гърди бяха меки като

възглавница, ухаеше на одеколон и женственост. Всичко това бе примесено с аромата на кафе и черен испански тютюн.

След това той сядаше в голямото легло и я гледаше как се облича винаги във формени дрехи, тъй като прекарваше сутрините си с конете. Гледаше очарован как затопленото от леглото едро тяло на майка му се превръща в излъчваща респект фигура на безупречен педант с тънка талия и опънат корсет под черния шевиот, с ботуши и шпори. Буйната черна коса — укротена, свита, прибрана в мрежа, а върху нея — строго черно бомбе. Бялата си като сняг широка връзка майка му винаги забождаше със смарагдова детелина — първия подарък от съпруга ѝ. Така той получи първия важен урок: видът на една жена нямаше нищо общо със същността ѝ.

По-късно този извод още повече се затвърди от по-големите му сестри, които го глезеха и му угаждаха. Те му позволяваха да седи и да гледа, докато се приготвят за ловните балове, и той виждаше как една луда по конете мъжкарана се превръща в добре облечена, спретната красавица или небрежното момиче — в елегантна жена, с пригладена лъскава коса. Младите, стегнати гърди — така различни от пищните възглавници на майка му — се гушеха сред дипли от сатен, дългите крака, лъскави в найлоновите чорапи, бяха стегнати от колан за жартиери, украсен с много волани, а ръцете с лунички — скрити под дълги, бели ръкавици. Изведнъж те ставаха неузнаваеми, но той знаеше кои са всъщност. И така от самото начало жените никога не го ужасяваха или озадачаваха. Той ги познаваше и затова ги обичаше във всичките им настроения и капризи. Ето защо и те го обичаха.

Сълзите на сестрите му, когато жалеха за изгубен обожател или лекомислено нанесена изневяра, го направиха най-деликатния мъж и когато порасна достатъчно, никога не причиняваше болка съзнателно. Това му помогна да покорява жените, които мигновено привличаше с всепроникващия си сексуален магнетизъм. Дори след като любовната връзка приключеше, жената оставаше негов приятел. Така че независимо къде го отвеждаше, работата му, винаги имаше жена, която да го чака с отворени обятия.

Жените знаеха, че е венчан за работата си, че обича по-скоро женския пол, отколкото точно една определена жена, но се наслаждаваха на вниманието му, защото, когато той най-сетне идваше

при тях, времето му беше за тях и само за тях: у него бе концентрирана духовната същност на мъжа, чието присъствие беше опияняващо.

Сега той се радваше да се върне отново в Марлбъро, а всички бяха много възхитени да го видят пак. От много месеци насам това беше първата му възможност, а имаше доста неща, които трябваше да научи. Най-вече за Елизабет Шеридън.

Слушаше със сериозна съсредоточеност това, което му разказваха за нея, и разбра, че присъствието ѝ въздействаше като метеор и получената експлозия беше причинила хаос. Така словесният портрет, обрисуван от Дейвид, украсен от язвителните щрихи на Нийвс, се разширяваше от преценката на Харви за нейните способности и интелигентност, от сърдечното отношение на Хелън, изненадана от одобрението на Елизабет към Марлбъро, от радостното очакване на Кас за една сродна душа, изпълнена с динамизъм и налагаща се самоувереност, от страха и ревността на Мати.

Когато сглоби всичко, той получи портрет на безсърдечна, строга, сдържана и безмилостно практична жена, която проявяваше много ум и никаква отзивчивост. Която не понасяше радушно глупаците и бе готова да търпи другите само ако не ѝ губеха времето. Която не се нуждаеше от чувства и приемаше само това, в което имаше разум. Която не помнеше нито първите пет години от живота си, нито майката, която я е родила, чието кредо беше „Най-бързо пътува този, който пътува сам“ и безмилостно се освобождаваше от тези, които не можеха да вървят редом с нея. Те всички изливаха пред Дев своите недоволства или болки, похвали или възмущения, или като Хелън — учудването си, така че той очакваше да види амазонка, облечена в ризница, и беше любопитен да разбере защо тя чувстваше нужда да я носи. Отново и отново Дев се убеди, че видът на една жена не разкрива нейната същност!

Когато я видя да излиза от морето, инстинктът му подсказа, че и тук случаят не е по-различен, а когато очите им се срещнаха, той разбра, че я е изненадал. Беше без охраната си.

Нийвс просъска: „Това е тя...“. Тези думи и любопитството го накараха да се приближи и да погледне истинския образ, а не този от снимката, изпратена от Дейвид, или този, който бяха изградили

мечтите и романтичната му природа. И видя не човешка красота. Не жена, а статуя. Златисторусата коса, натежала от водата, откриваше лицето, чиито скули бяха класически съвършени, а обикновеният тъмносин бански костюм разкриваше великолепия разкош на едно напълно женствено тяло. „Тя е точно такава, каквато Дейвид я описва.“ После се наведе да ѝ подаде ръка, тя го погледна и очите им се срещнаха. Това беше внезапно, изумително пропадане в непознатото и последва главозамайващ шок от сблъсъка на две създания. За един миг в света останаха само те двамата. Той се потопи в очите ѝ, дълбоко като в море, и почувства, че се дави.

После, неочаквано, тя като че ли сложи и двете си ръце на гърдите му и го блъсна. Той отново беше навън, а очите ѝ бяха затворени. Дев имаше чувството, че някъде се затръшна врата. Хвана ръката ѝ, студена от водата, и му се стори, че държи кабел под високо напрежение. Испита почти осезаем страх — толкова силен, колкото уханието на море, което тя носеше със себе си. Елизабет отпусна ръката си и я изтри в крака си, сякаш да заличи останените от него следи, и под око той видя действителния ѝ образ. В този момент разбра, че тя е като холограма. Протегнатата ръка може да мине през нея. Инстинктивно, без да мисли, Дев направи това.

Той се възхити от онова, което бе постигнала със себе си. Безспорно бе свършила много работа. От незнайно място бе намерила прозрачно покритие, което отразяваше външната светлина и я правеше невидима, а тя отвътре внимателно наблюдаваше околния свят. Дев разбра това. И тя разбра, че е разкрита. Но не желаше да повярва. Всяка нейна дума, цялото ѝ отношение го отхвърляха. Очите ѝ, тялото ѝ казваха, че това не се е случило. Следователно няма да мисли за него. „Странно — мислеше той. — Защо?“ Тя го очароваше. А беше един голям фалшификат. Отново — защо?

Скрито я наблюдаваше и не можеше да откъсне очи от нея, от пламенното ѝ негодувание. Осъзнаваше, че тя запечатва всеки вход, закрива всяка дупка. Даже не искаше той да види гнева ѝ. Обноските ѝ бяха учтиви, но държащи на разстояние. Не се усмихваше. Докато вървяха назад по брега, той говореше през цялото време. Когато я питаше нещо, тя отговаряше, но сама не се включи в разговора.

Дев държеше скованата ръка на Нийвс и в трепета ѝ усещаше напрегнатата предпазливост. От другата му страна Елизабет Шеридън

вървеше на разстояние, така че нямаше възможност за физически допир. Тя гледаше право напред, никога не обръщаше глава, за да го погледне, внимаваше да не срещне очите му.

„Очарователно! — мислеше той заинтригуван. — Очарователно!“ Тя вървеше наперено, главата ѝ беше вирната. Отбранително. Всяко косъмче — настръхнало... но той беше стигнал до нея. Както и тя до него. Когато стигнаха пътеката и тръгнаха по прекия път нагоре по скалите, не прие протегнатата му за помощ ръка. И сама намираше път. „Да — мислеше той, — винаги го е правила и винаги ще го прави. Но защо се отбраняваше толкова много? Жена — с лице като нейното.“ Не разбираше. Та тя трябва да е свикнала досега с реакцията на мъжете към нея. Облече роклята си, сякаш се смущаваше да върви под погледа му по бански. Може би заради ръста си? Тя беше само няколко инча по-ниска от него — много висока за жена в този век, когато се смяташе, че само „тънкото е красиво“. Живееше шейсет години след своето време. Хората от епохата на Едуард бяха възхвалявали тела като нейното — с едри гърди, широки бедра, дълги крака. Дейвид бе прав в мнението си, че е великолепна. Все пак тя се държеше, сякаш не е красива, а само обикновена голяма жена. Да, обикновена.

И тогава изведнъж той прозря. Тя не вярваше в силата си. Притежаваше най-могъщото оръжие, което една жена може да има в свят, управляван от мъже, и все пак беше неуверена. Защо? Дев познаваше и беше имал много красиви жени, които никога не успяха да се възползват от красотата си — като оръжие, като източник на сила, като средство за живот. Тази жена не само че не я използваше — тя нямаше представа за нея. Още едно защо. Чак по-късно, докато мислеше за нея, разбра. Измамата, която представяше на другите, бе нейната специфична истина. Контролът се бе превърнал във втора природа, тя се е контролирала от ранна възраст. Откакто е загубила майка си? Знае се, че такъв шок може да причини амнезия. За някои хора това е единственият начин да се справят. Следователно това означаваше, че някога е била дълбоко, дори болезнено чувствителна. Означаваше още, че е страхливка. Харви каза, че умее да се справя, но Дев разбираше, че се справя само с обстоятелствата. Тя никога не допускаше хора до себе си, за да не възкресяват миналото. Дали защото някога то почти я е убило?

Едно нещо бе явно и сега светеше като червена лампичка: тя нямаше никакъв опит с мъжете. Нямаше представа как да се отнася към случилото се. Изкуствено създаденият образ бе прикритие, използвано съзнателно и непрестанно. Зад него тя се скриваше под похлупак, стоеше там и се страхуваше. Означаваше ли това, че се плаши и от секса? Знаеше, че Елизабет се бе уплашила, когато той засвири на китара. Най-странното бе, че той имаше усещането, сякаш свиреше на тялото ѝ. Чувстваше всяко потрепване, знаеше, че дрънкането на китарата е туптенето на кръвта ѝ. Тя винаги се движеше преднамерено спокойно, но този път хукна бързо навън и той разбра, че това е заради него. Бе уловил пламтящия, изпълнен с ненавист, отчаян поглед, който му хвърли.

Тази нощ не можеше да спре да мисли за нея, не успя да заспи заради нея. Образът минаваше пред него като на филм, той гледеше отново всеки поглед, всеки жест и спираше от време на време кадъра, за да проучи лицето ѝ, позата, гласа. Когато накрая чу часовникът да бие четири часа, знаеше какво ще направи. Щеше да се погрижи за нея. Това не беше просто осъзнато решение, а по-скоро усещане, че няма избор.

Дев ги остави, когато те отидоха на кино, за да поръча в склада на пристанището новата муфа, след това отиде в болницата. Луиз Бастедо стисна ръката му, потупа го по гърба.

— Крайно време беше, стари негоднико! Хайде да отидем да обърнем една бутилка и да си поговорим.

Бяха стари приятели. Бяха си допаднали веднага. Луиз ръководеше болницата вече седемнайсет години. През времето, когато не се виждаха, си пишеха, а веднъж успяха да се срещнат в Ню Йорк, където Луиз беше на семинар по медицина. Сега старите, непринудени отношения се подновиха, сякаш никога не са били прекъсвани.

— Да не ти преча? — попита Дев.

— Няма на какво да пречиш... Пациентите тук са здрави. На твоето разположение съм. Кажете ми как върви киноиндустрията тези дни.

Луиз имаше дял в последните два филма на Дев, но той се интересуваше от кинобизнеса като цяло, а не само от финансовата му страна. Известно време седяха и си говореха за кино.

— Кой знае — изкоментира Луиз накрая, като напълни отново чашите, — може би сега, когато старата лисица е мъртва, нещата ще се

променят. Какво би могъл да направи той от гроба?

— Искаш да кажеш, че не си чул?

Луиз се захили:

— За няколко часа новината се разпространи по целия остров — призна той. — Хората не могат да говорят за нищо друго.

— Срещал ли си я?

— Веднъж. — Кафявите очи блеснаха. — Доста особена...

— Искам да си поговорим за това.

Луиз въздъхна. Беше чиста злоба. „Вече!“

— Искам професионалния ти съвет. Мисля, че тя е дяволски объркана емоционално.

Интересът на Луиз се заостри.

— Искам да ти изложа тезата си — продължи Дев.

Луиз се засмя:

— Ще боли ли?

— Ами, мисля, че да — каза Дев сериозно.

Луиз се намръщи. Дев беше наистина сериозен.

— Зная, че специалността ти не е психиатрия, но четеш много и имаш големи познания във всички клонове на медицината. Искам потвърждението на специалист.

— За какво?

— За душевното ѝ състояние.

— Изглеждаше ми съвсем нормална.

— Не това е проблемът. Става въпрос за особената ѝ нормалност.

— Знаеш ли какво казват... Най-лудите държат ключовете от изолаторите за душевноболни.

— Мисля, че тя се намира в нещо подобно. Изолатор, който сама е създала.

Кратко и ясно той представи пред Луиз всичко, което се беше случило от момента, в който видя Елизабет да излиза от морето.

Луиз въздъхна:

— Знаеш ли... Може би не си срещал такива, но има жени, които не могат да понесат дори мисълта за секс.

— Но винаги има причина, нали?

— Да-а-а... Според теб каква е нейната?

— Мисля, че всичко се крие в липсващите пет години. Не само че ги е забравила, но въобще не си спомня нищо. Дори майка си.

Казала е това на Харви. Тя няма представа за нищо, случило се, преди да се намери в дома за сираци. Би могло да е преживяла тежък шок, нали?

— Би могло. — Луиз взе чашата си. — Пет години е опасна възраст, в която да загубиш майка си.

— Такъв шок може ли да разстрои ума?

— Имало е подобни случаи — кимна Луиз.

— Мисля, че това се е случило и с нея.

Луиз извади лулата си, започна да я пълни, а това бе знак, че мисли задълбочено.

— Всичко създава необикновената ѝ способност да се владее и пълното отрицание на чувствата, желанието ѝ да прегърне по-скоро чистия разум, отколкото...

— Теб? — Очите на Луиз блестяха.

— Добре де, мен. Сблъскахме се, Луиз. Доста жени съм имал, но нищо подобно не ми се е случвало. Никога.

— И оттогава тя все бяга уплашена?

— Ужасена. — Дев се наклони напред, през масата. — Но повече от себе си, отколкото от мен.

— Знае се, че душевността на дете, отделено от майка си на възраст, когато е прекалено малко, и то разбере причината, може да бъде повредена, понякога непоправимо. Това зависи от самото дете. Би могло да се стигне до дълбоките чувства на несигурност и нестабилност, които на свой ред водят до пламенна самозащита. Понякога това става главна грижа, която не дава възможност да се види друга гледна точка.

— Струва ми се, че това е нейният случай — каза Дев.

— Всъщност „сблъсъкът“ ви не я е докоснал емоционално, защото тя я възприемала всичко като мигновен изблик, който не очаква да продължи. Нищо не издържа дълго време — обикновено те в това вярват, убедени, че са заобиколени от враждебност и неразбиране. Ето защо бдят постоянно.

— Това е тя — повтори Дев.

— Звучи като типичен случай — с тъга каза Луиз накрая.

— На какво? — попита Дев.

— Загуба. На особено уязвима възраст е била лишена от майка си, от единствената си любов, която вероятно е имала. Това е убило

всеки неин емоционален отклик, тъй като той би означавал болка и страдание. Да не чувства, да не се нуждае, да не бъде наранявана: ето обикновено мотивите на емоционално повредените хора, а според думите ти тя е една от тях. Аз просто допълвам твоята теза. За да бъде абсолютно сигурен, трябва да я видя, да говоря с нея.

— Никога няма да се съгласи на това. Казах ти, тя няма и най-малката представа, че е цялостна и свършена.

— Тогава има нужда от помощ.

— Ето защо те моля за твоята.

— Аз не мога да ѝ окажа тази особена помощ, но мога да я предам на някой, който би могъл.

— Луиз, ти притежаваш знания и разбиране за човешката природа, които те правят психиатър по инстинкт...

— Но не квалифициран, за да я лекувам. Това може да бъде опасно, и то не само за нея. Няма да поема рискове с моята работа или с моята болница.

— Зная това, но аз бих поел.

Луиз мълчаливо изучаваше Дев. Накрая каза:

— Тя наистина ти допада, нали?

— Казах ти: ние... сблъскахме се.

Луиз отново въздъхна:

— Добре, ти казваш, че това е първият път, когато ти се случва подобно нещо. Тогава този... сблъсък, за който говориш... можем да направим друго предположение и да кажем, че никога не се е случвало и на нея.

— Очевидно — потвърди Дев търпеливо.

Луиз почеса ухото си с дръжката на лулата и каза:

— Сложно.

— Затова дойдох при теб.

— Наистина ли искаш да ѝ помогнеш?

— Да. Да стопя леда, ако така предпочиташ.

Усмивката на Луиз беше предана, но примесена със завист.

— Не зная никога да си се провалял.

— Нито пък аз — отговори Дев откровено. — Имал съм късмет да се родя с нещо, което жените желаят. Разбираш ли, ето това ме учудва. Аз зная, че и тя го иска. Но се разкъсва, за да отрече собствената си природа... Има жена в центъра на айсберга, Луиз. Зная

това. Почувствах го още първия път... Тя не е това, което мисли, че е. Искам да зная как да ѝ го покажа. Поставила е всички бариери, които е успяла да изнамери... Трябва да ги премина. Необходимо е.

„Добре, добре“ — мислеше Луиз, едновременно изненадан и завиждащ. Беше виждал приятеля си да покосява жените, както комбайн покосява житни класове в канзаска прерия, но Дев обичаше жените и никога не бе имал точно една конкретна жена. Досега. Тя беше различна. „Може би точно затова — мислеше Луиз хитро — Дев бе имал толкова много жени, че само ексцентричната, необичайната би имала нова притегателна сила.“ Луиз смяташе, че Дев не е суров. Въпреки буйната му мъжественост той не бе macho stud: имаше отзивчиво сърце и извор на нежност, който никога не пресъхваше, независимо колко раздаваше на жените, които се нуждаеха. Те никога не бяха жени, per se^[1]. Винаги се интересуваше както от тялото им, така и от ума им. Луиз често завиждаше на неговия специфичен вид сексуална терапия и факта, че той дори не се е обучавал за нея. Сега той каза неохотно:

— Добре тогава, както ти искаш... Като си стигнал толкова далече, нямаш друг избор, освен да продължиш.

— Зная това. Интересувам се как.

Луиз мислеше, докато дърпаше от лулата си:

— Ами ти вече си установил някакъв контакт. Всичко, което можеш да направиш, е да го продължиш. Говори и оставай сам с нея, открий какво кара сърцето ѝ да тупти, как вижда нещата, хората, какво е цялото ѝ отношение към живота. Каза ми това, което си научил от другите. Сега трябва сам да я опознаеш и ако не можеш да се справиш, обади ми се. Междувременно ще се свържа с един приятел, психоаналитик, в Маями, и ще използвам знанията му. Ще открия всичко, което мога. За бога, бъди внимателен... това момиче вече е загубило равновесието си. Не я насилвай, но — от друга страна — упражнявай лек натиск... такъв, какъвто тя вече чувства.

Кафявите очи бяха ласкави, Дев прочете истината в тях и кимна.

— И ако се нуждаеш от още помощ...

— Без съмнение ще ми трябва — отговори Дев откровено, — благодаря.

— Много красива жена — каза Луиз почти разсеяно.

— Нали? Заклевам се обаче, че тя не мисли така. Но в същото време я използва, за да сплашва... Дейвид се върти около нея като омагьосан.

Луиз въздъхна:

— А, Дейвид... Но тя вероятно не го предизвиква: недостъпността ѝ по-скоро пречи на мъжете да я плашат.

— Това ме дразни! Цялата тази красота отива на вятъра! Тя не живее, Луиз, само съществува и не познава нещо по-добро. Според мен такъв живот е ад.

— Ето защо те съветвам да внимаваш. Знаеш какви са притиснатите в ъгъла животни. Мек глас и топла усмивка. Не ѝ се натрапвай, но бъди там... ако разбираш какво имам предвид — добави той неопределено, но знаеше много добре, че Дев разбира. Обикновено, що се отнася до жени, всичко, което трябваше да се прави, бе просто да стои там.

— Добре — каза Дев много по-жизнерадостно. — Ще започна тази вечер. Тя отиде в „Бижу“ с другите. Ако мога да я видя насаме, ще я измъкна оттам.

Дев наистина имаше намерение само да последва съвета на Луиз: той да говори и да я накара тя да говори. Но в момента, в който я видя, отново го прониза чувството от първата им среща. Промяната в погледа ѝ му показва, че и тя усеща същото. Когато вече беше в колата, не усещаше нищо друго, освен близостта ѝ, аромата ѝ, силната женственост, която се излъчваше от мекия шифон на роклята, бързото издигане и спускане на великолепните ѝ гърди. Косата, тежка и гладка като коприна, се виеше около лицето. Осъзнаването на всичко това беше така остро и опъващо нервите, че той трудно се концентрираше върху шофирането, стискаше здраво волана, а единственото, което му се искаше, беше да се протегне и да я сграбчи. Но знаеше, че това е най-лошото нещо, което може да направи. Очевидно тя се колебаеше, а той нямаше да понесе да я подтикне към грешния път и да я отдалечи, вместо да я приближи към себе си.

Но взаимното чувство беше така напрегнато, така задушаващо, че когато ръката му докосна гърдите ѝ, пламъкът лумна и всичко стана неконтролируемо. Инстинктивно чувстваше, че е прав. Тя е била

потискана и той освободи вихъра. Вродените ѝ познания разчупиха веригите си и го завладяха. Дълго потъпквания инстинкт сега се разкри изцяло. Тялото ѝ му каза всичко. Под здраво закования капак бушуваха неудържими огньове и когато той отвори капака, те го изгориха, изсушиха го така, сякаш никога не е бил пресушаван. И за цял живот го белязаха с нейния знак.

Но когато отново можеше да мисли, той се прокле. Трябваше да се сети, че след угасването на огъня, тя ще усети само пепел и прах в устата си. Тя беше ужасена, не само от случилото се, но че въобще се е случило. Все пак той направи каквото може. По-късно, докато мислеше за това, а той не мислеше за нищо друго, се успокояваше, че поне ѝ е доказал истинността на думите си. Тя не бе това, което си въобразяваше. Бедата бе, че тя не бе и това, което той очакваше. Но той можеше да се справи. Сега имаше значение само фактът, че тя го бе направила...

На другия ден, когато бяха на „Пинта“, нещо звънтеше и трептеше между тях. Тя дойде на кораба с десетфутовата си върлина — все пак дойде — това не трябваше да го учудва: тя нямаше да потвърди силата му, като я признае — и я държеше твърдо насочена към гърдите му. Но се изтощаваше. Към края на деня се чувстваше изчерпана от емоционална преумора и безнадеждността на вътрешната борба. Това също беше в негов интерес. Когато заспа, той използва шанса си. Сега можеха да говорят. Но сгреши, че говори повече той. Не можеше да се овладее, беше много обезсърчен. Думите му ѝ нанесоха силен удар. Видя я как потреперва, но не се разпадна на парчета. Нямаше истерии, нямаше бурни обвинения, нямаше сълзи. Лицето ѝ пребледня, очите ѝ бяха наранени, но тя се бореше и той разбираше, че това е единственият начин да я има. Разбра също, че я обича. Някой някъде бе казал, че любовта е да бъдеш завладян от друго човешко същество. А той бе завладян. Разбра, че е отдал себе си на спасяването на тази жена от самата нея и че ще го направи, дори да загуби себе си в борбата. Всъщност вече бе късно. Той беше загубен. Загубен в любовта си към нея.

[1] лично (лат.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Лиза Шеридън бягаше от Дев Лафлин, уплашена като никога досега. Чак в стаята си, при заключена врата, сякаш това щеше да я защити, премисли казаното от него и изследва подробно всяка дума, за да открие грешките му. Не успя. Думите бяха изпълнени със здрав разум — нещо, към което винаги се бе придържала. Рационалността ѝ я накара да приеме казаното. Отчаяна, опита да отхвърли тъмнината, която стоеше зад първия ѝ съзнателен спомен: лежеше в чуждо легло, в чужда стая, в чужда къща, миришеца на лак и варено зеле. Страхуваше се, чувстваше се изоставена и самотна. Празнота. Той не знаеше за единствената диря, към която тя можеше да го насочи: страха ѝ от гробища. Може би страхът идваше от онези загубени години. Чак когато асимилира това, зашеметена от изненада, разбра защо не приближаваше на повече от сто ярда старите гробища и не бе посетила гроба на баща си, макар че беше вече повече от месец в Темпест Кей и доста често се разхождаше по острова. Причината не бе, че не мислеше за него като за свой баща — не се интересуваше дали е бил, или не. Причината бе, че се страхуваше от гробища.

Това я накара да настръхне от ужас. Дев е прав! Тя е измамник. Управляваха я рационалност и логичност не защото съзнателно презираше объркани емоции, а защото ги приемаше като защита срещу самите емоции. Над нея имаше власт спомен, към който нарочно се връщаше.

Безкрайно потресена седеше и се взираше в едно свое „аз“, което цял живот се опитваше да подчини. Него Дев Лафлин освободи миналата нощ. От него тя бягаше ужасена. То изпитваше чувства — дълбоки, страстни, мъчителни. Не, тя не бе това, което си мислеше. Онази жена не би извършила подобно нещо, не би тържествувала заради това, което считаше надценено. Ненужно. Опасно.

Ето защо избяга от това свое „аз“. Бе я завладял старият подсъзнателен страх. Оттеглянето е по-добрата проява на храбростта. А тя е страхливка, нали? Предпочиташе да бъде мъртва и да не

чувства, отколкото жива и да има чувства. О, господи, мислеше, обгръщайки с ръце тялото си, тъй като не можеше да спре конвулсивните потръпвания. О, господи...

Седеше прегърбена и свита сред руините на своя живот и премигваше, докато отломките я удряха. Продължаваше да седи така, когато осъзна, че някой тропа на вратата.

— Елизабет! Ще отвориш ли, за бога, тази врата!

Беше Кас.

— Трябва да ти кажа нещо. — Тя натискаше дръжката. — Зная, че си вътре.

— Върви си — каза Елизабет глухо.

— Много е важно... моля те, отвори вратата. Елизабет?

Гласът на Кас беше силен, остър, не търпеше възражение. По вратата се тропна още веднъж, дръжката се завъртя ядосано.

— Важно е! — извика Кас умоляващо. — Дан се върна... от Лондон.

Елизабет вдигна глава. Лондон?

Когато отвори вратата, Кас почти падна вътре.

— Крайно време беше!

— Какво има? Защо е важно?

— Защото той казва така. Надушил е нещо... Изглежда така, сякаш е погълнал цяла клетка канарчета! Казва, че има да разкаже нещо жизненоважно — особено на теб.

— Какво е то? — намръщи се Елизабет.

— Не иска да каже, докато не слезем всички долу... да, всички! Толкова е погълнат от себе си, че прелива — това означава, че той възнамерява да разкрие и на нас! — Кас замълча драматично. — Мисля, че се е ровил в боклуците! В Лондон — шумно заяви тя.

Но Елизабет все още стоеше на мястото си. Изглеждаше ужасно. Какво беше се случило в крайбрежната вила? Е, това ще почака. Точно сега инстинктите ѝ подсказваха, че историята на Дан не може да чака.

— Хайде!

Всички се събраха в салона. Хелън, сред облак от морскозелени волани, изглеждаше изненадана и не много доволна, Харви, както винаги, бе до нея. Мати се мръщеше на образа си, докато оправяше косата си. Дейвид гледаше навъсено Дан, който стоеше с гръб към

наново стъкнатия огън и изглеждаше щастлив, че се е върнал. Само Нийвс я нямаше.

— А... лейди пристигна. — Дан се усмихна, като посочи Елизабет. — Сега можем да преминем към същината на въпроса.

Кас гледаше съсредоточено в краката му, обути в ръчно изработени обувки. Той се засмя:

— Седнете. Смятам, че всички трябва да седнете.

Той тържествено подаде стол на Хелън, която каза колебливо:

— Не мога да разбера защо трябваше да ни измъкнеш от леглата.

— Ето, това имам намерение да ви кажа.

— За какво става въпрос? — попита Кас.

— За миналото, разбира се.

— Чие минало?

Дан се обърна към Елизабет — очите му блестяха. Той ликуваше.

— Чие друго?

— Ето защо тръгна така бързо! — възкликна Кас. Най-сетне се появи светлина в този особено тъмен ъгъл. — А Марджъри?

— О, тя отдавна се върна във Венеция... Не можеше да остане далеч от онзи неин венецианец, особено щом чу, че той е готов да се продаде на Барбара — как се казваше... знаете я, кралицата на козметиката. Марджъри излетя като стрела. Както и да е, тя не ми помагаше много. Както Ричард винаги ни е учил, не оставяйте друг да ви върши работата, винаги я вършете сами.

— И така, ти какво си направил? — попита Харви подозрително.

— Разреших загадката, разбира се!

Изразът на лицата им показваше, че те все още не разбират.

Той се засмя:

— О, толкова е хубаво... поставил съм ви да седите на най-острите тръни. — Той погледна към Елизабет, което направи нейните тръни още по-остри.

— Е, как е? — попита той меко.

— За бога, ти изчерпа търпението на всички ни! Говори най-сетне! — търпението на Кас се изчерпваше.

— Спокойно, спокойно.

Той дръпна своя стол, разположи се удобно, кръстоса крака, като първо педантично подръпна нагоре панталоните си.

— Ами, както казах, бях в Лондон. Отидох там, за да направя едно разследване. Всички знаете, че завещанието на Ричард не ми хареса. Колкото повече мислех за него, толкова, повече то не ми харесваше. Събуждаше много въпроси. Така че аз реших да видя дали мога да им дам отговор.

— Какви въпроси? — попита Кас.

Дан не ѝ обърна внимание.

— Докато бях там, имах много добър шанс и случайно срещнах Фреди Темпест. Спомняш ли си Фреди, Хелън? Момчето на Лайънъл Темпест?

Хелън покорно кимна.

— Да, разбира се, но какво?

— Ще ви кажа. Дайте ми само време. Това беше всичко, което имах. — Той хвърли още един остър като бръснач поглед към Елизабет, която седеше с изправен гръб и строго лице и се взираше в пустотата. — Той ме покани в Темпест Тауърс за уикенда. Беше възхитително. Всъщност тъжно — в известен смисъл. Нямах представа колко затруднени са английските ни роднини, скъпа моя Хелън. Два пъти трябвало да платят данък наследство. Трябва да разпродадат много неща. Но докато аз бях там, дойде един мъж от Содби, за да оцени някои картини... един особено пленителен Corot, между другото. Но сред тях — той стана от стола си, отиде до едно от канапетата и се върна с плосък пакет, увит в кафява хартия — беше това малко съкровище.

Много внимателно и със затормозяваща предпазливост той развърза възлите, сгъна връзката, разви хартията и показа портрет със златна рамка, голям около двацет и четири квадратни инча. Подпря го на долната част на една лампа върху малка масичка, която придърпа напред и направи нещо като сцена. Светлината осветяваше портрета пред погледите на всички.

— Ето... — Отдръпна се, като му се възхищаваше. — Не е ли хубав?

Всеки от тях проточи врат, когато се скупчиха, за да го видят. Дейвид, в качеството си на експерт по изкуствата, отиде напред и авторитетно се наведе с ръце върху коленете.

— Но... това е Хелън! — възкликна той.

— Вземи го — окуражително каза Дан. — Погледни го внимателно.

Дейвид го взе, държеше го под лампата.

— Не е лошо... добър стил на рисуване... много детайли, харесва ми и темпера... хубава техника. — Той се вгледа от по-близо и каза втрещен: — Р. Т. Не е Ричард Темпест!

— Не. Не е Ричард Темпест — съгласи се самодоволно Дан, — а Рупърт Темпест... английският братовчед.

Той се обърна към Хелън, която несръчно си слагаше очилата.

— Хелън, спомняш си Рупърт, нали? Ти го познаваше много, много добре, нали?

Дейвид ѝ подаде картината. Хелън я взе, погледна я. Изражението на лицето ѝ беше объркано, очите — широко отворени, докато гледаше вторачено себе си на младини. Седеше на люлка, окачена на един клон на голям бряст, слънцето я обливаше, тя летеше напред, косата и роклята ѝ се развяваха, бе отметнала глава назад, очите ѝ бяха разширени от възбуда, устата — отворена. Тя се смееше, ръцете ѝ държаха здраво дебелото въже. Облечена с красива копринена рокля, изглеждаше като жива. Толкова жива никой от тях не я беше виждал никога. И толкова щастлива.

— Нарисувана е у семейство Темпест през пролетта на 1946 — април 1946, да бъда по-точен. От тогавашния син, наследник на Темпест Тауърс и всичките му дългове: Рупърт Дизарт Инес Темпест, виконт Дизарт... твоя Рупърт, Хелън... Рупърт, за когото си искала да се омъжиш.

Харви, наведен над рамото на Хелън, се отдръпна инстинктивно, когато тя се изправи рязко. Взря се загрижено в лицето ѝ и видя, че е мъртвешки бледо.

— Този пръстен, който носиш... виж го — Дан услужливо ѝ посочи ръката, която се държеше за въжето на люлката, — това е пръстенът, който той ти е дал. Толкова красиво, сантиментално, малко нещо. Викториански, разбира се, те много обичат вещите с послания, а този има много специално послание. Вие не можете да видите всички камъни, но аз зная кои са те. Опал, бисер, изумруд, чароит, малахит, оникс, яспис. Всичките са с най-добро качество, разбира се. Сега вземете първата буква от всеки камък, съберете ги и... абракадабра — получавате думите „обич моя“. Не е ли прекрасно?

Усмивката му беше блестяща, ужасно широка, когато се обърна към Елизабет:

— Ти знаеш за това, нали? Ти имаш същия пръстен, нали? Съвсем същия, всъщност. Не е ли това съвпадение? — Той се усмихваше самодоволно пред изумените им лица. — Двама души живеят на хиляди мили един от друг, двамата са членове на едно и също семейство, двамата притежават еднакви пръстени... истинско съвпадение. Само дето Хелън не притежава вече своя, нали, Хелън? Загубила си го, а? Или може би си го дала на някого? Имам предвид, че дори в края на краищата да не си се омъжила, ти не си могла да му го върнеш, защото той е бил убит, нали така? Каква трагедия! Пръстенът е всичко, което си имала.

Предчувствието на Кас смрази кръвта в жилите й.

— За какво намекваш?

— Търпение, търпение... Оставете ми удоволствието да го разкажа, когато му дойде времето. Посветил съм вече достатъчно време на това малко издирване. Хелън знае за какво намеквам, нали, Хелън?

Думите му пронизваха като нож, но Хелън не чувстваше болка, не чувстваше нищо.

Ококорени, всички се обърнаха към нея, но с широко отворени, приковани очи, тя се взираше в картината.

— Виждате, че знае — промърмори Дан щастливо. — Тя разпознава тази врата към миналото. И ако вървите с мен, ще ви преведа през нея — ликуващ, той се засмя отново — като Алиса. Но първо...

Обърна се към Елизабет, която гледаше Хелън леко намръщено.

— Този твой пръстен... донеси го, моля те.

— Защо? — попита тя.

— Защото, уверявам те, това е важно, а може би най-важното, парченце от ребуса, на който Ричард се е постарал да загуби най-съществените, според него, части. Но аз ги открих. — Гласът му се изостри, превърна се във високомерна команда. — Пръстенът, ако обичаш!

Той я гледаше дръзко, усмихваше се леко, имаше нещо злобно в позата му.

— Какво общо има пръстенът на Елизабет с този, който носи Хелън? — попита тревожно Харви.

— Много — отвърна Дан кратко и с наслада.

Харви утихна. Тревогата му растеше, безпокоеше се за реакцията на Хелън и беше смутен от своята собствена. Хелън — сгодена! Не знаеше това. Защо никога не му бе казала? Защо никога не му бе обяснила? Зад загрижеността погледът му криеше обвинение, но тя не го видя. Не виждаше нищо, освен младото си, щастливо „аз“. Поведението ѝ започна да го плаши. Погледът ѝ беше прекалено втрепен, тялото ѝ — прекалено сковано. И имаше нещо в очите ѝ... Ако беше издала звук, той бе сигурен, че ще е писък.

— Откъде знаеш, че Елизабет има пръстен като този на картината? — попита Кас заплашително.

Дан посрещна смъртоносния ѝ поглед с повдигане на раменете.

— Счетох за свой дълг да разбера — и последвах един от трудните уроци на Ричард: опознай врага си.

— Затова правиш всичко, нали? Защото от самото начало я считах за свой враг.

— Отнасям се към нея така, както Ричард смяташе, че трябва да се отнасяме с хората — бързо отговори Дан. — Нямам за какво да пълзя...

Кас се изчерви, отвори уста, но Елизабет се върна от стаята, последвана от сънливата Нийвс.

— Какво става? — попита тя, веднага се огледа за Дев и се намръщи, като видя, че го няма.

— Забавления и игри — с усмивка отвърна Дан. — Присъедини се.

Той се обърна към Елизабет:

— Пръстенът.

Протегна ръка с дланта нагоре, но тя не му го подаде. Той отпусна ръката си.

— Добре, тогава покажи го на другите... но го покажи! — Той повиши глас отмъстително.

Кас протегна ръка:

— Да, нека да го погледнем. — Тя се усмихна, но Елизабет не отвърна на усмивката и пусна пръстена на дланта ѝ, където той остана да блещука на светлината.

— Опиши камъните, ако обичаш — със заповеден тон каза Дан.

Кас бавно завъртя пръстена с камъни, монтирани в кръг от злато.

— Опал, бисер, изумруд, чароит, малахит, оникс, яспис. — Тя предизвикателно движеше рамене: — И какво от това? Ако е викториански, сигурно има много подобни... дават се за спомен вероятно.

— Виж вътрешната страна. Прочети какво е гравирано там.

Кас хвърли още един язвителен поглед към усмихнатото лице на Дан и погледна пръстена.

— Инициали: „Х“ и „Р“, свързани, а също и дата... 1946. — Гласът на Кас заглъхна. Бавно, като че ли се страхуваше, тя вдигна очи към лицето на Елизабет. Приличаше на издялано от мрамор.

— Откъде имаш този пръстен? — меко попита Дан.

— Мис Келър ми го даде. — Гласът ѝ беше строг като лицето ѝ.

— Кога?

— Когато напуснах „Хенриета Филдинг“.

— Защо?

Елизабет замълча. Всички чакаха напрегнато и потръпнаха, когато тя неохотно, безпомощно промълви:

— Каза, че е принадлежал на моята майка.

Напрежението, което витаеше във въздуха, изведнъж се сгъсти. Дан се спусна, грабна пръстена от отпуснатата ръка на Кас, хвана го с два пръста и се приближи към Хелън, която все още седеше вцепенена, за да го побутне към лицето ѝ.

— Спомняш ли си този пръстен, Хелън? Гodeжният ти пръстен? Дали сте да гравират инициалите ви в злато...

Хелън се дръпна, очите ѝ бяха разширени от уплаха, устните ѝ трепереха. Вдигна ръка, сякаш за да прогони злото.

— Не — дрезгав, напрегнат глас. — Не...

— О, да! Това е твойт пръстен от Рупърт Темпест. Същият пръстен е получила Елизабет Шеридън от директорката на дома за сираци „Хенриета Филдинг“, казали са ѝ, че е принадлежал на майка ѝ!

— Не! — простена тя ужасено, мъчително. — Не... не може да бъде... те ми казаха, че всичко е било сън... казаха, че съм била полудяла. — Гласът ѝ се извиси и тя затисна устата си с ръце, една върху друга, за да не позволи повече думи да се изплъзнат от нея.

Дан продължи безмилостно:

— Но аз не съм луд, нито Елизабет. Пръстенът е твой, а сега е... на Елизабет — гласът му се снижи, превърна се в тихо, злостно съскане — и ние знаем защо, нали?

— Не... не... — Гласът на Хелън изтъня, тя залитна. Харви протегна бързо ръка, но тя му махна да се отдръпне. Очите ѝ бяха големи и ужасени, клатеше непрестанно глава. — Не е било истина... въобразила съм си всичко... няма бебе... всичко съм си измислила. — Ръцете ѝ се отделиха от устата и обхванаха главата, стискаха я, сякаш се опитваха да отделят тези образи.

— Но бебе имаше. — Гласът на Дан я дебнеше, не искаше да я пусне. — Рупърт Темпест е бащата на твоето малко момиченце, спомняш ли си? Само че тя вече е голямо момиче, ето я тук, Хелън, бебето, което си загубила, е пораснало: Елизабет Шеридън.

Кас усети да я полазват мравки по врата. „Исусе Христе!“ — мислеше тя, докато се полюляваше на пети. Хелън стоеше вцепенена. Тя беше свалила ръце от главата си и ги държеше вкопчени на гърдите като за молитва. Огромните ѝ очи бяха приковани върху Елизабет, която също се взираше в нея с разширени и невиждащи очи.

— Прилича не на Ричард, а на теб! — заяви Дан драматично, с рязък жест, изигравайки ролята си докрай. — Погледнете картината!

Всички покорно погледнаха, само Хелън и Елизабет не можеха да откъснат очи една от друга.

— Това би могло да е Елизабет! Но Ричард ни накара да насочим вниманието си към него... ти си негова сестра, а и всички от семейство Темпест имат ясно изразена физическа прилика. Той се е надявал, че това ще ни заблуди, не разбирате ли? Тя не е дъщеря на Ричард Темпест и той го е знаел! Тя е твоя дъщеря! Дъщерята, която си заченала от Рупърт Темпест! Твоето бебе, Хелън... това, за което са ти казали, че е само плод на въображението ти... тя е истинска, Хелън! Плът и кръв!

Той сграбчи Елизабет за ръката, задърпа я напред. Отпусната, тя не оказваше съпротива. Тогава Кас стана от стола си и ѝ подаде ръка, но Елизабет мина покрай нея и стигна до Хелън, която не беше помръднала. Дан взе ръката на Хелън и я вдигна безжалостно до лицето на Елизабет.

— Пипни го, Хелън! Погледни го! Твоето лице! Твоето дете! Твоето бебе!

— За бога! — Харви скочи от стола си, но зловещият, подобен на банши вой на Хелън го спря и накара косата му да се изправи.

— Не... не...

Хелън млъкна внезапно, олюля се, лицето ѝ се измени. Изглежда, че изпаднаше в транс.

— Моето бебе! — Гласът ѝ беше висок, тънък, монотонно напевен. — Загубих бебето си... Те я взеха и аз не можах да я открия. Търсих я навсякъде, но те казаха, че не е съществувала...

Харви пристъпи крачка напред, протегна ръка, лицето му беше преbledняло и сгърчено от мъка.

— Хелън... бедна моя любов — каза той с болка.

Тя бавно се обърна. Гледаше го с празен поглед. Очите ѝ блестяха странно, докато се взираше в него, но не го виждаше, не виждаше нищо.

— Ще ми помогнеш да намеря моето бебе, нали? — После тя се усмихна и сякаш се разпадна. — Ще ми помогнеш да намеря моето бебе, нали... защото ме обичаш — каза тя прочувствено невинно, безпомощно жестоко.

— Да — Харви опита да овладее гласа си. — Ще ти помогна.

— Знаех си... — Усмихна се, по-скоро отвори устата си — дълбока пукнатина — после подобно на сняг усмивката ѝ се стопи и тя се строполи на пода.

Настъпи хаос. Кас се нахвърли върху Дан. Удряше го с юмруци, риташе го.

— Копеле такова! — крещеше тя. — Садистичен кучи син! Алчен, самовлюбен, пропаднал душегубец.

От ярост гласът ѝ изтъня до скъсване, но тя продължи да го удря и рита, докато най-накрая Дан хвана китките ѝ и я задържа — бясна и разярена — по-далеч от себе си.

С изтерзано лице Харви бързо коленичи, повдигна главата на Хелън, притисна я до себе си, а Мати изтича до Кас и я дръпна от Дан.

Дейвид си проби път с лакти, изблъска Харви настрана, взе Хелън на ръце, нежно я пренесе до дивана и я остави там.

Елизабет не се помръдваше. Другите минаваха покрай нея, блъскаха я, но тя само се помещаваше неволно, когато я избутваха.

Нийвс, объркана и изплашена, изтича до телефона.

— Дев? О, Дев... моля те, ела... всичко е ужасно... леля Хелън...
— Гласът ѝ се задави. — Моля те, ела! — Тя изслуша какво ѝ отговаря Дев, кимна, въздъхна пламенно „Благодаря“ и затвори телефона.

Все още всички се въртяха объркани наоколо, повечето там, където Хелън лежеше неподвижна и пребледняла. Само Мати забеляза Елизабет, която сякаш беше пуснала корени. Рязко дръпна стол и я бутна да седне. Елизабет се свлече като купчина дрехи. Седеше, без да помръдва. Мати се обърна към дивана, където Хелън лежеше и гледаше с широко отворен, втрещен поглед.

— Пречите ѝ да диша — каза тя раздразнено, разблъска ги встрани, преди да се наведе над Хелън, която приличаше на восъчна мумия. — Господи, лежи като препарирана! Някой да извика Луиз Бастедо.

Този път Дейвид тръгна към телефона.

— Щастлив ли си сега? — каза остро Кас на Дан.

— Няма да се успокоя, докато не получа това, което ми се полага — то със сигурност не е нейно. — Той злъчно кимна към Елизабет и за първи път Кас осъзна сковаността ѝ, вцепенената ѝ уплаха. Изтича, наведе се и докосна ръцете на Елизабет, които лежаха отпуснато в скута ѝ. Те бяха студени. Кас вдигна разяреното си лице към Дан:

— Копеле такова! — изсъска тя.

— Не аз! Тя е копеле — но не на Ричард Темпест! Тя е дъщеря на Хелън. Пръстенът го доказва! Завещанието е измама! Ако все още не си доволна, ще продължа.

Нещо в гласа му накара дори насъбралите се около дивана да обърнат глави.

— Нали чухте Елизабет да казва, че е получила пръстена от някоя си Марион Келър, директорка на дома? Е, дама с име Марион Келър е наета за компаньонка и болногледачка на Хелън Темпест през 1946 година. Има още нещо: тя придружава Хелън, която отива в Европа през същата година. Припомни си, Кас... Спомняш ли си я? Висока, пъргава, човек на разума?

Всички погледнаха към Кас, чието лице първо почервения, а после побледня.

— О, господи! — прошепна тя.

— Вече си спомняш!

Харви гледаше втренчено Кас.

— Истина ли е? — недоверчиво попита той.

Кас прехапа устни, но кимна.

— Значи е истина... — каза Мати. Изглеждаше възхитена.

— Разбира се, че е истина — ядоса се Дан. — Може би е неприятна, но такива са многото истини — особено тези на Ричард Темпест! И аз поглъщах повече, отколкото трябваше, заедно с всеки мръсен урок, който той ми даваше! Например: никога не оставяйте човек да се изправи, щом веднъж е паднал. Трябва да продължите да го притискате. Лъжете всички, но никога себе си. Никога не показвайте съчувствие — то струва повече, отколкото можете да си позволите. Вземай сам, защото, ако чакаш, никога няма да получиш. Изпълнявах това, което той проповядваше, защото винаги ми обещаваше, че рано или късно ще вляза в неговото небесно царство — царство, в което пази всичките си пари. Но ме остави да стоя отвън. Тя — друго злобно кимване към Елизабет — беше единствената, допусната вътре. Е, аз взривих парите. Сега ще взема моята част, независимо от огорчението на някого.

— Току-що уби всякакви чувства, които бяхме имали към теб — изрече Кас ядно.

— Дрън-дрън... — каза Дан с безразличие. — Интересуват ме единствено парите.

— Как разбра за Марион Келър? — прекъсна ги Харви.

— Свидетел, разбира се, на който може да се разчита: дългогодишен прислужник в семейството. Знаете как се отнасят англичаните към тях — пенсионира ги с малка къщичка в парка. Е, долу в Темпест Тауърс живее дребна стара дама, която наричат Баба Бейнз. Осемдесет и седем годишна, но пъргава като елф и с удивителна памет! Била е бавачка на мистър Рупърт, а той — нейното ангелче. Тя беше много щастлива да говори за него, да разкаже как той и мис Хелън се влюбили безумно. Всички били възхитени, особено възрастната графиня, защото дори тогава на английския клон не му стигали парите. Само братът на мис Хелън не бил доволен. И абсолютно забранява женитбата. Мис Хелън не е, цитирам, „подходяща за женитба“. Той им дава да разберат, пак цитирам, че „не е съвсем нормална“. Всъщност Ричард е твърдял, че ако не е бил той, тя щяла да бъде затворена в лудница.

Изненадата затрептя във въздуха.

— Ето защо тя има болногледачка компаньон. Доста добро име за пазач. Но мистър Рупърт не искал да приеме това. Не и за своята сладка, красива Хелън. Няма какво друго да прави, освен да избяга с нея — подстрекаван и активно подпомаган, казва баба Бейнз, от същата мис Марион Келър. Измъкват се посред нощ. Мистър Ричард едва не умира! Той изпада в такъв пристъп на ярост пред възрастната графиня, че тя лежи болна, докато той преследва избягалата двойка. Една седмица по-късно мистър Рупърт се връща сам. Много унил. Много огорчен. Съобщава, че Хелън е отвлечена тайно и мистериозно от Ричард и че той се връща в своя полк.

И така Рупърт отива в Германия, където е убит в някакви военни маневри. Ужас! Всички надежди за тези хубави пари свършват! Графинята е съсипана, следва разрыв в приятелските отношения между двата клона: син и наследник е мъртъв, ширят се меланхолия и безнадеждност. Това е „черният понеделник“ в Темпест Тауърс. Баба Бейнз си го спомня така добре!

— Откъде знаеш, че не са се оженили? — Харви продължаваше да опитва.

— Баба Бейнз ми каза, че мистър Рупърт ѝ е казал. В Англия човек не може да избяга и да намери съдия, както в Щатите. Дори за специално разрешение е необходимо време, трябва да има документи и други такива. А когато сте виконт Дизарт и мис Хелън Темпест, трябва много да внимавате. Не, те никога не стигат до подписването на брак, а само до консумацията. — С широк замах Дан посочи към вкаменената Елизабет Шеридън. — Ето живото доказателство. Бяхме така заети да гледаме в дадената от Ричард посока, че не забелязахме, че е същински двойник на Хелън, която също е от фамилията Темпест.

— Ричард и Хелън са брат и сестра и много си приличат — каза бързо Кас.

— Няма смисъл, Кас. Пръстенът потвърждава всичко... този, който е на портрета, е същият, дето Марион Келър е дала на дъщерята на Хелън като единствената вещ, останала от майка ѝ. За бога, те са прекарвали цяла седмица заедно, преди Ричард да ги настигне. Марион Келър изпада в немилост и е изгонена, а Хелън е отвлечена мистериозно и до днес не се знае къде. Само че Ричард е дошъл

прекалено късно. Тя вече е била бременна — с бебето, което чрез завещанието си те е помолил да намериш, Харви.

Бързият скок на Харви беше така нетипичен за характера му, че изненада всички и преди те да успеят да се приближат и да го издърпат, той вече стискаше Дан за гърлото. Двамата мъже се строполиха на земята. Дейвид се спусна напред, но Дев Лафлин с огромния си ръст вече се навеждаше, за да хване мъжете за яките, да ги вдигне и раздели, а доктор Бастедо, който го следваше, отиде право при Хелън.

— Добре, добре... — дрезгаво каза Дан, като пипаше гърлото си. — Не съм си мислил, че ще дойде ден, когато ще се радвам да те видя — каза той на Дев с тъничка, зловна усмивка. Бе вбесен.

— Какво, става тук, по дяволите? — попита Дев и ги погледна сурово.

Всички започнаха да говорят едновременно, а Нийвс се спусна напред, сграбчи ръката на Дев и каза:

— Дан казва, че дядо не е неин баща, а леля Хелън е майка ѝ.

Дев веднага погледна Елизабет и с една голяма крачка стигна до стола ѝ.

— Някой да се обади в болницата — нареди Луиз Бастедо, наведен над Хелън. — Кажете им, че искам линейка незабавно.

Харви стисна ръкава на Луиз.

— Болница? Защо в болница? Тя само припадна от шока.

— Тежък припадък. Искam само да ѝ направя някои тестове — успокой го Луиз.

— Тестове? Какви тестове?

— Само проверка — излъга Луиз, за да го успокой.

— Тя е съвсем вдървена — с удоволствие се включи в разговора Мати. — Това не е обикновен припадък, ако питат мен.

— Никой не ви пита, мис Ардън — заяви Луиз учтиво, но тонът му я накара да се изчерви и да вдигне рамене мрачно.

— Линейката идва — каза Дейвид, като затвори телефона.

— Наистина не мога да разбера... — започна Харви.

— Но аз мога — все още учтиво каза Луиз и този път Харви замълча покорно. Луиз продължи: — Все пак искам да зная причината за припадъка.

Дан се засмя. Тържествуваше.

— Видя призрак.

Луиз се обърна и го погледна. Дан се почувства принуден да обясни:

— Изправих я пред миналото й.

Луиз се обърна към Хелън със замислено изражение. Харви прочисти гърлото си.

— Изглежда, че — той преглътна — тя изгуби контакт с действителността — каза уклончиво. Все още искаше да я защитава. Хвана ръката на Луиз, дръпна го така, че другите да не чуват, и продължи тихо да разказва какво се беше случило, като поглеждаше Дан враждебно.

Наблизо Кас напрягаше острия си слух и го чу да мърмори настоятелно.

— ... отвъд тези четири стени, разбирате ли? Това е въпрос... — Гласът му утихна и Кас не успя да чуе повече.

Дев клекна до Елизабет.

— Всичко е наред — каза той с тих, спокоен глас. После се обърна към другите. — Някой да й налее малко бренди.

Кас скочи за гарафата. Когато подаде чашата, Дев я взе. Вдигна я до устните на Елизабет и каза:

— Хайде, пий.

Тя покорно я изпи. Мати, която ги наблюдаваше с голям интерес, измърмори, *soto voce*, но достатъчно силно, за да чуе Кас.

— Какво ти казах...

Нийвс също чу и погледна бързо Мати. Тя изведнъж започна да проумява: Дев беше обвил раменете на Елизабет с една ръка, а с другата държеше чашата до устните й.

— Слушайте! — Дейвид наклони глава. — Линейката идва. — Чувахе се слаб вой, който приближаваше бързо. — Ще отида да отворя вратите.

Никой не проговори, докато бързо бутана носилката. Сложиха Хелън на нея и я завиха с червено одеяло. Харви каза на Луиз с глас, нетърпящ възражение:

— Ще ви придружа.

— Както желаете — отговори учтиво той, после кимна на останалите и последва носилката.

На вратата Харви се спря, погледна към Кас и каза:

— Ще ти се обадя.

Кас безмълвно кимна и Харви затвори вратата след себе си. После тя се строполи на един стол.

— Исусе Христе! — почти изписка. — Някой да ми донесе едно питие.

— Нека всички пийнем — съгласи се Дейвид.

Дев стана и попита:

— Ще ми обясни ли някой какво става тук?

— Последното действие започва — язвително каза Дан.

— Кас? — Дев се обърна към нея, но тя първо пресуши голямата чаша бренди, която Дейвид ѝ беше налял, и чак тогава се впусна в сбито изложение на случките от вечерта.

Дев я изслуша мълчаливо. Тя свърши разказа си, подаде чашата на Дейвид, за да ѝ я напълни отново, и чак тогава Дев попита:

— Картината и пръстенът — мога ли да ги видя?

Мати ги грабна от масата, където те бяха оставени в суматоката, Дев ги занесе под лампата, разгледа ги внимателно на светлината. После попита:

— Пробвахте ли пръстена на Хелън?

Дан изглеждаше вбесен. Единствено за това не се беше сетил.

— О, хайде де! — подигра се той. — Той няма да промени нищо, толкова много неща вече се изясниха.

— Е, тя е в болницата — практически отбеляза Мати. — Все още може да бъде пробван.

— Добре, нека оставим това за малко — каза Дев. — Да се върнем към 1946 година — обърна се към Кас. — Ти тогава беше тук, нали?

— Тъкмо бях пристигнала.

— Значи можеш да ни кажеш.

— Беше много отдавна...

Дев я погледна.

— Всички знаем каква памет имаш, Кас.

Тя се чудеше дали да бъде поласкана, или разгневена.

— Да, хайде, Кас — настоя Мати. — Това пътуване до Европа... трябва да си била...

— Да, бях.

— Е, кажи тогава.

Кас се пресегна за цигарите.

— Не зная нищо нито за портрета, нито за пръстена. Видях ги за първи път тази вечер.

— Добре. Разкажи ни останалото.

Кас си пое дълбоко дъх.

— От три месеца бях с Ричард, когато той реши да отидем в Европа. Искаше да купи някои банкрутирали компании, за да ги включи при създаването на организацията. Взе и Хелън, защото смяташе, че за нея ще е добре. Възнамеряваше да я остави при английските роднини, докато ние — той и аз — отидем на континента.

— Кас направи пауза. — Марион Келър дойде с нас като компаньонка на Хелън.

— Защо Хелън имаше компаньонка? — попита Дев.

Кас замълча, а после каза неохотно:

— Ричард обясни, че понякога у Хелън се забелязва липса на разум. Каза, че е епилептичка — *petit mal*^[1]. Тя изпада в нещо като транс... подобно на тази вечер. Каза, че докторът го е посъветвал да не я оставя сама.

— Кой беше нейният доктор?

— Старият доктор Уолтърс.

— Предшественикът на Луиз?

— Да — В какво се е изразявала липсата на разум? — попита Дев.

— Понякога беше разстроена. Имаше пристъпи, пицеше, хвърляше вещи, отказваше да яде, не искаше да говори...

— Често ли?

Кас се замисли.

— Ами... като се върна назад, ми се струва, че това ставаше веднъж на няколко седмици. Започна да ходи в съня си:

— Ти видя ли я?

— Да. Работех до късно. Веднъж, когато отивах да си легна, я видях, че обикаля коридорите... Това беше първият път.

— Какво направи?

— Заведох я обратно при Марион Келър.

— Значи тя е била тук, когато ти дойде?

— И какво каза тя?

— Не много. Само, че ще се грижи за Хелън. — Кас отново замълча. — Държаха Хелън доста изолирана.

— Какво представляваше Марион Келър?

— Жилав човек. Но беше чаровна точно с това. Човек на разума. И Хелън беше много привързана към нея. И тя към Хелън, като стана дума за това.

— Значи всички отидохте на пътешествието в Европа — прекъсна я Дан нетърпеливо.

— Да. Пътувахме с кораба „Куин Мери“ и при пристигането ни в Саутхемптън аз отидох в Лондон, а Ричард заведе Хелън и Марион в Кент, в Темпест Тауърс. Дойде при мен след няколко дни. После отидохме със самолет до Германия. Първо във Франкфурт, после в Мюнхен. Обадиха му се от Англия, докато бяхме в Мюнхен, и той каза, че трябва да се върне там. Хелън се държала много особено, каза той. Нямаше го три дни. Когато се върна, разбрах, че нещо не е наред. Знаете го какъв може да бъде. Всичко се обърква, нищо не върви както трябва... Както и да е, заминахме за Берлин, после за Виена. След около седмица отново му се обадиха от Англия. Този път отсъства една седмица. При завръщането си ми каза, че Хелън е имала пълно нервно разстройство. — Кас смачка угарката от цигарата си, като вдигна прах. — Не я видях през следващите пет години.

— Къде е била тя?

Кас се пресегна за още една цигара. Ръцете й трепереха.

— Предположих, че е в някоя лудница. Той никога не ми каза. Даде ясно да се разбере, че това не е въпрос за дискутиране. И аз не го повдигнах, бях неопитна тогава.

— Той срещаше ли се с нея?

— Твърдеше, че я вижда. Всеки път, когато бяхме в Европа, изчезваше за няколко дни и аз предполагах, че ходи при нея.

— Но ти никога не го придружаваше?

— Не.

— Говореше ли той за нея?

— Не. Имах чувство, че това го разстройва.

Дев гледаше Елизабет с твърд, зорък, покровителствен поглед, който накара Кас да се начумери, но тя скри изражението си, когато я попита:

— Кога се върна тя в Марлбъро?

Кас отново се замисли.

— Трябва да е било 1952... да. По времето, когато заболях лошо от херпес зостер. Тук нямаше болница и трябваше да ме откарат в Насау... При завръщането си заварих Хелън тук.

— Как изглеждаше?

— В началото не я виждах. Стоеше в стаите си. Най-накрая слезе долу, но Ричард ни предупреди да не се изненадваме от външността ѝ.

— Зле ли изглеждаше?

Гласът на Кас беше напрегнат.

— Тя беше толкова слаба... ръцете и краката ѝ бяха като върлини. И бяха отрязали красивата ѝ коса...

Сълзи се стичаха по брадичката ѝ, Мати бръкна в джоба на халата си и ѝ подаде кърпичка, с която Кас силно си издуха носа.

— И толкова трогателна. Сепваше се само като я погледнеш. — Кас повиши гневно глас: — Един стар прилеп дойде за болногледачка вместо Марион. Истинска горгона! Серафин я мразеше. Но Ричард настояваше тя да бъде с Хелън през цялото време. Дори спяха в една стая. Каза ни, че са му разрешили да доведе Хелън у дома само ако ѝ осигури... ъ-ъ... пазач.

Кас се пресегна за нова цигара.

— Каза, че тя се е опитвала да се самоубие.

— Какво каза доктор Уолтърс?

Кас сви устни.

— Каквото му нареди Ричард.

— Не повикахте ли психиатри?

— Не. Единственият доктор, който идваше при Хелън, беше старият доктор Уолтърс — докато умря и дойде Луиз Бастедо.

— Очевидно Хелън се е възстановявала.

— Постепенно — каза Кас. — Дълго време беше апатична, напускаше стаите си само за да седи или да се разхожда в градините — винаги със стария прилеп.

— Кога започна да се променя?

Кас отново обмисляше отговора си.

— Ами... по времето, когато Ричард се ожени за Анджела Данвърс през 1957. Отиваше на околосветска обиколка — съчетаване на меден месец и инспекция на организацията — и щеше да отсъства три месеца. Предложи на Хелън да направи нещо с Марлбъро. Даде ѝ

картбланш. Тя винаги се е интересувала от мебели, изобщо от красиви вещи.

— И Хелън се съгласи бързо?

— Веднага. Направи Марлбъро на парчета и после го съгради отново. Тогава нямаше видът, в който го виждате днес. Днес Марлбъро е такъв само благодарение на Хелън. Господи, преди имаше доста грозни мебели. Тя изхвърли всички груби викториански вещи, а също и тези в стил Едуард, повика декоратори, специалисти почистиха картините и старите материи. Наистина се нахвърли на работата и си мисля, че тя й вдъхна нов живот.

— Разбира се! — засмя се Дан. — Ричард е хитър дявол! Той пренасочва майчинския й инстинкт. Колко пъти сме чували Хелън да казва: „Марлбъро е моето бебе!“.

Устата на Мати образува едно „О“.

— Обзалагам се, че той е искал да бъде сигурен, че тя няма да ходи наоколо и да пита къде е истинското й бебе.

Като гледаше лицето на Кас, Дев попита:

— Това ли правеше тя?

Кас кимна.

— Когато се върна. Все още ходеше в съня си, но не като преди. По-рано само се носеше наоколо като дух... само стоеше там понякога — мисля, че на това Ричард казваше *petit mal*, но след връщането си... — Кас дръпна свирепот от цигарата си. — Често плачеше и стенеше, кършейки ръце. Изплаши ме до смърт първия път, когато я видях. — Тя потръпна при спомена за шока. — Отидох при нея, попитах я какво има, а тя чупеше ръце и ме гледаше жално... — Кас преглътна с мъка. — Не мога да намеря моето бебе — каза тя. — Вземи са бебето ми. Моля те, помогни ми да намеря бебето си. Тя ще бъде много разтревожена... Тогава дойде старият прилеп да я изтръгне от мен, попитах каква е тази история с бебе и тя ми заяви, че не е моя работа, но аз я заплаших, че ще кажа на Ричард за грубостта ѝ, и тя отговори, че всичко е от болестта на Хелън. Склонна е към самоизмами, една от тях е, че има бебе.

— Виждате ли! — Дан шляпна бедрата си. — Всичко идва на мястото си.

Дев се замисли отново.

— Какво доказателство има, че Хелън е била в лудница? — попита рязко.

— Думите на Ричард.

— Ти се занимаваше с всичките му финанси. Плащала ли си някога сметки за частна клиника?

Кас поклати глава.

— Сметки за лекар?

Тя отново поклати глава.

— Ето на! — Дан пак тържествуваше. — Ако Кас не е плащала, значи не е имало какво да се плаща. Тя е управлявала всички пари на Ричард... дори сметките му за бижута за Мати!

— Предполагах, че ги плаща сам — почти извинително каза Кас. — Всичко за Хелън се държеше в тайна. Той не искаше никой да знае. На въпросите на хората отговаряше, че Хелън е в частен санаториум в Швейцария, че докторите са препоръчали да не живее в тропически климат.

— Обзалагам се, че така е казвал! — засмя се Дан подигравателно. — Сигурен съм, че не е знаел къде е сестра му, а времето за „посещения“ при нея е всъщност време за издирването ѝ! Има прекалено много съвпадения. Двама души, които си приличат като две капки вода, и на двамата липсват пет години от живота — и то по едно и също време. От 1946 до 1952. При Хелън липсват шест години, но трябва да вземем предвид бременността ѝ. Марион Келър присъства в живота на двете жени — това вече е повече от съвпадение. И още нещо — Дан говореше с въодушевление. — Кой е председател на Управителния съвет на дома „Хенриета Филдинг“? Същата графиня Темпест, скърбящата майка на нашия скъп Рупърт! Съвпадение ли е това?

— И тя оставя внучката си, която е и от семейство Темпест, да живее като подхвърлено дете в дома, субсидиран от семейството ѝ! — изсумтя Кас.

— О, попитах баба Бейнз и за това. Не знаеше нищо за внуче. Кой би свързал детето Елизабет Шеридън с Хелън и Рупърт Темпест?

— Продължаваш да подчертаваш ужасната прилика! — бързо каза Кас.

— Но, разбира се. Тогава какво? Едно петгодишно дете? Като всички останали, едно лице сред много други — и вероятно не го

виждат много често. Не, Марион Келър е пазила тази тайна. Тя е разумен човек, пак според баба Бейнз. Тя знае, че ако графинята разбере, Ричард Темпест също ще научи, а тя е решена той никога да не узнае.

Дан се обърна към Елизабет.

— Срещала ли си се лице в лице с графиня Темпест? — попита я настойчиво.

Елизабет погледна към него.

— Не.

— Това е то!

— Тя идваше в дома веднъж годишно — продължи Елизабет с безизразен глас. — Виждах я само тогава и в църквата.

— Има ли по-добро място да скриеш дете от това да го оставиш пред очите на всички! — извика победоносно Дан. — Трябва да е чела „Откраднатото писмо“... Баба Бейнз каза, че Марион Келър е била високо образована жена.

— Тя отиде в Гиртън — продължи Елизабет със същия безизразен глас.

— Предполагам, че вече е мъртва. — Дев гледаше Дан със замислени сини очи. — Иначе щеше да ни я представиш възторжено.

— Умряла е през 1968 — късо отвърна Дан.

— Октомври 1968 — допълни Елизабет с все същия механичен глас.

— Беше ли на погребението ѝ? — бързо попита Дев.

Почувства как ръката ѝ стисва неговата. Видя пронизващото я потръпване, но то не промени сковаността ѝ.

— Не — отговори му тя.

— Виждаше ли я, след като напусна дома?

— Няколко пъти. Поддържаше връзка с мен.

— Но никога не ти каза нещо повече за майка ти?

— Не.

— Предполагам, че не си питала — нападателно каза Дан.

— Не — отвърна Елизабет. — Не питах.

Изглежда, че нещо от нейната отдалеченост ядосваше Дан. Дев беше оставил портрета на масата, под лампата. Дан го грабна и отиде да го тикне пред лицето ѝ.

— Погледни тази картина! Хайде... погледни добре! Нищо ли не означава това лице за теб? За бога, това е майка ти! Твоята майка! Никой никога не забравя майка си!

Като чу свирепия глас на Дан, Дев протегна ръка и го отблъсна, но със свободната си ръка Елизабет вече беше сграбчила портрета и се взираше в него със съсредоточен, напрегнат поглед, сякаш се мъчеше да разбере нещо.

— Цветовете... — Гласът ѝ беше особен, колеблив.

— Какво за тях?

Дев постави и другата си ръка на раменете ѝ и я притисна окуражаващо.

— Те ми напомнят... други цветове. — Усети как тя търси изплъзващ ѝ се спомен. — На пода... много цветове... играех си с тях.

— Кога? Къде? — попита Дан.

Изглежда, че тя отново се напругаше до крайност, но после се отпусна.

— Не мога да си спомня.

— В дома ли? — попита Дев.

— Не — каза тя с по-категоричен глас. — В дома нямаше цветни стъкла. — Лицето на Елизабет се промени. — Прозорец, голям квадратен прозорец, кораб... галеон с вдигнати платна. — Видяха как тя стиска очи, за да си припомни всичко. Не успя и се отпусна. — Това е всичко, което помня.

— Защо не можеш да си спомниш? — яростно попита Дан. — Аз помня от времето, когато съм бил дяволски по-малък.

Гласът му звучеше като обвинение.

— Мисля, че е свързано със... смъртта на майката на Елизабет — тихо промълви Дев.

— Тя не е мъртва... — ядосано започна Дан.

— Сега го знаем. Но тогава Елизабет не го е знаела.

— Ти мислиш... Хелън е „умряла“, когато Ричард успява някак си да я сграбчи отново в лапите си? — бавно попита Кас.

— Вероятно. Не знаем какво точно се е случило, но явно Хелън е изчезнала внезапно. Как по друг начин може да се обясни на дете, освен със смърт?

Кас затаи дъх, а гласът на Елизабет не звучеше както обикновено, а напомняше напевната монотонност на Хелън.

— Може би затова не мога да понасям гробища... — Дев се наведе, за да погледне лицето ѝ.

— Разкажи ни — каза той с тон, който накара Нийвс да прехапе устни, а Кас да стисне зъби.

— Те... разстройват ме, плашат ме... не мога дори да вървя по улица край гробище... изпадам в паника и сякаш не мога да дишам, а краката ми не искат да се движат...

Споменът за ужаса изпълваше гласа ѝ, лицето, очите. Кас стоеше втрещена пред тази нова, страшно особена Елизабет. Искаше ѝ се да я прегърне и да каже: „Спокойно, спокойно, всичко е наред. Кас е тук“. Но седеше напрегната, не каза нищо. Дев я владееше. Видя, че ръцете на Елизабет стискат здраво неговите. Пръстите ѝ бяха побелели и се открояваха върху тъмната му кожа.

Кас гледаше като през микроскоп и забеляза окуражителното му притискане.

— Когато видя гробище, чувствам... нещо, което не мога да контролирам... и трябва да се махна, преди да започна да върша глупости.

От напрежение, прекалено голямо за нея, Елизабет загуби гласа си. Тя затвори очи, седеше с побледняло лице и трепереше.

Кас беше втрещена. Вероятността Елизабет Шеридън дори само да чувства, че не може да се овладее, ѝ се струваше предателска, немислима. Но тя видя, че това ѝ състояние не е новост за Дев. Усети как гневът ѝ започва да бушува.

Досега Дейвид не беше промълвил дума, само седеше и слушаше, все по-изненадан и по-изненадан, а накрая каза плахо:

— Вероятно си отишла на погребението на майка си?

— Как, по дяволите, би могла, след като майка ѝ не е мъртва — раздразнено попита Дан. — Хелън е нейната майка!

Дейвид се намръщи:

— Ще повярвам, когато Хелън потвърди.

— За бога, какво повече искаш? Намерих ти абсолютно точни сведения.

— Все още има много неизвестни — кротко каза Дев. — Например къде е живяла Хелън през тези пет години.

— В къщата с цветни стъкла, разбира се — отговори бързо Мати.

— Може би, но къде е това? И как Марион Келър разбира, че Хелън... не е при детето, та го завежда в дома? — Той поклати глава. — Все още имаме страшно много заплетени краища.

— Хелън ще ги разplete — подчерта Дан.

— Кога? — кисело попита Дейвид.

— Има още нещо — прекъсна ги Мати. — Защо Ричард ще твърди, че дъщерята на Хелън е негова дъщеря?

Никой не можеше да отговори на този въпрос.

— Трябва да има причина — настояваше Мати. — Ако откриете това, ще разберете всичко друго... запомнете думите ми.

Мати ги огледа предизвикателно.

— Е, ти пък! — каза Дан със съмнение. — Това е типично за Ричард! Сега сигурно се залива от смях. Първо подлудява сестра си, после изпраща детето ѝ в дом за сираци, а след това прави същото това дете свой наследник — и никой не знае и не подозира истината. Завинаги той е жигосан с белега на злото. Знаете как обичаше да ви връзва.

— Да, но той знаеше също, че ти можеш да се измъкваш — сръза го Кас и замълча, като разбра докъде ще ги доведе това.

— И така? Може би това беше последната му, решаваща игра... В края на краищата, какво губи? Той е мъртъв.

— Стигнахме до заключена врата — мрачно заяви Дейвид. — Е, докато не дойде Хелън да я отключи — прибави бързо той.

— Това не беше припадък — много категорично каза Мати и поклати глава. — Тя беше съвсем вдървена. При припадък човек става отпуснат и натежава.

— Ето защо Луиз я взе в болницата — разсеяно каза Дев. — За всичко, което искаме да разберем, ще трябва да питаме него.

— По дяволите, него ще питаме! Та той е само платен слуга в това семейство — ядоса се Дан.

— Ръководи болницата — заяви Дев.

— А ние ръководим него!

Дан ядосано крачеше напред-назад пред камината.

— Хелън знае отговорите и ние трябва да ги измъкнем от нея.

— Ако си ги спомни — промърмори Мати.

— Ще я принудим да си ги спомни.

— Как?

— Има различни начини... — Той беше раздразнен. — Какво ще кажете за наркотика на истината, как му беше името...

— Натриев пентотал — отвърна Дев.

— Не, не това. — Той щракна с пръсти. — Скополамин. Ето, това е! Една инжекция от него и всичко се разкрива.

— Първо ще трябва да направиш инжекция на Харви — отбеляза мрачно Кас. — Да не говорим за Луиз Бастедо.

— Той ръководи болницата само защото го търпим — дръзко отвърна Дан. — Ние трябва да разберем по какъвто и да е начин... Трябва да докажем, че това завещание е измама...

— Още не сме сигурни — опроверга го Кас. — Харви трябва да проучи подробно.

— Харви! Той е само юрисконсулт! Трябва да се посъветваме с някой, който е специалист по легализиране на завещания.

Това ще стане само през трупа на Харви.

— През трупа на който и да е — каза Дан по такъв начин, че ги накара да го погледнат ужасени. — Да не мислите, че ще спра и ще замълча, след като съм стигнал чак дотук? — попита подигравателно. — Няма да стане!

— Единственият начин е чрез Хелън — приключи спора Дев.

— Това означава, че нищо повече не можем да направим тази вечер. Във всеки случай Елизабет вече преживя достатъчно.

— Ще я заведа горе... — каза Кас и стана.

— Не. Аз ще я заведа — обади се Дев.

Кас седна ядосано и с изгарящо безсилие гледаше как Дев изправя Елизабет, която се движеше така, сякаш пружинката ѝ се е скъсала.

— И ти също — Дев кимна към Нийвс.

Лицето на Нийвс се оживи, защото Дев я забеляза, и тя бързо отиде до него.

— Вземи другата ѝ ръка — нареди той.

Тъй като това беше желание на Дев, Нийвс покорно хвана вдървената ръка на Елизабет и те внимателно я изведоха, прикрепяйки я от двете страни.

— Бедната кучка! — каза Мати без всякакво съчувствие.

Дан се засмя:

— Кучка е правилната дума... те всички са кучки, щом той е замесен.

Кас скочи от стола си. Отворената ѝ длан силно изплющя на лицето му.

— Затваряй си устата! — озъби се тя, червена като рак и настървена.

С ръка на бузата, която се изчервяваше бързо, Дан я зяпна и после се захили:

— Добре, добре... — каза меко. — Значи така е то... Трябваше да се сетя.

Мати ги наблюдаваше с блеснали очи, а Дейвид, който винаги научаваше последен, изглеждаше раздразнен:

Устните на Кас затрептяха.

— Ти не знаеш нищо — промълви тя, — абсолютно нищо...

После избяга.

Нийвс и Дев качиха по стълбите Елизабет, Която вървеше между тях като съживен с магия мъртвец. В спалнята на Елизабет Дев каза:

— Благодаря, скъпа. Вече мога да се справя, сам.

Хапейки устните си, Нийвс попита:

— Сигурен ли си?

— Да. Ти върви да спиш. Върви — повтори, понеже тя се колебаеше. Но като видя тъжното ѝ лице, допълни: — Аз ще дойда след малко... щом я сложа в леглото.

— О... добре тогава.

Елизабет не реагира, докато Дев я събличаше. Шокът бе направил погледа ѝ безжизнен. В него нямаше блясък, беше притъпен, подобно на движенията ѝ, и когато най-сетне я постави в леглото, сред завивките, тя се вторачи нагоре с широко отворени, приковани очи.

— Бедна моя любов — каза нежно той. И отново. — Бедна моя любов.

Тя не го чу. За момент остана загледан в нея, после решително излезе и тръгна по коридора към стаите на Хелън.

Серафин отвори вратата.

— Мистър Дев. — Усмивката ѝ беше сърдечна.

— Нужна ми е помощта ти, Серафин... Знаеш какво се случи тази вечер, нали?

Усмивката ѝ се стопи.

— Да.

— Искам да си поговорим за това. Но първо би ли направила за мис Елизабет от твоя билков чай? Тя е в шок и вероятно той няма да е последен. Искам да поспи хубаво тази нощ.

Серафин кимна:

— Разбира се.

Тя гледаше внимателно лицето на мъжа пред себе си, изучаваше сините му очи и отбеляза напрегнатостта и тревогата в тях.

— Ще ѝ го занеса.

Дев се усмихна широко, с облекчение:

— Благодаря.

След малко Серафин дойде. Повдигнаха Елизабет, Дев я прикрепяше, а Серафин приближи чашата до устните ѝ.

— Пий — каза тя с напевен, успокоителен глас. — Пий...

Елизабет послушно изпи вдигащата пара ароматна течност. Не съзнаваше какво прави, но се подчиняваше на гласа и изпразни чашата.

— Ще спи най-малко дванайсет часа — доволна каза Серафин.

— Добре. Тъкмо това исках.

Дев нежно помогна на Елизабет да легне пак и я зави. Очите ѝ бяха все още отворени, но той се загледа и видя, че примижаха веднъж и се затвориха.

Серафин стоеше с празната чаша в ръце. С озадачени, леко притворени очи, замислено гледаше лицето на Елизабет.

— Нали разбираш защо искам да говоря с теб? — попита Дев.

Тя кимна, отпредила към него бездънните си очи.

— Разбира се. Ще те чакам — каза тя, поклони се и излезе мълчаливо, с плавна походка.

Дев се наведе и докосна устните на Елизабет със своите. Тя не помръдна. Той приглади назад кичур копринена коса и каза отчетливо:

— Ще бъда тук сутринта.

Сърцето му се сви. Тя бе изплашена, бе по-уязвима, отколкото му се искаше. Току-що целият ѝ свят се бе срутил върху нея. Но не желаше ли той точно това? Може би това бе шансът да ѝ помогне да го изгради върху нови основи. Молеше се на Бога да не греши в детайлите.

Облечена в дълга до петите нощница, украсена с доста къдрички, Нийвс беше коленичила пред осветената от свещ статуйка

на Дева Мария. Обърна се, усмихна се лъчезарно, като видя кой влиза, после отново застана с лице към статуята. Той наблюдаваше как прехвърля още веднъж молитвената броеница. Очите ѝ бяха затворени, устните се движеха безмълвно. Дев почака, докато тя я целуна, прекръсти се и се изправи.

— О, Дев — простена тя с изплашен вопъл, — всичко е толкова ужасно! — Изтича, притисна лице в гърдите му, ръцете ѝ го сграбчиха. — Какво ще стане с всички нас?

— Дан задвижи машинката — отвърна Дев. — Предприемаме пътуване, скъпа.

Очите ѝ бяха широко отворени и тъмни.

— Как я мрази той! — каза Нийвс невярващо. След това продължи умоляващо. — Аз не я харесвах, но никога не съм я мразила така, наистина не съм.

— Разбира се, че не си, скъпа. Ти не можеш.

Той я заведе до леглото, покрито с швейцарски балдахин на точки и къдрички. Тя се мушна в него и го погледна сериозно.

— Ние всички трябва да помогнем на леля Хелън, нали?

— Да.

Тя навлажни устните си и каза:

— И... и на Елизабет също.

— Да, и на нея.

— Тя... добре ли е?

— Да. Спи.

Нийвс потрепери:

— Елизабет изглеждаше ужасно... цялата скована и... пребледняла.

— Получи тежък шок.

— Леля Хелън също.

Очите на Нийвс се напълниха със сълзи и тя каза яростно:

— Беше жестоко, ужасно... Мразя го! Той е отвратителен и злобен! — После продължи жалостиво: — Не е вярно, нали? Дядо не би направил такива ужасни неща.

— Ето, това трябва да открием — меко каза Дев.

— Той не би могъл, не и дядо.

Но отчаянието в очите ѝ говореше, че знае — той би могъл. Направил го е.

— О, толкова се радвам, че си тук... Нямаше да го понеса, ако не присъстваше.

— Да, тук съм.

Нежно я накара да легне, зави я.

— Всичко ще е наред, нали, Дев? Накрая всичко ще се оправи, нали?

Нейните основи се клатеха.

— Ще направим всичко възможно — каза той успокоително.

— Няма да спя — предупреди. На лицето ѝ беше изписано отчаяние. — Как мога да заспя? Не мога да спра да мисля. — Ръката ѝ се вкопчи в неговата. — Трябва ли да тръгваш? Чувствам се по-добре, когато си с мен.

— Да, трябва — отвърна Дев нежно, но безмилостно. — Имам да свърша някои неща. — После видя отчаянието ѝ и продължи: — Но не преди да си заспала.

— Хвани ми ръката.

Това беше глас на дете, уплашено от тъмното. Тя усети как я хвана. Ръката ѝ се сви в неговата, чувстваше топлината и юта ѝ.

— Така е по-добре.

Гласът ѝ звучеше доволно. Той седя в тъмното, докато ръката ѝ се отпусна и дишането ѝ му подсказа, че е заспала. Предпазливо отдръпна ръката си и постави нейната под завивките. Тихо напусна стаята.

Серафин беше приготвила билков чай и за него. Ароматът бе на лимон, а вкусът — неописуем. Ръцете ѝ го успокоиха, когато ги постави на тила му.

— Ти вълшебница ли си? — попита хитро.

Черните ѝ очи блестяха:

— За мен говорят много неща.

— Но ти винаги знаеш какво става на този остров.

Тя каза загадъчно:

— Аз съм от острова.

— От колко време си в Марлбъро?

— Бях на четиринайсет години, когато ме доведоха да седя до креватчето на моята лейди и да се грижа за нея.

— И ти се грижиш постоянно за нея оттогава насам.

Чаят го освободи от напрежението, намали въздействието на събитията от тази нощ до разумни граници, в които бе по-лесно да се справи. Изпи още една чаша чай, преди да разкаже на Серафин за случилото се. Тя не го изпускаше от поглед, гледаше го зорко, закрилящо.

Чак когато свърши, тя каза:

— Портрета и пръстена. Бих искала да ги видя.

Той ги беше взел от салона и ѝ ги подаде. Серафин извади очила без рамка от джоба на престилката си и най-подробно ги разгледа. Накрая въздъхна:

— Да... — кимна в знак на потвърждение и каза отново. — Да.

Дев чакаше.

— Тя беше различна, когато се върна при мен — започна Серафин точно откъдето Дев искаше. — Вече не момиче, а жена. Но тъничка, изплашена, с белези по шията. Забелязах веднага и промененото ѝ тяло. Гърдите ѝ бяха по-пълни, по-големи, вече нямаха розови връхчета и не бяха стегнати, а по-меки, с онази отпуснатост, която идва, след като са имали мляко. Менструацията ѝ вече не беше болезнена. Преди тя винаги трябваше да прекарва няколко дни в леглото, тъй като имаше ужасни спазми. Старият доктор Уолтърс беше казвал, че ще се излекува след раждането на дете. Приготвих едно от моите билкови чайчета и докато спеше, я прегледах. Нямах съмнение. Имала е дете. Аз съм акуширала, преди тук да дойде доктор. Знаех.

— А тя знаеше ли?

— Не. Нищо не знаеше. В началото дори не ме позна. Трябваше да ѝ разкажа... толкова много неща. След като вече ги разбра, сънищата започнаха.

— Сънища?

— Всяка нощ, все един и същ. Тя ходеше в съня си и търсеше, като ридаше и кършеше ръце, после стоеше, накланяше си главата, сякаш се ослушва. При приближаването ми поставяше пръст на устните и казваше: „Ш-ш-т-... не чуваш ли? Моето бебе плаче за мен... аз трябва да намеря бебето си...“. — Серафин продължи да разказва: — Тя не се успокояваше, докато не ѝ помогнеш в търсенето. Това се повтаряше всяка нощ. На сутринта не си спомняше нищо.

Когато я попитах къде е била и какво е правила, не можеше да ми каже. Отговорът ѝ винаги беше: „Не си спомням“, а въпросите я разстройваха. Успях да науча някои неща от съня ѝ. Бебето е било момиче, имало е дълга руса коса, обичала го е отчаяно, било ѝ е необходимо, но са ѝ го отнели. Когато попитах кой го е взел, тя със страх се оглеждаше наоколо, приближаваше устни до ухото ми и прошепваше: „Те“, но никога не успях да измъкна от нея кои са „те“. А на въпроса ми кой е баща на бебето, отговаряше само: „Това е моето бебе“ и започваше отново да плаче. Аз трябваше да внимавам, защото онази жена винаги гледаше и слушаше. Знаех, че е тук, за да шпионира. Нямахше нужда от нея, аз се грижех за моята господарка. Тази жена нямаше друга работа, освен да слуша, да наблюдава и да му докладва. Така че аз гледах винаги да ѝ приготвя от моя чай, преди да си легне. По този начин тя не чуваше, когато господарката ми се разхождаше нощем. Внимавах да заключвам вратите към стаите, за да няма опасност някой друг да разбере. Правех това, защото една нощ моята лейди слезе долу и мис Кас я видя. Но когато мис Кас дойде при мен и каза за думите на господарката ми, аз ѝ обясних, че това е от заболяването... Че мистър Ричард ме е предупредил.

— Наистина ли те беше предупредил?

— Да. Каза, че докторите са ѝ поставили диагноза „шизофреник“, че бебето е измислица, рожба на света, в който се бе оттеглила в лудостта си. Когато Ричард ме попита, казах, че е ходила един-два пъти в съня си, но моят чай винаги я приспива. Това го задоволи.

— Ти вярваше ли, че е луда?

Лицето на Серафин запламтя от презрение:

— Никога не е била луда! Накарали са я да вярва, че е луда! Това е съвсем различно.

— Какво те кара да мислиш така?

— Защото единственият доктор, който я преглеждаше, беше старият доктор Уолтърс, а той говореше това, което му наредят. Страхуваше се за хубавия си, лек живот, а още повече се страхуваше да не загуби наркотиците си.

— Той е бил наркоман! — Дев беше потресен. Нещата се влошаваха.

— Морфин. Племенникът ми Соломон беше негов прислужник. Когато господарката ми беше разстроена и се държеше странно, доктор Уолтърс каза, че е луда. Каза, че трябва да я заключваме — нареждаха му да говори така.

— Какво беше обяснението на мистър Ричард за отсъствието ѝ?

— За нейно добро трябвало да бъде отдалечена. На въпроса ми дали мога да отида и да я видя, отговори, че я държат в уединение, че посетителите я безпокоят... дори той.

— Как е успял да я върже?

— Твърдеше, че се е опитала да се самоубие. Хвърлила се надолу по стълбите, счупила си черепа. Каза, че случилото се я е направило покорна, но трябва да бъде постоянно наблюдавана. Ето защо онази жена беше с нея.

Серафин продължи презрително:

— Тя не беше болногледачка! Тя бе неговият шпионин — очите и ушите ѝ ни следяха през цялото време... — Серафин се усмихна прикрито. — Но аз я поставих на мястото ѝ. Тя обичаше моя билков чай и аз гледах той да я приспи дълбоко през нощта... и през по-голямата част от деня. Казах, че вместо нея аз ще давам лекарствата на моята господарка, но не го правех. Изхвърлях ги. Една нощ ѝ дадох чай, след като го изпи, на другия ден тя изглеждаше като пияна... и той я видя в това състояние. — Серафин се усмихна леко, но с неприязън. — Ричард трябваше да я изгони.

— И ти поех изцяло грижата за господарката си?

— Да.

— Той... позволи... това? — деликатно попита Дев.

Усмивката на Серафин се изкриви презрително:

— О, да. Знаеше, че няма избор.

Нещо в невъзмутимото ѝ лице спря Дев да попита „защо“, но мислеше, че знае отговора. Може Ричард Темпест да е бил „кралят“ на Темпест Кей, но Серафин бе върховната жрица.

— След смъртта на стария доктор Уолтърс построиха болница и дойде доктор Бастедо.

— Това трябва да е променило нещата — каза Дев.

— Той откри истинското заболяване на господарката. Много се изненада от лечението ѝ и категорично го каза на господаря Ричард. Каза, че доктор Уолтърс е бил стар и не е следил съвременната

медицина. Моята лейди беше първият пациент в новата болница и доктор Бастедо ѝ направи най-различни тестове. Извика и доктор специалист от Ню Йорк, който каза, че ще ѝ приложи ново, все още експериментално лечение — хормонални инжекции. — Серафин се усмихна отново. — Мистър Ричард не можеше да не се съгласи, тъй като специалистът беше много известен, много прочут. А пък и доктор Бастедо го извика, докато мистър Ричард бе на едно от пътешествията си... О, той беше толкова ядосан, но не можеше да направи нищо, защото истината щеше да се разкрие. Ричард заяви, че е шокиран, че винаги безрезервно се е доверявал на стария доктор Уолтърс, който от години бе семейният лекар. Но заяви, че доктор Бастедо би трябвало да изчака и да се консултира първо с него.

— И какво каза Луиз на това? — попита Дев. Очите му блестяха.

— Отговори, че когато някой е болен, докторът не чака да му кажат какво да прави — той го прави. На острова е, за да лекува хората. Действал е по този начин, за да има още едно мнение за господарката ми. Описал е случая за едно медицинско списание... без да споменава имена.

— Това ново лечение подейства ли?

— То беше чудо. Почти за една нощ господарката ми се промени. Нямаше вече гневни избухвания, не ходеше в съня си, не изпадаше в лоши настроения. Доктор Бастедо каза, че никога не е била луда. Никога. Беше физическа хормонална непропорционалност. Той ни го обясни. Докторите сега откривали тези неща и доктор Уолтърс не би могъл да ги знае.

— Все още ли я лекуват?

— Да. Но много по-рядко — заради възрастта. Сега само веднъж на шест месеца ходи в болницата за имплантиране на хормони — обясни Серафин.

— Ясно — каза Дев, който вече разбираше много неща. После попита: — Луиз Бастедо знае ли за детето?

— Да.

Дев тълкуваше гласа ѝ и изрази на лицето.

— Но мистър Ричард не знаеше, че той е разбрал?

— Никога не сме обсъждали този въпрос.

„Прекрасен е Луис Бастедо — мислеше Дев. — Човек, който винаги знае кога да си държи устата затворена.“

— Ти нямаш представа, дори сега, къде е била мис Хелън през годините, в които не е живяла тук.

Серафин поклати глава.

— Никаква. Не можеше да ми каже. Само детето остава в спомените й... винаги детето, защото го е обичала много.

Мълчаливо те се взираха един в друг и в жестокостта, причинена на жена, която и двамата обичаха.

— Все още ли ходи в съня си?

— Не. Не и откакто са я излекували. И не сънува. — Серафин въздъхна. — Убедена е, че всичко се е дължало на болестта й... Доктор Бастедо й обясни какво е било заболяването й, но аз мисля, че вътре в себе си тя е убедена, че е била луда. Тази нощ ще преживее най-страшния шок — паметта й ще върне всички забравени ужасни спомени.

— Промиване на мозъка — тихо каза Дев, но Серафин чу.

— И аз мисля така. Тя ми каза, че са поставяли нещо на главата й, нещо с жици.

— Шокова терапия.

— Сигурно... но не за да й помогнат да възвърне паметта си, а за да я заличат.

— Но защо? Защо ще направи това на сестра си?

— Защото я мразеше.

— Мразеше!

— Ревнуваше я.

Отново Дев само повтори:

— Ревнуваше?

Защо мъж като Ричард Темпест, който е притежавал всичко, ще ревнува стеснителна, затворена в себе си, нежна душица като сестра си.

— Заради детето — тихо каза Серафин.

Дев гледаше втренчено.

— Той нямаше свои деца — припомни му внимателно Серафин. Очите й, строги и блестящи, неумолимо гледаха Дев.

— Господи! — промълви той.

Дев трябваше да стане, да се движи.

— Ричард е искал детето? — Обърна се към нея. — Наследник... разбира се! Той има само доведени деца.

Дев крачеше напред-назад.

— Всичко съвпада! Господи, съвсем съвпада! Той винаги е знаел къде е детето, но нищо не е казал, защото винаги е съществувала възможност да има свои собствени. Завещанието му е направено само преди три години. Вероятно го е написал, когато е разбрал, че никога няма да има деца. — Дев си пое дълбоко дъх. — За да си присвои детето на Хелън, той е трябвало да бъде сигурен, че тя няма никакъв спомен за своето дете. — Дев поклати глава и продължи: — Това е вярно, но не напълно. Нещо липсва. — Той го търсеше. — Защо стига дотам, че да подготви присвояването на детето на сестра си, когато му е необходимо, когато иска...

Лицето му се промени. Когато задържа погледа му, Серафин кимна и каза:

— Бил е стерилен.

Дев престана да крачи нервно и отново седна.

— Лейди Елинор ми каза. Тя боледуваше за последен път и знаеше, че умира. Не можеше да си почива добре и аз я масажирах с масло, направено от самата мен. Един ден, когато я бях вече сложила в леглото, хвана ръцете ми и ме накара да се закълна тържествено, че ще гледам след смъртта ѝ мис Хелън. „Обещай ми, Серафин — каза тя. — Закълни се на моята Библия.“ Толкова настояваше, че се заклех, макар да знаех, че ще продължа да правя това, което винаги съм правила. Тогава тя ми обясни защо. Преди години, мис Хелън била още малко момиченце, идва от Англия, за да прекарат заедно лятото, братовчедката на лейди Елинор с децата си. Те вече не били малки, но след пристигането, за седмица, едно по едно, се разболяват от заушка. Едва-що оздравяват и мис Хелън прихваща болестта. Всички я прекарват леко, но мистър Ричард боледува много тежко. Той е на четиринайсет години... тъкмо започва да възмъжава. Оздравява, но остава стерилен.

— Как разбират?

— Узнават чак след години. В Оксфорд, където мистър Ричард учеше, имал едно момиче. То забременява и го обвинява в бащинство. Той се заклева, че тя е имала и други мъже, освен него. Момичето било от богато и влиятелно семейство. Правили кръвни проби и други тестове. Тогава откриват, че е невъзможно той да е баща на детето — на което и да е дете. Разбира се, всичко се потулва... Все пак мистър

Ричард, вместо да избегне отговорността, я приема, но момичето прави спонтанен аборт и дете няма. По-късно, след като посещава всички доктори, които знаят нещо по въпроса, и никой не успява да помогне, той се променя. Лейди Елинор ми каза. Разказа ми, че мистър Ричард обвинявал сестра си: той прихваща болестта от нея, така че вината е изцяло нейна. Унищожила го е като мъж. Не можел да има наследник никога. Ричард Темпест е последният мъж от рода. — Серафин замълча. — Според лейди Елинор това предизвиква у сина й особен вид лудост. Той никога не я обвинява открито, но лейди Елинор познава сина си... обича го много, но го познава добре. Ето защо ме закле да мълча и да защитавам Хелън. Каза ми: „Обещай ми тя никога да не разбере... не трябва да знае. Но ти... ще я пазиш, Серафин, защитавай я от него... Никога не я оставяй на милостта му, никога! Аз го познавам — той се е превърнал в чудовище“. Тя ридаеше, о, как горчиво ридаеше. Никога не съм чувала жена да ридае така.

Последва дълга пауза. Накрая Дев попита:

— Значи ти знаеше, когато мис Елизабет дойде, че тя не може да е дъщеря на мистър Ричард... Хрумна ли ти, че може да е на Хелън?

— Знаех, че е дъщеря на Хелън — спокойно каза Серафин. — Но как можех да кажа на господарката? След всичките ужасни години тя беше намерила покой... бе забравила, че е имала бебе. Така че не казах нищо. Реших да чакам. И да гледам.

Дев седеше смаян на стола си.

— Мистър Ричард досещаше ли се, че ти знаеш?

— Не. Само докторите, а те бяха в Европа. Никой не знаеше — повтори Серафин. — Това не е нещо, което той би искал да знае някой друг.

— Мис Кас?

— Не. Никой друг, освен родителите му. А след смъртта им — само той. — Серафин се усмихна. — И аз.

„И той не се е осмелил да те изгони“ — мислеше Дев. Ричард Темпест не се е страхувал от нито един мъж, но от тази жена... Беше слушал различни истории за нея, мислеха я за магьосница, за опитна в леченията, разказваха как много преди Ричард да построи болницата, хората ходели при Серафин, макар на острова да имало доктор. Говореха, че тя може да омагьосва, можела да помогне за възбуждане на полово желание, да приготвя всякакви лекарства. Каквото и да бе

дала на Дев тази вечер, то напълно бе премахнало цялото му напрежение. Чувстваше се с бистър ум, спокоен. Каквото и да бе дала на Елизабет, то ѝ бе донесло дълбок и целебен сън. Не, Ричард Темпест не би се осмелил да изгони тази жена.

— Сега господарката ми трябва да разбере — категорично каза Серафин. — Време е всичко да се изясни. — Властният поглед се смекчи. — Няма да бъде лесно.

Дев въздъхна.

— Зная... но не искам всички да разберат за стерилността, все още не. Особено Дан Годфри. Това наистина ще го постави на ръководното място. — Дев се размърда неспокойно. — Все още не разбирам. Ричард трябва да е знаел, че Дан няма да стои със скръстени ръце... Дан е такъв, какъвто Ричард го е направил.

— Всички те — каза Серафин. — Ако само можех да придружа господарката си до Европа! За пръв път тя отиваше някъде без мен. Кракът ми беше наранен... Знаех, че мога да го излекувам с моята билкова лапа, но трябваше време, а аз не можех да вървя. Сигурна съм, че затова мистър Ричард избра този момент, за да вземе мис Хелън със себе си на пътуване до Европа.

— Затова ли взема на работа Марион Келър?

Серафин се усмихна:

— Тя трябваше да отдели моята лейди от влиянието ми, но бе дама със здрав разум и щеше да постъпи най-добре. И тя не му се доверяваше. Не ми го каза, но аз усещах. Беше предана на господарката ми. Те се харесваха, имаха си доверие. Ето защо не се безпокоях, когато заминаха без мен. Знаех, че моята лейди е в добри ръце.

— Никога ли Марион Келър не ти е предала някакво съобщение, с което да ти разкрие какво се е случило, къде е Хелън?

— Не, мисля, че знаеше, че мистър Ричард ме държи под наблюдение. Беше прекалено опасно. И е била права. Най-важното бе безопасността на господарката ми.

— А по-късно, от дома?

— Не, не би посмяла. Аз не се осмелявах да отида в Европа, за да търся, защото знаех, че той ще изпрати преследвачи. Господарката ми трябваше да е в безопасност.

— Вярваше ли, че тя е в безопасност?

— Молах се да е така.

„На кои богове се молеше“ — помисли си Дев.

Той се намръщи.

— Не всичко е сглобено. Ние знаем, че Елизабет не си спомня първите пет години, но как е разбрал той? А той трябва да е знаел. Бил е достатъчно сигурен, за да я доведе тук... да я постави точно под носа на Хелън.

Серафин кимна.

— Той имаше начини да разбере всичко... Ето защо Марион Келър внимаваше много. — Тя замълча. — Мис Елизабет не си ли спомни нещо?

— Нищо, освен цветовете от картината.

— Това ще бъде шок — каза Серафин проникателно. — Най-добре е да проверим сега... когато вече е отворена вратичка.

— Да, но как да го направим? Тя има желязна воля.

— Тя имаше желязна воля — поправи го Серафин. — След тази вечер мис Елизабет не е същата мис Елизабет, която пристигна тук.

Дев въздъхна:

— Не... не е — замислено, той почесваше брадичката си. — Рисковано е, знаеш това.

— Няма друг начин.

— Ще направя, каквото мога, за да събера господарката си с нейното дете — каза Серафин. Очите ѝ задържаха неговите хипнотично и тя повтори: — Каквото и да е.

Дев кимна.

— Благодаря, Серафин. — Той стана. — Много ми помогна. — Усмихна се. — Знаех, че ще го направиш.

[1] малко болна (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Луиз Бастедо си спомняше. Беше трийсет и осем годишен евреин от Ню Йорк. Една вечер, след осемнайсетчасово непрекъснато дежурство в държавните болнични отделения в Белвю, погледна обезсърчено към меките кренвирши, мазните бобови зърна, изсъхналите хамбургери и спаружените пържени картопки и повдигна кафявите си, уморени от света очи към небесата и попита възмутено: „За това ли ме избра?“. Трябваше да има нещо по-добро. Имаше. Намери го на последните страници на „Ей Ем Ей Ривю“. Малък частен Бахамски остров търсеше доктор да ръководи нова-новеничка болница, току-що построена. Квалификацията трябваше да бъде обща медицина със специалност хирургия, трябваше да умее да управлява, да бъде дипломиран или в Англия, или в Америка, да има не по-малко от десет години практика в голяма болница. Заплатата накара Луиз да подскочи до небето, а беше включена дори и къща с прислужници. Той седна и съчини писмо, което да ги накара да потропат на неговата врата.

След напрегната седмица на очакване най-накрая получи красиво напечатано писмо, което го накара да извика с жар: „О, йес!“ . Бе подписано от някоя К. ван Дурен. Канеха го да се представи в Темпест Билдинг на Парк Авеню в определен час и дата. Луиз даде да почистят най-хубавия му костюм, подстрига чупливата си черна коса, подряза мустаците а ла Кларк Гейбъл и, както му бяха наредили, се появи до огромна кръгла рецепция на мраморен под в голяма стъклена кула, излъчваща мощ и опияняваща с мириса на пари. Униформен прислужник го взе в бърз асансьор, който го изкачи петдесет и един етажа над улицата, и той би се заклел, че е попаднал сред множеството на Гранд Сентрал. Всеки миг очакваше да чуе гробовен глас да обявява тръгването на „Туенти Сенчъри Лимитид“ за Рая през Елисейските полета. Но вместо това чу гласа, наречен „загадъчен, язвителен и компетентен“ в този брой на списание „Таим“, в който на корицата беше нейното лице. Разпозна веднага рошавата коса като бяла

хризантема, лицето на мопс, дундестото, дебело тяло, разпозна дори роклята — вероятно стара, от времето на Елинон Рузвелт — и разбра, че е пред дясната ръка на Бога. По-точно — по думите на всички — пред тази, която държеше ключовете за скъпоценните порти. Когато тя пристъпи към изследването на всеки факт, той бе доволен, че вече я е проучил, и накрая, когато тя точно и деликатно остави открит окончателния отговор, пое един премерен риск: „Лейди, знаете всичко за мене, защото пред вас на бюрото е собственият ми медицински доклад, заедно с, без съмнение, клеветническото изложение от бившата ми съпруга, банковото ми състояние, както и отличната оценка от шефа на персонала в Белвю, но ако искате да преброите космите на главата ми, трябва да ви предупредя, че дежурството ми започва в шест!“.

Сините като метличина очи се ококориха, после се присвиха.

— Няма да има нужда — каза тя, — вече е направено.

Той се засмя.

— Така си и мислех, като разбрах, че вие сте „К“ от Кас ван Дурен.

— Има ли и друга?

— Имате предвид, че това трябва да се повтори още веднъж?

Думите му бяха достатъчни. Разбра от начина, по който тя се засмя, че рискът е сполучил. Точно този ден не видя Ричард Темпест, но се чувстваше достатъчно уверен да предположи, че името му ще се появи на краткия списък. Така и стана. Една седмица по-късно успя най-сетне да види човека, който се показва достоен за създадената за него легенда. По време на едночасовия разговор не му бе зададен нито един въпрос — Кас ван Дурен беше свършила работата си добре, но по-късно, докато пийваше от тонизиращото уиски с лед, той разбра, че е точно и вярно проучен, дори до косъмчетата на главата. Не беше чудно, че Ричард Темпест държи ипотеката на света. „И мен, умно еврейско момче от Бронкс!“ — мислеше той смутен.

Кас ван Дурен му се обади следващия четвъртък. Попита ще е ли възможно да дойде в Темпест Кей за събота и неделя? Извиняваше се за късното обаждане и подобни... Знаеше, че това е още една проверка.

— Лейди — каза той вежливо, но сериозно, — за да получа тази работа, съм готов да направя дори вас...

Смехът по телефона му показва, че късметът му все още не го е напуснал.

Но с вида си островът го накара да се съмнява, че той, Луиз Аарон Бастедо, ще бъде късметлията. Причината беше не толкова неземната атмосфера, мощта на частния район, чудесният климат, тропическото великолепие. Причината беше болницата: блестящо бяла, поразително нова, не само че отговаряше на стандартите на всяка голяма учебна болница, но и ги надминаваше. Ричард Темпест не бе жалил средства. Както той обясни, островът се индустриализираше: нова консервна фабрика за риба, завод за обезсоляване на вода, електроцентрала, ново училище — ще трябва хора, а тези хора се разболяват и имат нужда от доктор, може би дори от болница. И всичко това — безплатно. Луиз трябваше да набере свой собствен персонал и считаше не само разумно, но и необходимо да изясни, че около петдесет процента от тях трябваше да са от острова. Ричард Темпест се съгласи бързо и с усмивка и Луиз знаеше, че късметът му все още работи.

Когато за първи път влезе в Марлбъро, беше съвсем сигурен, че *някой* там горе наистина го харесва. Мислеше, че Фрик е съкровище. В къщата имаше Тифани и Хари Уинсън, и Ван Клиф, и Арпелс... Представиха го на очарователна руса дама. По време на цялата вечеря краката ѝ играеха игрички с неговите под масата, с което му даде да разбере, че ще ѝ е интересно да му покаже съкровищата си. Обичайно добрата му, силна памет така се обърка, че чак по-късно, поемайки си отново дъх в разкошното ѝ, голямо легло, цялото в коприна, успя да попита извинително: „Прости ми, но би ли ми казала отново името си?“.

Сега, след седемнайсет години, седеше уморено на една маса в чистото като операционна зала кафене, където кафето беше винаги хубаво и винаги прясно, и размишляваше, че оттогава тя се бе променила няколко пъти. Но той също се бе променил. Също и болницата. Беше по-голяма, по-добра, ръководеше я с толкова прецизност, така бе посветен на нея, че можеше да я снабди с повече доктори и медицински сестри, отколкото пациенти. Постоянно имаше много молби за работа. Той открадна главната си сестра от Колумбийския медицински център, личната му санитарка беше учила занаята си в знаменития „Сейнт Томас“ в Лондон. Подбираше

грижливо стажантите лекари и взе най-добрите момичета от острова да бъдат обучени от неговото колумбийско чудо. Общо взето се оказа, че идването му тук е пътешествие до Рая, който обаче също имаше своята змия. Не му отне много време да научи, че подобният на вълшебна приказка живот на семейство Темпест в действителност би могъл да бъде един от най-мрачните малки разкази на ужаса на Братя Грим.

Не се съмняваше, че снощи е прекъснал още един подобен разказ. Хелън Темпест беше вдървена в лапите на истерия, която правеше очите ѝ безизразни и сковаваше мускулите ѝ. Той ѝ инжектира натриев пентотал и прекара по-голямата част от нощта с нея, внимателно измъквайки от мозъка ѝ всичко, измъчвало я дълги години. Замислено си водеше бележки, които, след като ѝ даде успокоително, грижливо заключи при други в папка с надпис: „Хелън Темпест“.

Легна си, за да навакса съня, но не успя да заспи. Заради чутото остана напълно буден. Повдигаше му се. Видя Дев Лафлин да минава през двукрилата летяща врата, наблюдаваше го как нетърпеливо оглежда стаята, как му се усмихва с облекчение и се приближава с големи крачки към него и тогава Луиз разбра, че е изправен пред епидемия.

— Какво те задържа? — попита той.

Елизабет се събуди в добро физическо състояние и с чувството, че е напълно отпочинала. Протегна се, докато ставите ѝ изпукаха, и тогава спомените ѝ изплуваха. Събитията от предишната нощ се появиха, за да изтрият всичко друго. Седна в леглото изпъната като струна. Чувстваше отвратително присвиване в стомаха си. Пръстенът... портретът... злорадстващият глас на Дан Годфри... Всичко светкавично премина през ума ѝ. Картини проблясваха, гласове издаваха кресливи звуци, които се повишаваха, докато се превърнаха в силен писък.

„О, господи! — мислеше тя и гледаше треперещите си ръце. — Мисли, мисли!“ — заповядваше си, като поставяше ръка на главата си, гризеше нокти, сключваше и отново отпускате ръце и не можеше да изпълни заповедта си.

Все още седеше шокирана и замислена, когато вратата се отвори.
— Добро утро — каза Дев. — Как си?

Сините очи бяха загрижени, усмивката — топла, когато той се приближи към нея.

— Значи е истина! — Говореше бавно, глухо. Идването му сега, тук, потвърждаваше всичко. — Снощи... случи ли се всичко това?

— Да.

Тя вдигна ръце до лицето си:

— О, господи!

— Всичко е наред — каза той, седна на леглото и я обгърна с ръце. — Прегърни ме.

Тя го прегърна. Трепереше, въпреки че тялото ѝ бе все още топло от съня. „И не само от това — мислеше той. — Размразяването започваше...“

Седяха мълчаливо. Явно беше, че тя отново е в шок, не знаеше какво да каже, по никакъв начин не можеше да го каже. Лорета влезе с поднос с кафе, остави го и преди да излезе, ги погледна любопитно под сведените си клепки. Дев наля една чаша горещо черно кафе и го подслади.

— Ето... изпий това.

Той знаеше, че тя го пие без захар, но сега го глътна покорно. После се отпусна назад, очите ѝ се взираха в пустотата, но не бяха безжизнени камъчета като предишната нощ. Бяха широко отворени и неподвижни, но все пак живи. Замаяни и невярващи, но истинско огледало на чувствата ѝ. „О, да — мислеше той доволен. — Размразяването започва...“ Сега трябваше да я пробуди.

— Какво ще кажеш за един душ? — попита той.

— Какво? О... да.

Тя стана от леглото, дори не забеляза голотата си, докато отиде в банята. Стоя там дълго време. Тъй като не излизаше, Дев влезе и я видя да стои под душа. Не правеше нищо. Водата се стичаше, косата ѝ бе прилепнала до главата, ръцете ѝ бяха отпуснати, а очите — все още втренчени. Той спря душа, издърпа я, уви я в хавлиена кърпа, голяма колкото чаршаф, и я заведе обратно в спалнята. Подсуши я. Тя му позволи да го направи. Стоеше покорно, докато я завиваше с кърпата като с тога. Чакаше, докато отиде и донесе по-малка кърпа, с която подсуши косата ѝ. После я хвана за ръката, заведе я до тоалетката с

тройно огледало и я сложи да седне. Взе четката за коса с дълга дръжка.

— Правех това за моята майка — каза той, като ѝ се усмихна в огледалото.

Постави четката до слепоочията ѝ, прекара я назад и надолу през дългата гъста мокра коса. Внимателно повдигаше кичури сплъстена коса, решише ги, без да дърпа, за да не я заболи. Разреса ги всичките и още веднъж прекара четката от слепоочията до тила. Главата ѝ се движеше напред-назад заедно с четката, а лицето ѝ в огледалото беше отпуснато, замечтано, очите — затворени.

— Приятно ли е? — попита той.

Не получи отговор, но главата ѝ се наклони назад още повече, така че той спря за момент, за да я изправи.

— Не спирай — каза тя, което накара Дев да направи точно това. Той замръзна и почувства как косата му се изправя. — Знаеш, че обичам да решиш косата ми, мамо... — Гласът ѝ беше тъничък, писклив, детски, съвсем не приличаше на обичайния ѝ отмерен контраалт. — Моля те... продължавай да ме решиш. — Той продължи, като овладя ръката си. — Така е добре... Обичам, когато сресваш косата ми. — Очите ѝ все още бяха затворени, лицето — замечтано, на устните трептеше малка доволна усмивка. — Сто пъти, мамо, броиш ли?

Дев не посмя да отговори, но продължи да я реши, докато ръката го заболя. Когато спря, тя въздъхна веднъж — дълбоко и замечтано.

— Хубаво беше, мамо... благодаря.

Лиза се обърна, вдигна лицето си, очевидно за целувка. Той се наведе и докосна с устни нейните. Като почувства това, тя се обърна, прилепи тялото си до неговото, обви с ръце врата му, за да се повдигне нагоре, до него. „Обичам те, мамо.“

Дев отново не отговори, страхуваше се, че гласът му може да развали магията.

— Ти трябва да кажеш, че ме обичаш — напомни детският глас.

— Обичам те — много нежно промълви Дев.

Очите ѝ се разтвориха. Няколко секунди ужасени се взираха в неговите. После тя се скова, опита се да го отблъсне, отпусна се, очите ѝ се свиха, докато накрая се виждаше, само бялото. Тя се свлече върху него. Дев я вдигна, занесе я до леглото и седна, като я държеше на

коленете си. Лежеше бледа, отпусната, но той постави ръка на сърцето ѝ и усети, че бие силно, дори бързо.

Отвори очите си. Те бяха неясни, замъглени, като през онази нощ на брега и както тогава се изясниха — видяха го, разпознаха го и тя каза рязко:

— Какво правиш тук?

Осъзна, че лежи не в леглото, а върху него, че е увита в хавлиена кърпа, която леко се е смъкнала. Лицето ѝ пламна. Тя се претърколи на другата страна, далеч от него, пристегна кърпата около тялото си.

— Какво стана?

Той ѝ разказа. Червенината се отдръпна от бузите ѝ.

— Но аз мразя да докосват косата ми — напрегнато, ужасено изрече тя.

— Сега мразиш — отвърна Дев.

— Какво... — Тя навлажни пресъхналите си устни. — Какво направих?

— Разтопи се... стана мека и отпусната. Ресането на косата предизвиква подобно състояние у някои хора.

Тя затвори очи и ги стисна здраво. От гърдите ѝ се изтръгна стон:

— О, господи!

— Снощи преживя страшен шок, а също и тази сутрин. Аз мисля — продължи той внимателно, — че омразата някой да докосва косата ти е защита срещу определени спомени.

Тя му обърна гръб и каза през стиснатите си зъби:

— Стига кабинетна психиатрия, моля!

— Стига — съгласи се Дев. — Отсега нататък всичко ще става както му е редът.

Тя се извъртя към него.

— Както му е редът!

Той стана от леглото, приближи се към нея. Тя се отдръпна.

— Имам предвид, че трябва да стигнем до останалата част от паметта ти по съответните канали. Всичко е там. Знаем, че е там. Ти току-що го доказва.

Тя хвана с ръце главата си, стисна я, сякаш можеше да изстиска спомените си като паста за зъби.

— Този е единственият начин — настоя Дев — да се доберем до истината. — Той замълча. — Спомняш ли си предната вечер?

— Разбира се, че помня!

— Тогава помисли какво означава всичко това...

— Зная какво означава! — каза го, сякаш я ужасяваше.

Но Дев продължи преднамерено:

— Означава, че е истина мнението ми за теб, което ти казах...

— Не... — отричаше тя, като държеше главата си. — Не...

— Да — още веднъж безмилостно я притисна. — Ти не си това, което си мислиш. Майка ти не е мъртва. Тя е Хелън Темпест.

— Не! — Гласът ѝ се извиси. — Не! — Изпищя сподавено и се олюля.

Той направи една крачка и я задържа в ръцете си.

— Недей да се бориш! — настоя Дев. — Приеми го... това е истината.

Лиза се тресеше конвулсивно, зъбите ѝ тракаха. Той я прегърна силно, отвори якето си, за да почувства тя топлината на тялото му. Ръцете ѝ се плъзнаха около него, обгърна го здраво, като че ли животът ѝ зависеше от това.

— Приеми го — каза отново той. — Хелън Темпест е майка ти. Майката, която си загубила и за която си мислиш, че те е напуснала и отхвърлила. — Почувства как тя се стяга. — Да, това си смятала... детският ти ум не е могъл да приеме нищо друго. В един момент е била тук, а в следващия си е отишла, оставяйки те сама.

— Моята майка е мъртва!

— Не... Сигурно са ти казали, че е мъртва, за да прекратят неспирните ти въпроси за нея... аз мисля — продължи той много внимателно, — че страхът ти от гробища води началото си от това... вероятно са те завели до гробища.

— Не... не... — Гласът ѝ бе изпълнен със страдание.

— Може би са ти показали гроб...

— Не!

Гласът ѝ бе като вой. Тя го удряше с юмруци, а после избухна в разкъсващи ридания. Той я взе отново, върна се до леглото и седна, като я държеше на коленете си. Обви я с ръце и я остави да плаче. Риданията излизаха от дълбините ѝ. Цялото ѝ тяло трепереше от

тяхната сила и мощ. Плака дълго, дълго — накрая — вече без сълзи. Само гърдите ѝ се повдигаха от потръпващи издихания.

— Добро момиче! — нежно каза Дев.

— Аз никога не плача... никога — отвърна глухо тя. Лиза шумно издуха носа си в кърпичката, която ѝ подаде Дев.

— Понякога дори твърдите скали се пропукват — отбеляза той с усмивка.

— Изглежда, аз се пропуквам.

— Това се случва, когато статуите падат от пиедесталите си.

При тези думи тя вдигна глава, срещна и почувства топлината на сините очи и на усмивката му. За момент ги изучаваше, после успя да се усмихне през сълзи.

— И ти искаш да ми помогнеш да събера парчетата.

— Венера Милоска плюс ръце — отвърна Дев сериозно.

Тя се засмя сподавено. Погледът под влажните мигли беше трогателно, необичайно стеснителен.

— Еднакво големи сме...

Дев се засмя.

— Така е по-добре — каза той, като я прегърна.

Гласът ѝ звучеше изненадано:

— Чувствам се по-добре...

— Казах ти. По-хубаво е да си отвън, отколкото вътре.

Тя отново издуха носа си, после пхна кърпичката обратно в джоба му. Съзнаваше положението им — с голо тяло под кърпата седеше в неговия скют. Ръцете му я обгръщаха. Мраморната ѝ белота, вече обагрена в розово, стана алена. Тя гледаше вторачено и сковано горното копче на ризата му.

— Ела тук — каза Дев твърдо, повдигна я от скута си и се изправи, хвана ръката ѝ, дръпна я към огледалната врата на гримьорната, накара я да се погледне, а той стоеше зад нея с ръце на раменете ѝ.

— Господи... каква бъркотия.

Тя примигна, като видя разрошената си коса, зацапаното лице, смачканата кърпа.

— Ти сгреши първо тук — каза Дев. — Ето какво ме изненада при първата ни среща... Жена като теб не можеше да се справи с откритото възхищение на мъж. После разбрах, че според теб нямаше

на какво да се възхищава. — Той хвана главата ѝ така, че тя можеше да гледа само напред, точно към себе си, и каза: — Погледни добре към тази зашеметяващо красива жена... Червен нос, подпухнали очи, но все пак от образа ѝ секва дъхът... моят дъх секва. Ти... си... великолепна — каза той съвсем авторитетно. После се захили. — Приеми го от човек, който разбира.

Тя се взираше в себе си.

— Наистина ли? — попита със съмнение. Все още го отхвърляше.

— Да. Нищо чудно, че камерата те обича. — Той замълча. — Но ти никога не си се обичала, нали?

Тя мълчеше. Той трябваше да отговори.

— Има една китайска поговорка: „За да обичаш друг, трябва първо да обичаш себе си“. Този, който го е казал, е познавал човешката природа. Ако не обичаме себе си, не можем да повярваме, че някой друг може да ни обича. Моя любов. Ето къде ти грешиш първо... Приела си изчезването на майка си като отхвърляне. Но трябва да откриеш причината. Твоят петгодишен ум успява само да измисли, че тя не те е обичала достатъчно. Постепенно тази мисъл прераства в друга: че въобще не те е обичала. Така ти вече си твърдо убедена, че никой не може да те обича... накрая се гледаш в огледалото със себеомраза.

Тя се взираше в него и каза ядосано:

— Как така изведнъж започна да разбираш толкова много?

— Не е изведнъж. Долу в библиотеката прегледах всяка книга по психология, която успях да открия. Използвах знанията на Луиз Бастедо и се обадох на един мой приятел, психиатър, в Дъблин. Цяла нощ мислих за теб и само за теб... Всъщност почти за нищо друго не мисля, откакто те срещнах. — Той обърна лицето ѝ към себе си. — Прекарах повече часове в мисли за теб, отколкото за която и да е друга жена...

Тя поклати глава.

— Ще те убедя в това, дори ако трябва до края на живота си да опитвам! — Той въздъхна. — Добре, все още не вярваш, даже сега, но ще повярваш. И когато това стане, ти ще си излекувана.

— Друг случай, доктор Фройд — каза тя горчиво.

— Не. Дев Лафлин. Погледни добре... хайде...

— Зная кой си ти — отговори тихо тя.

— Наистина ли? Чудя се... Мисля, че истинското ти желание е да разбереш какво искам от теб.

Внезапният блясък в очите ѝ му подсказа, че е прав. Обърна я, за да се погледне отново в огледалото.

— Ето твойот отговор.

— Но ти каза, че аз не съм това, което изглеждам — припомни му тържествуващо.

— Не си, но се замислих за теб, след като те видях как изглеждаш. Когато открих разликата, беше вече прекалено късно — нямаше никакво значение.

Видя, че очите ѝ, открито невярващи, изследваха с почуда образа ѝ.

— Но аз съм толкова голяма — каза тя — и имам широко стъпало...

Очите ѝ пробягаха до там и се върнаха.

Дев задържа погледа ѝ в огледалото.

— Кой закон казва, че само малкото е красиво? Аз съм голям... подхождаме си — ти и аз. Да, висока си. Да, голяма си, но така прекрасна... имаш великолепно тяло.

Преднамерено Дев я огледа така, че тя се изви като дъга.

— И какво, че имаш широко стъпало? То те прави чудесен плувец. — Видя усмивката да трепти на устните ѝ. — Ако не си красива, защо са те избрали за манекен?

— За модата на шейсетте години всичко е вървяло...

— Не мога да повярвам, че си единственият манекен, висок шест фута.

— Не — неохотно призна тя.

— Е, тогава? — Той я разтърси лекичко. — Ти си красива. Повярвай. Казах ти, нали — между нас трябва да има само истина.

Тя се изчерви леко и кимна.

— Тогава защо не искаш да повярваш, че аз ти казвам истината? Сериозно, погледни се.

Още веднъж я обърна с лице към себе си, с уверена ръка повдигна брадичката ѝ, за да погледне очите му.

— Виж себе си в очите ми...

Тя видя своето малко отражение и още нещо. Много повече. Изумително! Прикована от очите му, тя се взираше в тях, потъваше, както винаги от мига през онзи ден на брега, когато тези очи бяха погледнали в дълбините ѝ, в местата, прикривани толкова дълго време. Някак си те я показваха пред самия живот.

— Ти си красива — каза той, — достойна си да те обичат, и то не само заради красотата ти. Сега си емоционално разстроена, но там вътре има една прекрасна жена. Тя се крие, а аз искам да ти помогна да я освободиш.

Видя я да преглъща.

— Как?

— Има начин.

Заведе я до леглото, постави я да седне отново, ръката му все още я обгръщаше.

— Тази сутрин посетих доктор Бастедо. — Усети, че тя подскочи. — Той знае всичко за теб. Аз му казах. Нуждаех се от помощта му, от наше име го помолих да помогне. Трябва да стигнем до твоите загубени пет години, както и майка ти трябва да си припомни своите.

— Моята майка — повтори тя с усилие.

— Да, твоята майка. Защото тя наистина е твоя майка... думите на Дан Годфри са истина. Сега трябва да ви съберем чрез обединяване на тези загубени години.

— Колко време ще продължи това? — попита тревожно.

— Нямаме възможност за години на терапия. Дан Годфри няма да чака толкова дълго. Скоро ще трябва да разкрием мистерията — не само заради него. А и заради теб и Хелън.

— Как? — отново попита тя.

— Хипноза.

Този път тя се надигна и се отдръпна с гневен, инстинктивен устрем.

— Не! Никога!

— Това е единственият начин.

— Не ми казвай, че и Луиз е психотерапевт.

— Не, не е. Но е човек, който го бива за всичко. На този остров трябва да бъде такъв. Той е много добър лекар, първокласен хирург и е мъж без пристрастия и предразсъдъци.

— Никога! Никога! — Гласът ѝ беше рязък. — Никога няма да позволя на никого да се рови в мозъка ми.

— Това не е целта на заниманието — каза Дев твърдо. Изправи се, хвана я така, че я задържа неподвижна. — Луиз няма да те накара да правиш глупави и злепоставящите неща. Той е доктор, а не кукловод. Положението съвсем не е такова. Ще ти обясни, като се срещнете.

— Не! Няма да се срещам с него.

„Е, добре, ще трябва да положа големи усилия“ — помисли Дев.

— Дори и заради майка си? — попита невъзмутимо строго.

Видя я да потреперва. Кършеше ръцете си, извиваше ги и масажираше, сякаш бяха наранени.

— Още ли не си проумяла? Жената в болницата е твоята майка. Хелън Темпест е жената, която е сресвала косата ти, нея си наричала „мамо“, тя е тази, с която си живяла, обичала си така отчаяно, пагубно си скърбяла за нея...

Елизабет отново беше вдигнала ръце до главата си и затискаше уши. Бе наведена, сякаш отгоре ѝ се сипеха удари.

— Не... не...

— Не искаш ли тя да бъде твоя майка? Страхуваш ли се от този факт? Помисли за нея за миг. Ако точно сега, в този момент, тя узнае за теб, мислиш ли, че ще се страхува да те приеме? Това, че те е загубила, е съсипало и нея, ти знаеш. Не си единствената в цялата история.

Беше жесток, виждаше как думите му я удряха като камшик, но той щеше да я изведе от студа, дори да е последното нещо, което някога е правил.

Тя простена:

— Не мога. Не мога.

— Защо да не можеш?

Дев виждаше, че се бори със себе си — едновременно обвинител и защитник. Искаше тя сама да открие истината.

— Защото се страхувам...

— Разбира се, че се страхуваш — успокои я той и бавно се приближи към нея. — Но аз ще бъда с теб. Ти не си сама. Ние всички искаме да ти помогнем... Зная, че за теб е трудно да приемеш помощ. Чувстваш, че е признание за неуспех... Това твое натрапчиво желание да бъдеш свършена води началото си от вярата ти, че никой не може

да те обича. Ако не би могла да си обичана, то нямаш нужда от това. — Преди тя да успее да помръдне, той отново я хвана здраво, прегърна я с топлина и сила, и сигурност. — На всяка крачка от твоя път аз ще бъда зад теб, ще държа ръката ти, ще правя всичко, което може да ти е от полза. Аз искам да ти помогна.

Тя мълчеше, но тялото ѝ му подсказваше, че е емоционално изтощена, сковаността ѝ бе изчезнала, стоеше отпусната като при поражение. Дев каза глухо:

— Поне ще говориш ли с Луиз? Дай му възможност да ти обясни. Не е сложно. Наистина това е най-простото нещо...

Почувства как тя си пое дълбоко дъх и му каза уморено:

— Добре.

Той внимаваше да не издаде своята въздишка на облекчение.

— Тогава да те облечем. Луиз чака долу.

— Не зная за теб, но аз говоря по-добре, когато вървя — приветливо каза Луиз. Сънливите кафяви очи ѝ се усмихваха. — Искаш ли да се разходим?

Тя го разглеждаше внимателно известно време и после се усмихна леко:

— Добре.

Звучеше спокойно, майсторски показваше равнодушие, но гласът ѝ мъничко трептеше. Той я огледа професионално и опитният му, придобит в лекарски кабинет, поглед забеляза други, неуловими промени. Например: леденият блясък бе заменен от матова лъскавина, имаше пукнатини в невидимото ледено поле. Съмнението се бе настанило. Държеше се сковано, с неподвижността на човек, който се бори срещу разпадаща се грамада. „Гордост — мислеше Луиз. — Всичко е по дяволите. Вероятно никога в живота си не е молила за помощ и открива, че ѝ е невероятно трудно да помоли сега. Някои хора просто никога не се научават как. Или пък е убедена, в разрез със собствените си интереси, че никой не би поискал да ѝ помогне.“ Това той трябваше да открие сам. Вече беше открил от други хора всичко, което можеше. Докато я чакаха да се облече, Дев набързо му обясни случилото се тази сутрин. „Значи тя може би смяташе, че се разпада — мислеше безпристрастно Луиз. — Според нея беше достатъчно да

продължи само с четенето на «Откровението на Йоан». А сега той трябваше да я убеди да се подложи на хипноза. Добре — размишляваше Луиз. — По всеобщо мнение тя е дама, която винаги хваща бика за рогата...”

Вървяха полекичка. Елизабет пригаждаше крачките си към бавното, безцелно шляене. Тръгнаха към градината с рози. Луиз й направи път да слезе първа по няколко съвсем полегати стъпала и зад нея се възхити на плавното полюляване на бедрата й. Спря до храст, отрупан с огромни цветове в наситен кремав цвят.

— Красив храст — отбеляза Луиз и се пресегна да откъсне едно от разкошните цветя, — макар аз никога да не съм се прехласвал по тях. — Подаде й го. — Но ти все още можеш да се възползваш от това.

Тя го взе, усмихна се, но само с устни, наведе глава, за да вдъхне уханието, и каза:

— Добре. Какво искаш да знаеш?

— Би могла да ми разкажеш какво чувстваш към случилото се. Нямам предвид само онова, което стана снощи, а изобщо всичко. Цялата история.

— Нищо. В смисъл, че нямам истински чувства — освен овладяването.

— На събитията или на самата себе си?

— И двете.

— А сега?

Те повървяха мълчаливо, после тя колебливо каза, търсейки точните думи:

— Отворена... широко отворена... сякаш някой е отворил врата, пропуснал е светлина, която увеличава всичко. — Отново замълча. — Аз гледах света отдалече, сякаш през обратния край на телескоп. Той стоеше там, но много отдалечен. Прекалено отдалечен, за да може да ми въздейства, когато ме достигне. Това беше чувство за откъснатост... някаква неспособност да се включа в живота, да се почувствам... докосната... от каквото и да е.

— А сега те стъпкват цялата?

Кимна, после промълви:

— Да.

— Е, ти си преживяла шок снощи.

— Да, но...

— Какво?

— Ами, това, което научих от Харви Грeъм, беше изненадващо, да не кажа нещо повече, но не бях шокирана. — Тя спря и го погледна. — Ако не изпаднах в шок, като научих кой е баща ми — отново се поколеба леко, — защо съм толкова потресена, като научих коя е майка ми?

— Защото никога не си имала баща, когото да помниш — това е. Но си имала майка. Нея си помнела, дори и несъзнателно. Мозъкът никога не забравя нищо. Само погребва някои неща дълбоко. Мисли си за снощи, като че ли някой измъква тези архиви от мазето.

Тя започна да върви бавно. Пригаждаше крачките си към своите мисли.

— Знаеш ли какво се случи тази сутрин?

— Да.

— Как ще обясниш това?

— Друга стара папка. От начина, по който Дев ми го описа, разбрах, че сресването ти е било нещо специално между теб и майка ти. Ти си обичала да те реши, тя също е обичала да прави това. Може би го е правила всяка вечер, преди да си легнеш, може би когато те е обличала сутрин. Когато и да е, където и да е, очевидно това е форма на физически контакт, който сте чувствали дълбоко и е имал голямо значение. Такъв контакт, който винаги връща спомена за майка ти, независимо кой го осъществява. Не забравяй, прекарала си пет години с нея — най-важните години от живота. Кой беше казал: „Дайте ми едно дете, докато навърши седем, и то ще е мое за цял живот“.

— Свети Игнатий Лойола.

— Бил е абсолютно прав. През първите пет години научаваме най-бързо и най-много, особено за любовта.

— Затова ли винаги съм мразила да докосват косата ми?

Луиз внимателно следваше пътя, начертан от Дев, и му беше благодарен за него.

— Мисля, че без страх можем да кажем „да“. Това е защитната бариера, поставена от мозъка ти.

Тя внимателно гледаше в краката си, сякаш ако не следеше къде точно стъпва, щеше да падне.

— Ще означава ли... означава ли това, че аз съм емоционално ощетен... след като съм загубила майка си?

— Не се знае. — Луиз също пристъпваше внимателно. — Кабинетите на психоаналитиците са пълни с хора, търсеци любовта, която са загубили при загубата на майката.

— Но аз никога не съм правила това — каза го бързо, категорично.

— Някои си мислят, че са отхвърлени, и не се опитват да си върнат любовта, защото се страхуват да не я загубят отново. Звучи сложно — добави извинително, — но такива са хората, знаеш. А също и любовта — допълни той.

Вървяха мълчаливо. Накрая тя каза:

— Никога не съм могла да правя това. Да обичам, имам предвид. — Гласът ѝ беше безизразен.

— Нашият ум диктува действията ни. Сега вече знаем толкова много, а все още не разбираме напълно ужасяващата сила на човешкия ум. Даже не използваме докрай мозъка си, само определени части от него, дори и тях не изцяло. Но ние знаем, че несъзнателните подбуди са тези, които наистина ни карат да действаме.

— Искаш да кажеш, че макар да вършим нещо по една причина, често е заради друга?

— Отново улучи целта — каза той и си помисли, че тя е доста точен стрелец.

— Значи ние не сме непременно това, което си мислим?

— Обикновено не.

Отново повървяха, без да говорят.

— Ти казваш, че ние всъщност не знаем какво правим или защо го правим, макар да си мислим, че сме съвсем сигурни. Твърдиш, че под хипноза истинското „аз“ ще се покаже.

— Не, не стигам чак дотам... може да се покаже каква си била. Казах, че мозъкът никога не забравя нищо. Петте забравени години са все още там, както негативът запазва образа.

— Но спомените могат да бъдат изтрети — каза тя.

Луиз си помисли за Хелън.

— Да. Само мозъкът може да бъде промиван така.

— Това ли искаш да направиш с мен?

Луиз спря внезапно.

— Пази боже! Хипнозата е освобождаване, тя е отместване на камък от входа на пещерата, позволява на спомените да излязат

напред. Но това не означава, че показвайки се, спомените ще се изпарят на дневната светлина.

Тя все още не бе убедена.

— Нека да ти обясня — каза той и хвана ръката ѝ. Луиз вярваше много във физическия контакт. Той му показваше толкова, колкото скалата за температурата. — Това не е фокус-мокус в програмата на нощен клуб. Хората няма да направят нищо, което да противоречи на съзнателните им убеждения. Хипнозата изостря паметта, помага ѝ да избегне критичния цензор — един вид — душевен ангел пазител. Той пречи на погребаните чувства и спомени да ни завладеят, отсява и отделя, а после или отхвърля, или позволява да преминат. Всичко, което правим с хипнозата, е да пратим ангела пазител за зелен хайвер. Докато го няма, спомените могат да се промъкнат на пръсти.

— Значи няма да бъда в безсъзнание?

— Не. Нека да ти обясня какво точно ще се случи.

В къщата Кас беше разярена.

— Нямах право да избираш себе си за президент на този или на кой да е друг клуб на почитателите — яростно говореше тя на Дев. — Присвояваш си прекалено много права! Попаднал си на грешен адрес. Елизабет Шеридън е последният човек на света, който ще допусне да остане без самоконтрол.

— Не и ако иска да стигне до истината за себе си.

— Ние всички искаме да стигнем дотам — допълни Мати.

— Искаш да кажеш, че ти искаш. А ние знаем защо, нали? — Кас огледа със свиреп хилядаватов поглед всичките — Дейвид, Нийвс и Харви, който се бе върнал от болницата необичайно посърнал. — Внезапно всеки потапя весло и ние само ще се въртим в кръг. Като съвместни изпълнители Харви и скромната ми опитна личност имаме решителната дума. Ние управляваме лодката и нека никой не го забравя.

— Елизабет е лодката — заяви Дев.

Много потиснат, Харви каза:

— Дев е прав. Само Елизабет и Хелън имат значение.

— И ние сме определени да внимаваме за тях. Ти се придържай към Хелън и остави Елизабет на мен.

— Надявай се — промърмори Мати.

— Не казваш, че не желаш да опитаме да разберем истината? — попита Дев.

— Въобще не казвам такова нещо! Казвам, че, изглежда, някои хора мислят, че те имат божественото право да я разберат.

— Е, сега, Кас... — Мати, която напълно се наслаждаваше на това, изглеждаше шокирана. — Дев само се опитва да помогне. Ние всички искаме да знаем истината.

— И ние всички знаем защо ти искаш, нали? Така ти ще можеш да го поставиш обратно на пиедестала му. Много ще ти допадне да се докаже, че той не е баща на дъщеря от друга жена! Тогава ти все още ще си номер едно, нали? Ще го имаш изцяло за себе си?

Каdifеното самодоволство на Мати изчезна и тя каза:

— Както и всички знаем кого би искала ти изцяло за себе си. Не виждаш друг цвят, освен зеления на ревността!

— И това го казваш ти! — Кас скочи на краката си. — Ти, която не можеше да понесеш факта, че тя е дъщеря на Ричард! Че е оставил всичко на детето на друга жена! Ти ми говориш за ревност!

— Все същата си. Ти трябва да управляваш, да притежаваш, да ръководиш хората около себе си и да им нареждаш какво да правят. Смяташ, че това божествено право принадлежи само на теб.

Ръката на Кас изплющя рязко върху бузата на Мати.

— Кас! Учудваш ме, наистина! Какво те е прихванало? — Харви звучеше почти както обикновено.

— Какво ме е прихванало? И ти не се обаждай! Ако става въпрос за ревност, ти си позелениял колкото всички нас! Не можеш да понесеш мисълта, че Хелън Темпест — непорочната, святата, девствената Хелън Темпест — е имала извънбрачно дете от друг мъж!

Харви пламна.

— Как се осмеляваш? Как... се... осмеляваш! Вече те предупредих веднъж да не опетняваш Хелън Темпест в мое присъствие! Погледни собствените си недостатъци, преди да се оплакваш от недостатъците на всички други! Мати казва истината. Аз също имам очи. Виждал съм как ти...

— Харви! — Гласът на Дев беше тих, но сряза Харви по средата на изречението.

Дан току-що се беше промъкнал през вратата, стоеше и слушаше с удоволствие. Страстите се развихряха. Всеки плетеше собствената си кошница и пренебрегваше всичко друго, освен своя интерес. Но той видя как Харви отново връща самообладанието си и го чу да казва хладно:

— Извинявам се. Не внимавам какво говоря. Само ще повторя, че сега не е време за лична неприязън. Имаме достатъчно неща, с които да се борим...

Дан се засмя, приближи се бавно:

— Боже мой, веднъж да си прав, Харви. Изглежда, съм отворил съвсем плесенясала консерва боб. Как няма да излезе истината, след като няма къде другаде да отиде! Естествено, че Мати иска да възстанови в права Ричард. Естествено, че Кас иска да управлява всичко — от гроба, ако е необходимо. Разбира се, че Харви иска Хелън да остане по-бяла от сняг — дори това само да значи още един слой бяла вар. А що се отнася до теб — Дан злобно се озъби на Дев, — ти си хвърлил поглед на хубавите парици. Като сложиш в ред всичко това — край на финансовите ти тревоги. Е, веднъж и аз да нямам нищо против вмешателството на твоето „Аз съм велик“, защото то е изгодно и за мен. Хайде да се заемем с изваждането наяве на миналото — и то веднага. Губим време!

— Я гледай! — каза го Луиз, който бавно влезе в стаята. До него вървеше Елизабет, потисната и неспокойна.

— Е? — попита Дан ентусиазирано.

— Добре — с лекота отговори Луиз.

Но Елизабет гледаше Дев, както и той нея. Всички затаиха дъх. Нищо не се каза, но всичко се разбра. Дейвид почувства как се смалява, а Кас хапеше устни, за да потисне отчаян стон.

— Ще го направя — каза Елизабет тихо.

Хаос. Но Дейвид само стоеше и гледаше втренчено Дев. Как го постигаше? Господи, как го постигаше? Никога не се проваляше. Само трябваше да влезе в стаята и всяка жена вече бе негова. „Къде греша аз? Навсякъде — самобичуваше се безумно. — Той ти каза, нали? Предупреди те за опасността да издигаш жените на пиедестал. Каза ти причината — страхуваш се до смърт от жива, дишаща жена със свои изисквания и потребности, със свое мислене. Каза ти, че предпочиташ фантазията. Винаги си боготворял недостижимите, защото са

недостижими — родени от надеждата. Не можеш да ги достигнеш, значи и да ги докоснеш. По-лесно е да мечтаеш, отколкото да рискуваш с действителността. По този начин можеш да боготвориш, без да се тревожиш. Ето защо не искаше да повярваш на Инес... за това беше така склонен да приемеш версията на Ричард. Всичко води началото си от твоето съмнение в себе си. Прекалено неуверен, прекалено нерешителен, прекалено несигурен... толкова дяволски уплашен. Но как можеш да постигнеш увереност, след като всичко, което животът ти поднася, е неуспех? — Той пресуши чашата на самосъжалението. — О, да. В това ти си световен и олимпийски шампион. В останалото..." — Обърна се рязко. Имаше нужда от едно питие.

Кас го видя да се насочва към патерицата си. Тя самата се чувстваше осакатена. Беше загубила. Знаеше го. Всичко се съдържаше там, в този поглед... Унило последва Дейвид. Сега разбираше по-ясно отвсякога защо той отиваше точно там.

Гордостта на Мати мъркаше под собствените ѝ ласки от триумфа. Ще видят те сега. Сега ще открият несъмненото доказателство, че Ричард не е баща на Елизабет Шеридън. По-късно могат да се занимаят с въпроса защо я е направил своя наследница. Вероятно защото е Темпест. Разбира се... Той винаги е бил фанатично горд, че е Темпест. Но най-важното сега е, че тя, Мати Ардън, все още ще заема първото място. Не е отблъсната, не е отхвърлена заради копелето на друга жена... Тя отново е победител, а не победен.

Дан не криеше самодоволството си. Как ще се радва да види тази ледена кучка стопена в мръсна локва! Мислеше си, че е много добра, нали? Високомерна крава. Кой би помислил, че това, което търси, за да я събори от височината, дето сама се бе изкачила, ще го намери в самата ѝ същност. Сега ще си получи заслуженото. И той ще си получи своето. Всичките тези хубави, хубави пари, единственото нещо, което си заслужава да притежаваш. После ще бъде непристъпен. После те няма да посмеят да се подсмиват зад гърба му:

— Дан Годфри, знаете ли го... син на Анджеа Годфри... но от кого — всеки може да гадае.

Той запламтя от стария срам, едно чувство, с което живееше всеки ден от младостта си, когато другите момчета му се подиграваха и надсмиваха:

— Майка ти е курва!

— Лъжец!

— Да, такава е! Майка ми казва така. Казва, че всеки може да я има, ако плати достатъчно!

И започваше нова битка. Напълно неовладян, той даваше воля на целия си срам и болка чрез насилие и причиняваше такива поражения, че отново викаха майка му, за да го премести. Отиваше в друго училище и там се случваше същото. Където и да отидеше, носеше репутацията и със себе си. Светът, в който тя се движеше, беше малък и тесен. Всеки познаваше всекиго, повечето богати деца бяха преситени и отегчени от втори бащи, сменящи се всеки сезон, но въпреки това се чувстваха неподсъдни. Мъжете на майка му плащаха училищните такси. И където и да отидеше, клюката вече беше стигнала преди него.

Отново и отново той я молеше да не го оставя в училището, да го вземе със себе си, но тя винаги беше с мъж, който не искаше да се грижи и за тийнейджър.

— Не мога, скъпи.

Правеше му впечатление, че очарователната усмивка е фалшива. Виждаше лъжливо съжаление, нетърпението на красивото лице.

— Но защо не можеш?

— Защото, скъпи...

— Не ме обичаш, ето затова! Ти обичаш само себе си и това, което можеш да измъкнеш от мъжете, които плащат, за да те обичат!

Начервените устни затрепераха, големите сини очи се пълнеха със сълзи и той се чувстваше отмъстен, отказваше и да го прегърне или целуне. Тя си тръгваше с приведени рамене, но все за да се качи в колата или самолета на някой богат мъж.

Докато не се омъжи за Ричард Темпест. Доведе го във военното училище, където учеше Дан по това време, единственото място, способно да дисциплинира неуправляемия му темперамент. Появи се на годишния акт, облежната на ръката на този голям, златен мъж. Изглеждаше възбудена, боготворяща и самодоволна. Дан видя погледите, дочу шепотите: „Знаете ли го... Краля Темпест... говорят, че има повече пари от всеки друг. Тя е последната му... Чудя се колко ли ще продължи това“. Но то продължи. Големият златен мъж наистина се ожени за майка му. Дан се чувстваше объркан, смутен.

Никой от другите мъже не беше стигнал чак дотам. Но той бе различен. Излъчваше мощ, вдъхваше страхопочитание. Когато Дан погледна за първи път очите му, зелени и блестящи като на лъв, почувства как се смразява от страх. А гласът, мек и все пак звучен, го накара да потръпне. Изглежда, знаеха кой какъв беше и защо. Преместиха го от военното училище в „Льо Роузи“, там имаше много момчета, чиито майки, както в игра, се предаваха от ръка на ръка.

Ваканциите ходеше в Темпест Кей и там разкри много неща. Не си беше представял, че може да съществува такъв разкош, такъв безкраен поток от пари. Не очакваше да види и заварени брат и сестра: Дейвид Боскоум, тромав, дебел двайсет и пет годишен мъж, претендиращ за артистични наклонности, и сестра му, небрежна повлекана. Тя вече беше имала двама съпрузи и като видя красивия шестнайсетгодишен юноша, реши да го въведе в света на секса. Зае се да го учи, а той овладяваше с бързина и лекота. В началото се забавляваше, после се изплаши, когато момчето я настигна, не след дълго и надмина в покварата и извратеността, а накрая вече се страхуваше от него и го мразеше. Особено след като я видя в леглото с втория им баща.

Тогава разбра завинаги, че всички жени са курви. Всички можеха да бъдат купени. Там и в онзи момент направи Марджъри първата си жертва. Започна да я дебне.

Имаше технически наклонности и монтира скрити камери и касетофон в малката вила, където тя водеше любовниците си. Преглеждаше и оценяваше фактите и я атакуваше, когато сметнеше за необходимо. Тя беше пристрастена към секса. Ако не направеше всекидневната си тренировка, ставаше сприхава. И така, той я накара да плаща.

Съвсем други бяха нещата, които правеше за удоволствие, дори и в компанията, в която се движеше. От Марджъри за пръв път научи за тайния и поверителен свят на swinging. Имаше нейни снимки в combos, daisy chains, лесбийски срещи и дори по-лошо. Тя бе ненаситна, можеше да има двама мъже едновременно и да ги изтощи и двамата.

Тя му осигури началото на банкова сметка, която щеше да стане значителна, но никога достатъчно голяма и той ловко струпа всичките пари в банка в Цюрих. Щом порасна достатъчно, за да влезе вече като

възрастен в света, където Ричард Темпест управляваше, свят, пълен с богати, отегчени, често отчаяно самотни жени, той ги направи своя жертва, придобивайки не само богатство, но и отмъщавайки на майка и заварена сестра, които му бяха изменили. На свой ред той използваше, измамваше и изоставяше всяка жена, която успяваше да прелъсти.

Самолетът, с който майка му летеше за Европа за своята трета козметична операция, се разби в една планина и той си каза само: „Добре, че се отървах“. Смяташе, че най-сетне е свободен, но откри как репутацията ѝ продължава да живее. Разбра го, когато опита да изнуди втория си баща.

Дан подслушваше, шпионираше, слушаше, гледаше, копираше някои документи и чак тогава се изправи пред Ричард с доказателства за съучастничеството му в международен картел, управляван от няколко сенатори от САЩ, президент на южноамериканска република, някои генерали от армията, един виден мъж от ЦРУ, както и някои големи индустриалци. Но Ричард само се засмя.

— Опитай — подкани го той — и аз ще изровя костите на майка ти и ще ги покажа по улиците. О, да, зная колко се тормозеше от факта, че тя е курва. — И той отново се изсмя — приятно весел смях, изпълнен не със страх, а с презрение, с което показваше, че стои над другите и ги превъзхожда. — Ето защо, мое скъпо момче, аз се ожених за нея. Тя беше аморална, празноглава повлекана, но ти... бях чувал за теб. За всичките ти битки, за възхитително порочния начин, по който се отнасяше към хулителите, и си мислех — ето едно момче, дето допада на сърцето ми. Само дето и двамата нямаме сърца. Ти беше точно това, което исках. Погълнат от омраза към нея и всички жени. — Отново се засмя сподадено, хищнически. — Кой мислиш, че насочи Марджъри да „подобри“ сексуалното ти образование? С чии пари „плащаше“? Зная всичко за теб, скъпо момче. За теб и твоите платени перверзни... — Усмивката му запламтя като горящо масло. — На мен трябва да благодариш за твоето... да го наречем ли обществено положение? — Той престана да се усмихва. — Глезих те и те оставих да опустошаваш за твое собствено удовлетворение. Вече е време да го направиш за моето. — Поклащане на главата и любезно смърмяне. — Винаги чети написаното с малки букви, скъпо момче, този ред, в който пише: „Никой никога не прави нещо без полза. Винаги се заплаща...“. Оставено е малко място и многоточие за това, което ще се допълни. А

ето какво ти ще ми заплатиш. — Гласът му се промени, стана строг, неприветлив и безмилостен, усмивката му се смени от скована жестокост. — Ти ще работиш в мой интерес. Има няколко неща, които желая да придобия. Те са собственост на мъже, чиито жени ще бъдат детска игра за теб. Следователно ще насочиш заниманията си в области, които аз наредя. Можеш да задържиш спечелените пари. Не тях преследвам аз...

И преди да се усети, Дан затъна дълбоко. Беше така безнадеждно впримчен, че не можеше да избяга от своята роля в масово плякосване на човешки живот и собственост. Организацията поглъщаше всичко, достигна чудовищен размер и смачкваше всеки, който се изпречи на пътя ѝ.

— Когато аз умра, всичко ще е за теб, скъпо момче. На кого друг мога да го оставя? Мисли си, че работиш за своите старини.

Ричард започна да се смее отново, заливаше се от смях и Дан се присъедини, защото си мислеше, че се смеят заедно. Мислеше, че са свързани в омразата и презрението си към тях, овците, населяващи света. Само дето не са били заедно. Ричард се е надсмивал над него. Както винаги. Вместо на Дан, той е оставил всичко на нея. Първата жена, която Дан не можа да определи като курва. Това го накара да я мрази още повече. Реши, че трябва да ѝ нанесе удар.

Сега той въздъхна доволно, наслаждавайки се на своето удовлетворение. Не само че бе съсипал нея, но бе съсипал и Ричард. И малката му игричка. Каквато и да е. Дан внезапно потръпна. Бе отвратително. Игричките му винаги бяха такива. Гласеше всичко за собствена изгода и нареждаше така, че да измамва. Но сега не можеше да разбере защо. Защо дъщерята на собствената си сестра? Защо ще причини това на Хелън? Но си отговори без колебание. Защото я мразеше. Той мразеше всички. Хората само се използваша, купуваха и продаваха като продукт на организацията. Той обичаше властта. И умееше да я използва. Да унищожава, да разрушава, да мачка и осакатява, след като първо е добил средствата. Като онази проклета филмова лента, която показваше как майка му се представя пред стари мъже с отпуснати устни, похотливи погледи, изпъкнали очи и правеше такива неща... Той стъпка мисълта като цигара. Никой никога няма да разбере това. Ето защо трябваше да ги изстиска за парите, които

жадуваше, преди завещанието да се легализира, да ги изстиска, докато дават...

Нека Луиз Бастедо претършува мозъка на Елизабет Шеридън. Това може само да осигури повече доказателства. И Харви, добросъвестен, честен, придържащ се към закона, няма да изцапа чистите си ръце, като активно подпомага едно подправено завещание.

Отново въздъхна: дълбоко, с удоволствие. Да, най-сетне той щеше да получи своето.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

— Добре — каза Луиз. — Само остави каквото ще се случва, да се случи. Очаквай го, най-вече искай да се случи.

Елизабет кимна сковано.

Те седяха във всекидневната стая на Хелън, едно кътче на спокойствие и изискана красота. Луиз желаше задушерна обстановка и това чудесно местенце със спуснати транспаранти отговаряше точно на изискванията му. Дъждът, завалял веднага след обяда, отморяващо чукаше по терасата и ромолеше по храстите до прозорците. Осмоъгълната стая беше хладна, тиха, изпълнена с неизразимо успокояващото присъствие на Хелън Темпест, донесла тук най-доброто от съкровищата на Марлбъро.

Елизабет седеше във фотьойла в стил Луи XVI, тапициран в съвсем бледа бадемовозелена коприна. Същият си придърпа и Дев и седна близо до нея. Луиз беше срещу тях, имаше малък касетофон върху изящната инкрустация на масата от палисандрово дърво. Стените бяха изрисувани с trompe l'oeil изображения на птици, гори и водопади, а килимът, в който бяха вплетени същите мотиви, беше потъмен нюанс на тюркоазното. Навсякъде имаше много цветя, ароматизиращи въздуха — рози, карамфили, огромни маргаритки с много листенца и големи златни очи. Колекцията на Хелън от малки нефритови животни и дребни украшения от Фаберже стоеше в лакирани шкафове, а зад защитната, от позлатен бронз, ограда на писалището с тънки крака беше колекцията ѝ от миниатюри, портрети на членовете на семейството. Статуетки от Майсен и Дрезден украсяваха малки масички, а стенните свещници бяха с кристални висулки, които бляскаха на слабата светлина, процеждаща се през спуснатите транспаранти.

— Хайде, искам да се чувстваш удобно. Този стол добре ли е? — каза Луиз с ненатрапчив, обикновен, спокоен глас.

Елизабет кимна, но седеше изпъната като струна.

— Добре. Е, тази сутрин ти обясних какво ще правя. Разбираш процедурата, нали? Някакви въпроси?

Тя поклати глава.

— Добре — отново каза Луиз. — Искам да погледнеш към красивия полилей над главата ти. Точно така, наклони глава назад и се вирай в него... Това ще изтощи очите ти и сигурно ще се замъглят. Когато това стане, затвори ги.

Погледът на Елизабет бе прикован върху водопада от кристали, спускащ се от резбования, украсен със спираловидни орнаменти таван, но очите ѝ бяха широко отворени, напрегнати, без да показват нещо друго, освен вътрешния ѝ емоционален смут.

След малко Луиз попита:

— Не се ли получава?

Тя отново поклати глава.

— Ти не си се отпуснала — каза той, наведе се, постави ръка върху нейната, въздъхна: — Съвсем скована си.

— Съжалявам... само дето... нервна съм — избъбри тя.

— Разбира се, че си нервна, но докато не се отпуснеш, не можем да започнем.

— Имам една идея — обади се Дев. — Почакайте малко. — Той стана и излезе.

— Защо се страхуваш? — направо запита Луиз. — Ти каза, че разбираш.

— Да, разбирам. — Тя преглътна с мъка. — Мисля, че няма да се владеея... че ще се оставя в ръцете на някой друг.

— Страхуваш се от това, което можеш да направиш и кажеш, както при случая с ресането на косата?

Тя кимна отново.

— Но ние това търсим — меко каза Луиз. — Твоето истинско „аз“... — После продължи разбиращо: — Може би ти точно от него се страхуваш.

Очите ѝ, големи и по-тъмнозелени сега, отговориха вместо нея.

— Аз искам — тя се мъчеше да овладее гласа си, — но се страхувам.

— Обикновено ти не се изправяш смело срещу страха, а се отдръпваш. — Той дръпна стола си по-близо, така че да хване здраво ръцете ѝ. — Не разбираш ли... ето затова имаш тази преграда. Ти не

желаеш да се изправиш смело, да изтърпиш болка и страдание. Вместо да се бориш с тях, се оттегляш от полето. Възрастният продължава това, което е започнало детето. Изглежда си посветила целия си живот да избягваш каквото и да е обвързване, което би могло да те нарани по някакъв начин. Имала си за цел да научиш себе си да не се обвързваш, така че никога нищо да не те докосне, да не те вълнува каквото и да е чувство. Облякла си тази ризница, защото всъщност си много чувствителна, дори свръхчувствителна. Грижливо си се стремила да не го показваш от момента, в който си започнала да се владееш. Сега подсъзнанието ти бие тревога да се свиеш, тъй като тази чувствителност е застрашена. Мислиш, че това, което ще направим, ще те нарани и ще ти причини такова страдание, което веднъж почти те е убило. Но винаги идва момент, в който отдръпването вече е невъзможно, защото си достигнала края на задънената улица — и не си прави илюзии, ти действително вървеше по задънена улица. Сега зад теб се е издигнала стена. Единственият изход е да се изкатериш през нея, а за това ти е необходима помощ.

Елизабет мълчеше. Той разясни страховете ѝ ясно и това, че тя ги видя, изправи се пред тях и ги осъзна, ѝ донесе облекчение.

— Да застанеш пред себе си, никога не е лесно. Повечето хора бягат и се крият от това през целия си живот. Твоят избор е направен от детето, но възрастният никога не го е поставял под съмнение. По-скоро си била благодарна на този избор. Зная, трудно е да откриеш, че това, което си смятала за стабилно построена сграда, е само една фалшива фасада, но ние сме тук, за да ти помогнем. Ако боли, ние сме тук. Този път не си сама. Ето ръката ми. — Луиз стисна нейната, остави топлината му да премине в студената ѝ ръка. — Ти имаш моята заинтересованост, желанието ми да помогна, да те подкрепя — да направя каквото е необходимо. И любовта на Дев...

Видя как бледите ѝ бузи порозовяват.

Той каза сухо:

— Познавам Дев. Много е влюбен в теб... о, да, много. — Усмихна се. — Каза ми, че не му вярваш, защото мислиш, че никой не може да те обича. И знаеш ли защо? Защото бариерите, дето си издигнала, не дават възможност на хората да стигнат до теб, така че да те обичат.

Видя как тя се размърда нервно, сякаш седеше на пирони:

— Всичко е толкова сложно...

— Такива са отношенията между хората. Ние всички имаме нашето его, знаеш ли. Защо иначе, мислиш, си се постарала да бъдеш непобедима — така можеш да поставиш своето его в средата и да се чувстваш в безопасност.

— Вече не — каза тя с горчивина.

— Ето, тук грешиш. В безопасност си. За първи път, откакто си загубила майка си. Защото има хора, които се интересуват от теб, обичат те, искат най-доброто за теб... Това е толкова безопасно, колкото въобще е възможно. Повечето хора прекарват живота си в търсене на любов, не знаеш ли това? А ето, ти си заобиколена с любов и дори не можеш да я забележиш. — Той въздъхна. — Някои хора имат много късмет... и красота — добави той.

— Така казва и Дев.

— Прав е, както винаги. Мило момиче, има жени, които биха те хвърлили на вълците само за да са на твоето място! Недей да грешиш — излезеш ли от мястото си, ще бъдеш стъпкана от тези, които се блъскат да те заменят. Що се отнася до жени, Дев е като валериан за котки.

— Зная. — Тя беше стеснителна, но все пак някак горда.

— И до края на този следобед ще знаем доста повече.

Мълчание.

— Този начин е... единственият? — попита тя накрая.

— Ако искаш да получиш отговор на въпросите си — да.

Отново настъпи мълчание.

— На всички мои въпроси?

— Не. Това е начало, не край. Това, което търсим тук и сега, е къде си била, с кого. Дали майка ти е Хелън Темпест, както казва Дан Годфри, останалото ще последва от това.

Тя кимна. Той видя, че е отговорил на въпросите, но не е разрешил колебанията ѝ. Преди да успее да каже още нещо, вратата се отвори и Дев въведе Серафин в стаята. Тя носеше поднос с чайник, чашка и чинийка.

— Мисля, че Серафин може да помогне — доверително каза Дев.

— Направих ти друг вид билков чай — каза Серафин, влизайки тъкмо навреме. — Моята господарка намираше, че този много успокоява разбити нерви.

Серафин наля в чашата й чай. Беше бледозелен, леко ухаеше на джоджен и на нещо друго.

— Ще видиш, че ще те отпусне — каза тя и подаде чашата на Елизабет, която я взе, като гледаше тъмното, спокойно лице. — Направен е от много билки — унило обясни Серафин. — Няма да те упои, само ще те успокои. — Усмиваше се окуражително, очите й бяха топли. — Не знаая някога да не е подействал на моята лейди.

Елизабет прие препоръката и глътна горещата течност. Установи, че не може да определи вкуса. Чаят беше ароматен, много вкусен. Дори уханието му я облекчаваше, достигайки обонянието й. Изпи цялата чаша. Серафин я взе обратно и я постави на подноса. После каза:

— Има и друг начин.

Застана зад Елизабет, постави ръцете си с дълги, силни пръсти върху скованите й мускули на тила и започна да движи палците си в кръгове:

— Напрегната си — отбеляза Серафин. Пръстите й преминаха към раменете на момичето, изследваха, мачкаха и когато магията на тези пръсти разпръсна приятна топлина от тила, през раменете, надолу по ръцете, Елизабет затвори очи. След като Серафин свърши, тя се почувства спокойна, всяко възелче в нея бе отпуснато.

— Благодаря ти — каза с признателност, осъзнавайки, че има още един приятел.

Серафин направи обичайния си великолепен поклон и изнесе подноса.

— По-добре ли си? — попита Дев с усмивка, нажежена до бяло.

— Много... тя е вълшебница.

— И доста други неща — каза Луиз спокойно. — Търсил съм помощта й да успокоява нервни пациенти. Понякога мисля, че ги кара да се подчиняват от страх.

— Вече съм готова — заяви Елизабет с уверен глас.

— Добре. Нека започнем оттам, където прекъснахме.

Луиз отново я накара да гледа в полилея и този път, под звука на успокояващия, монотонен глас, тя следваше думите му.

— Искам да дишаш дълбоко... точно така, дълбоко, дълбоко дишане... всичият този чудесен кислород отпуска още повече мускулите ти... главата ти натежава... скоро ще се наклони. Когато

това стане, просто я отпусни... и вниманието ти... когато започне да блуждае, следвай го... виждам, че се успокояваш... голямото напрежение те напуска. Сега клепачите ти натежават, т-а-к-а натежават... защо не ги затвориш... точно така... толкова приятно чувство на отпускане, потъване в меко, пухено легло... остави всичко да ти се изплъзне.

Елизабет се отпусна в стола си.

— Сега... започваш странно да усещаш малкия пръст на лявата си ръка — изтръпва, натежава.

Още докато той говореше, това стана.

— Усещането обхваща цялата ти ръка... тя иска да я вдигнеш, плавно да достигне лицето ти.

Ръката леко се движеше нагоре.

— Когато ръката ти докосне бузата, ти ще си напълно отпусната...

Ръката ѝ потрепна до бузата и се отпусна. Тя бе напълно навлязла в едно ново състояние на съзнанието.

Луиз включи касетофона.

— Е, сега... ще ти задам някои въпроси.

Елизабет отвори очи и се почувства свежа, като че ли с часове е спала дълбоко, без да сънува. Протегна се, мускулите ѝ работеха с лекота и бяха силни, сякаш току-що масажирани.

— Как се чувстваш? — попита Луиз.

— Чудесно! — После се сепна. — Свърши ли?

— Ти отговори прекрасно. Всичко мина.

— Какво се случи?

— Записахме всичко.

Тя погледна касетофона. Луиз се пресегна и натисна копчето за връщане на лентата назад. Започна да се чува леко скърцане.

— Имаше ли полза?

— Чуй сама.

— ... ще ти задам няколко въпроса — от апарата долиташе властният глас на Луиз, — но те са за миналото ти, затова трябва да се върнем там. От сегашните ти години ще броя бавно назад. Когато искаш да ми кажеш нещо, случило се в някоя специална година,

малкият ти пръст ще се вдигне сам, така аз ще разбера и ще задам въпросите си. Двайсет и седем... дваайсет и шест... дваайсет и пет...

Бавно, неотклонно, Луиз броеше годините назад. Когато стигна до дваайсет и две, малкият ѝ пръст се вдигна.

— Добре, ти си на дваайсет и две години. Кажи ми какво се е случило.

— Днес е погребана мис Келър.

Елизабет се стресна от гласа си, който идваше от касетофона. Звучеше напрегнат и задъхан. Дев се наведе напред и постави ръката си в нейната. Тя я взе и я задържа.

— Ще ходим ли на погребението?

— Аз... не мога.

— Защо не можеш?

— Аз... се страхувам.

— Защо се страхуваш?

— Не... мога... да вървя... краката ми. — Гласът ѝ стана по-висок, изпълнен с паника, задъхан.

— Защо не можеш да вървиш?

— Краката... не искат да се движат... не мога да вървя до гробището... трябва да се махна. — Гласът беше напрегнат, изстискан от гърди, борещи се за въздух.

— Защо?

— Страхувам се... да не върша глупости... не трябва да плача...

— Защо не?

— Да не направя сцена... страхувам се...

Гласът ѝ беше като на астматик, който се бореше да си поеме дъх. Задави се от ридания и загуби контрол.

— Добре... ще оставим гробището... дваайсет и едно... дваайсет... деветнайсет...

Елизабет седеше неподвижно, слисана се взираше в касетофона, но се чуваше само как Луиз неотклонно брой в обратен ред, докато стигна пет.

— Мама... искам моята мама... къде е мама... моля ви, моля ви... къде е майка ми...

Детски глас, тъничък, слаб, разтърсван от ридания.

— Защо не можеш да намериш майка си?

— Не зная... Тя е заминала... Мразя това място... моля ви, моля ви, ще бъда добра, обещавам... Само ме заведете при мама... Ще спра да плача, ако ме заведете при мама.

Очите на Елизабет блестяха от непролети сълзи, но тя не каза нищо. Беше прехапала долната си устна. Ръката, която стискаше тази на Дев, беше побеляла от напрежението.

— Кажете ми къде си. Какво става?

— В голяма къща... Не е моята къща... Има много непознати деца и чужди хора... Искam моята майка... моля ви... — Гласът замлъкна. Когато заговори отново, беше изпълнен с доволство и облекчение. — Ще го направиш! О, да... виж, спрех да плача... ще бъда добра... обещавам.

Отново настъпи тишина, после внезапно детският глас изпищя и пак, и пак, и пак. Потресен глас, обезумял от ужас и отчаяние.

— Не там долу! В земята? Каза, че ще ме заведеш при моята майка... Тя не е в земята, не е!

Писъците ехтяха от касетофона, истерични, изоставени, напълно объркани и неовладени, станаха обезумели и изведнъж секнаха, сякаш разрязани на две.

— Четири — бързо, властно каза Луиз, а после: — Какво става сега?

— Имам рожден ден!

Сега гласът беше щастлив, развълнуван, изпълнен с гордост.

— Аз съм на четири години, мисис Хокс е направила торта, ще има свещички, а мама ми е ушила красива рокля.

— Къде се случва всичко това?

— У дома.

— Къде е това „у дома“?

— Град Камдън, Макинтош Роуд, номер дваисет и три. — Детският глас произнесе това като заклинание.

— Кой живее там?

— Аз.

— И кой друг?

— Мама.

— Коя е мисис Хокс?

— Това е нейната къща. Ние живеем с нея и мистър Хокс. Мисис Хокс се грижи за мен, когато мама е на работа, а мистър Хокс е в

сградата.

— Коя сграда?

— Не зная. Така казва мисис Хокс.

— Разкажи ми за този дом. Какво представлява?

— Мама казва, че е куклен дом. Има две стаи горе и две стаи долу с кухня отзад, има малка градинка, където мистър Хокс ми позволява да му помагам.

— Има ли цветен прозорец в салона?

— Да... на него има голям кораб. Когато слънцето блести през него, целият под става хубав.

— Какво работи майка ти?

— Шие дрехи на богати дами... Тя уши тази рокля... а леля Марион ми купи панделките.

— Коя е леля Марион?

— Приятелка на мама.

— Тя идва ли да те види?

— Да. За рождения ден ми купи кукла с дълга руса коса като моята. Така аз мога да я сресвам, както мама сресва мен.

— Често ли прави това?

— Всяка сутрин и всяка вечер. Мама реши косата ми и разказва приказка за принцесата, която имала толкова дълга коса, че можела да я спусне през прозореца, за да се изкачи принцът по нея.

— Толкова дълга ли е твоята коса?

— Още не... но мама каза, че ще бъде.

— Ходиш ли на училище?

— Не. Трябва да стана на пет години. Но мама ми показва как да пиша името си.

— Ще ми го напишеш ли?

Настъпи тишина, докато Луиз вземе бележника до касетофона и го подаде на Елизабет. На него с печатни, разкривени големи букви, както пишат децата, стоеше името *Елизабет Шеридън*.

— Това е твоето име?

— Да.

— А как се казва майка ти?

— Мама.

— Не, имам предвид нейното име, както твоето е Елизабет.

— О... Хелън Виктория. Мама казва, че е имало кралица с име Виктория. Заведе ме да видя двореца, където е живяла, разказа ми, че когато тя е била малко момиче, е живяла в дворец отвъд морето.

— Къде е татко ти?

— Умрял е във войната.

— Как е неговото име?

— Рупърт — отвърна детският глас.

— Кажи ми за мисис Хокс. Как изглежда тя?

— Тя е дебела и казва, че качването по стълбите ще я убие.

— А мистър Хокс?

— Той няма коса, но често ми дава шест пенса.

— Имаш ли приятели, с които да играеш?

— Не. Аз трябва да стоя в къщата с мисис Хокс, но тя ме води по магазините и понякога ходим до Хийт, пътуваме на горния етаж на автобуса, ако краката на мисис Хокс са добре.

— И вие имате тържество, защото е техният рожден ден. С торта?

— Да. Мисис Хокс я направи, тя е розова и е написано името ми на нея. Тя ми даде да оближа паницата, когато свърши.

— Мила ли е тя с теб?

— Да, нарича ме нейната малка принцеса... както ми казва и мама. Тя ще ме заведе да посрещна автобуса.

— Кой автобус?

— Този, с който мама се прибира от работа. Ще дойде леля Марион и ще запалим свещичките. Тогава аз ще ги духна и ще си пожела нещо.

— Какво ще си пожелаеш?

— Мама да ми купи количка за моята кукла.

— Мислиш ли, че ще ти купи?

— Казва, че ще ми купи, ако може... но казва, че няма да обещава. Мама казва, че не е хубаво да даваш обещания, ако не ги изпълняваш.

— Мама изпълнява ли обещанията си?

— О, да. Винаги.

— Обичаш ли мама?

— О, да, най-много от всичко на света.

Отново лентата се въртеше, без да се чува звук, после гласът на Луиз каза:

— Добре. Бяхме назад в миналото, сега ще отидем напред към настоящето, но този път бързо... шест... осем... десет... дванайсет...
— Накрая Луиз каза: — След няколко секунди ще броя до пет и ще кажа „Отвори очите си“. Лесно ще оставиш отпуснатото състояние, ще бъдеш съвсем будна, но ще се чувстваш освежена, ободрена и ще запазиш това чувство... Едно, две...

Луиз се протегна, за да спре касетофона.

Последва напрегната тишина, преди Елизабет да каже тъжно:

— Сега зная защо мразя гробищата.

Луиз заяви:

— Има причина. Някой добронамерен идиот, който вероятно е искал да спре безкрайния ти рев — за него мисля, че или са те наказвали, или са ти се карали, оттук твойт страх да не направиш сцена, те завежда до някой гроб, като се надява да те успокои, но само ти вдъхва ужас, който умът ти отказва да приеме и така го погребва. От чутото, мисля, че не може да има съмнение: ти си била дълбоко привързана към майка си. За теб майка ти е била всичко, което си имала, както и ти си била всичко за нея, живели сте сред чужди хора. Мисля, че всички твои чувства са били свързани с майка ти и когато тя „умира“, ти ги погребваш заедно с нея. По необходимост е трябвало да си спомняш смъртта ѝ. Твоето подсъзнание изчиства напълно паметта ти и въвежда нови инструкции: никога повече да не се обвързваш емоционално. И ти стриктно следваш тези инструкции, не разбирайки, че този път води до изолация. Но, както ти казах, мозъкът никога не забравя *нищо*.

Елизабет мълчеше и размишляваше. Чутото я шокира, лицето ѝ беше преbledнало, но чувството на спокойствие и покой, което Луиз ѝ внуши да запази, я поддържаше.

— Всичко беше там — продължи Луиз с тих, съвсем обикновен глас. — Трябваше само да го извадим.

— Но това не е всичко, нали?

— Не. И не е сега време да издирваме. Имаме това, което ни е нужно. Знаем къде, как и кой.

— Имаш предвид семейство Хокс?

— И град Камдън, Макинтош Роуд, номер дваисет и три.

— Недалеч от настоящия ми адрес... — Отвлеченият ѝ глас се промени, когато тя вдигна към Луиз очи, блеснали от внезапното

осъзнаване. — Мислиш ли, че това е вероятната причина да избира да живея на това място?

Той отвърна благоразумно:

— Би могло... Ти защо избра да живееш там?

— Не зная. Просто почувствах, че искам.

— Ами, тогава...

Но тя се бе замислила отново, очите ѝ бяха премрежени, вглеждаше се в себе си и в миналото. Накрая каза:

— Трябва да ги открия. Семейство Хокс.

Дев, който досега мълчеше, заяви:

— Било е преди повече от двайсет години. Може вече да не са живи.

— Все пак трябва да разбере. — Тя вече беше взела решение.

— Тогава ще разберем — каза Дев.

За първи път тя го погледна.

— Идвам с теб — каза той, взел своето решение.

Елизабет кимна.

— Това е добра идея — съгласи се Луиз, — но не се нахвърляйте като бик на порти. — Той се усмихна. — Отворете ги първо.

— Отворено е — каза тя — и аз вече преминах, защото зная... сега. — Пое си дълбоко дъх. — Сега идвам да видя. — Тя пак се замисли. — Ще започна ли да си спомням съзнателно — направи жест към касетофона, — след като вече зная?

— Възможно е. В естественото развитие на нещата едно побутване може да събори всички карти.

Тя кимна.

— Кога ще тръгвате?

— Сега — отвърна Елизабет.

Луиз погледна към Дев, който каза спокойно:

— Защо не? Колкото по-скоро узнаем, толкова по-скоро можем да сложим всичко в ред.

Елизабет се изправи. Мъжете също станаха.

— Тази лента... мога ли да я взема? — попита тя.

— Ако искаш.

— Да. Искам.

— Добре.

Луиз я взе, подаде ѝ я. Елизабет я взе, погледна я, стисна я:

— Благодаря.

— Не беше толкова лошо, нали? — попита Луиз.

Тя поклати глава:

— Не. Въобще не беше лошо.

— Как се чувстваш?

Звучеше изненадана:

— Доста спокойна.

— Добре. Така трябва да се чувстваш. — Той направи пауза. —
Както и да е... може да откриеш, че приятната възбуда се изпарява.
Затова мисля, че е добре да вземеш Дев. Ще се нуждаеш от подкрепа.

Подкрепа. Кас веднага реши, че това е нейна работа.

— Няма нужда да вземаш Дев — каза тя, не желаше да бъде
бездейният трети в този особен триъгълник.

— Луиз Бастедо ме посъветва.

— И ти наистина прие съвета му?

— Той знае какво говори.

— Да, но за какво говори ти?

— Казах ти. Спомних си къде съм живяла, с кого... Сега трябва
да ги открия, преди да продължа с разкритията.

Нищо не помогна на Кас да разбере това, което искаше да знае.
Например какво точно се бе случило през часа, който Елизабет
прекара, затворена в стаята на Хелън за едно с Луиз Бастедо, Дев
Лафлин и касетофон. На въпроса ѝ „Всичко ли е записано там?“,
Елизабет отвърна само с едно необщително „Да“. Каза го по такъв
начин, че Кас остана след нея да гризе ноктите си. Дори Дан измъкна
единствено факта, че сеансът е бил полезен, получила е информация,
която възнамерява да използва. Не успя да изкопчи нищо от нея и
Харви, защитаващ каузата на Хелън. Следвайки примера ѝ, Дев не каза
нищо. Всички бяха достатъчно благоразумни да не питат Луиз.

— Колкото по-скоро тръгнем, толкова по-скоро ще разберем —
говореше Елизабет. — Ще уредиш ли ние тримата да тръгнем
възможно най-скоро?

— Все още не виждам защо трябва да вземаме и него.

— Защото аз искам да дойде. Ако това не ти харесва, не идвай ти
самата.

— О, не. Аз съм съвместен изпълнител на завещанието. Мой дълг е да бъда там.

— Точно затова искам и ти да дойдеш. Сега да не губим време, Кас.

Кас познаваше този глас. Това означаваше, че въпросът е приключен.

Валеше, когато Елизабет излезе от терминал три, непрестанен, хладен, ситен дъждец. Предвещаващо зло за идващото лято, но я накара да вдигне лицето си нагоре, към дребния ръмеж, осеян с капчици косата ѝ. Тропическото изобилие на Темпест Кей и скритото му въздействие беше вече на повече от три хиляди мили зад нея. Струваше ѝ се, че дъждът е отрезвяващ душ, който я събужда от света на мечтите и я връща в студената, сива действителност. Тя вдигна куфара си и тръгна към редицата от таксито.

Движението беше натоварено и дъждът го забавяше още повече. Докато седеше отзад в таксито, почувства бързото ободряване на духа, прилив от стария ѝ, пречистващ здрав разум. Тя отвори прозореца. Дори мирисът на дизелово гориво и газове изпарения, слабият лъх от пивоварната фабрика, когато минаха покрай нея — всичко ѝ напомняше за дом, действителност и всекидневие, разпръскваше неясната мъгла от нови емоции и едновременно избистряше и пречистваше поставената цел.

В Уейвърли Корт портиерът излезе да вземе багажа ѝ.

— Радваме се, че се върнахте, мис Шеридън. Добре ли прекарахте почивката си?

— Да, благодаря. Но съм доволна, че съм отново тук.

Той занесе куфара ѝ в асансьора. Както винаги миришеше на лак и освежители за въздух. Тя си пое дъх с удоволствие. Ароматът беше по-слаб от наситената благоуханност на тропическите цветя, които беше напуснала. Не обвиваше ума, не упояваше чувствата. Радваше се, че си е у дома. Знаеше, че е взела мъдро решение, когато си тръгна. Каквото и да се случеше сега, тя трябваше да чувства, че действа с разум, а не под въздействие на нещо.

Завари апартамента си така, както го бе оставила. Вътре беше само малко задушно, защото прозорците не бяха отваряни шест

седмици. Тя го обиколи и ги отвори всичките, оставяйки свежия въздух да нахлуе не само в стаите, но и в душата ѝ.

Имаше няколко писма, повечето сметки и рекламни проспекти. Сложи чайника на печката. Мислеше си за хубава чаша чай.

Вече седеше и пийваше от чая, отваряше писмата си, когато телефонът иззвъня. Обаждаше се Кас:

— Здравсти! Сигурно току-що влизаш.

— Преди десет минути.

— Добре ли пътува със самолета?

— Да, благодаря. А ти?

— Без проблеми.

Те пътуваха отделно. Харви, както винаги, настояваше за съблюдаване на статуквото и отбеляза, че ако видят Елизабет с Кас, ще предизвикат спекулации. Нямаше нищо лошо, ако Дев пътува с Кас. Знаеше се, че е част от схемата. По-добре Елизабет да се върне, както бе дошла — като турист.

— Гадно време — говореше Кас. — Но е хубаво, че сме отново в Лондон. Е, каква е програмата ти?

— Ще ти се обадя — отвърна Елизабет. — Кой е телефонният ти номер?

Записа го набързо.

— Какво възнамеряваш да правиш първо? — продължи да пита Кас.

— Ще си направя план и ще ти се обадя — каза Елизабет и затвори.

Кас се намръщи пред телефона. Дев седеше на дивана близо до апарата и чу сигнала „свободно“. Свърза го с намръщването на Кас и попита:

— Студеният фронт настъпва?

— И духа силно.

— Е, ние сме на нейна територия сега.

Кас си помисли, че това ги поставяше в неблагоприятно положение. Островът беше техен. Кас имаше неприятното чувство, че Елизабет се е отделила от тях с повече от изминатото разстояние. Гласът ѝ беше хладно сдържан, както през първите дни на Темпест Кей. Тя определи положението на всеки, но докато на Кас ѝ харесваше

Елизабет да държи Дев на разстояние, въобще не ѝ харесваше да се подчинява на избраната от Елизабет посока.

— Каза, че ще ни се обади. Предполагам, че е била толкова внимателна, колкото Харви би искал. А пресата ни връхлетя веднага щом кацнахме.

Кас се отпусна на дивана. Дев постави чашата в ръката ѝ. Тя се усмихна, но само привидно.

— Можем само да чакаме — каза Дев.

— И да се чудим... например каква игра е играел Ричард.

— Твоите догадки са толкова добри, колкото и моите — безгрижно каза Дев.

— Няма догадки — ето, затова е играта. Открийте дамата. — Усмивката ѝ беше крива.

— Двете дами.

„Да, а аз зная коя от двете искаш ти“ — мислеше Кас. После каза небрежно:

— Мислиш ли, че Елизабет е приела Хелън за своя майка? Напълно, имам предвид, в себе си?

— Така беше на острова. Но Хелън бе там. Тук... — Дев поклати глава. — Това е нейна територия.

— Как премина в действителност този малък сеанс на истината или заключенията?

— Много добре.

— Даде ли правилните отговори?

— Да, тези, от които се нуждаем.

— Например за семейство Хокс.

— Да.

— Бих желала да чуя лентата някой път.

— Искай я от Елизабет.

„Не би трябвало аз да я искам от Елизабет — мислеше Кас с огорчение. — Трябваше тя да ми предложи да я чуя... Мислех си, че сме приятелки.“

— Господи, как мразя цялото това чакане — кисело каза Кас.

— Тогава си помисли как трябва да се чувства Елизабет.

Сега Дев я накара да се чувства виновна.

— Тези Хокс... какво каза тя за тях?

— Не много. Мисис Хокс се е грижила за нея, докато Хелън е била на работа. Живели са в нейната къща, нещо такова.

— Млада или стара е?

— От това, което каза Елизабет, си мисля, че е била на средна възраст.

— Мразя цялата тази мистерия — ревниво се оплака Кас. — А тя сигурно се чувства още по-зле. Винаги е обичала всичко да е предварително планирано.

— Не и този път. Сега държим дълго, мокро и заплетено на възли въже. Можем само да го следваме, разплитайки възлите, докато вървим.

Кас въздъхна тежко:

— Някакво чувство ми казва, че много от тези възли са гордиеви.

Отегчена чиновничка от отдела по жилищата в град Камдън бавно се приближи натам, където Елизабет стоеше от няколко минути.

— Да?

— Току-що идвам от Макинтош Роуд. Отидох да потърся едни роднини, но улицата вече не съществува. Надявам се, че можете да ми кажете къде е новото им жилище.

— Как е името и кой е номерът на къщата?

— Хокс. Мистър и мисис Джордж Хенри Хокс... — Дори когато го каза, Елизабет почувства frisson^[1]. Произнесе името с лекота, сякаш беше на нейни стари приятели.

— Трябва да проверя.

Чиновничката се отдалечи. Елизабет чакаше нетърпеливо. Откакто бе пристигнала, се чувстваше на ръба на пропастта, като че ли се колебаеше, но не се осмеляваше да се гмурне.

Чиновничката се върна.

— Всички наематели от Макинтош Роуд са преместени да живеят на Хийтвю Истейт.

— А къде живеят семейство Хокс?

Чиновничката се колебаеше:

— От нас не се очаква да даваме такава информация на чужди хора.

— Аз не съм чужд човек. Като дете живеех със семейство Хокс на Макинтош Роуд.

— Улицата е унищожена през последните десет години.

— Бях в чужбина.

Чиновничката попита със съмнение:

— Казахте, че сте живели с тях? Те роднини ли са ви?

— Да. Леля и чичо — отвърна Елизабет, с изненада установявайки, че е извадила наяве още една истина. Беше нарекла мисис Хокс „леля Хокс“.

Чиновничката отново се отдалечи. Този път един мъж се приближи до гишето.

— Обикновено Съветът не разкрива местонахождението на своите наематели на когото и да е — раздразнено каза той.

— Аз не съм „когото и да е“.

— Можете ли да го докажете?

Елизабет извади паспорта си от чантичката.

— Казах на момичето, че скоро се върнах от чужбина... Аз и майка ми живеехме със семейство Хокс, когато бях дете.

Мъжът разгледа паспорта, омекна малко, след като видя, че е местна, но все още показваше неохота.

— Съветът обикновено... — започна отново той...

— Но това е свързано с доста пари — прекъсна го Елизабет и видя чаканото проблясване на интерес. Извади от портмонето си картата на Харви Греъм и му я подаде. — Това е адвокатът, който се занимава с финансовата страна.

Впечатляваше скъпо гравираната карта, както и адресът.

— Ами, в такъв случай... Може ли да оставите адреса и телефонния си номер, а аз ще се свържа с мисис Хокс и ще ѝ кажа за вас. После всичко зависи от нея.

— Добре.

Елизабет записа името, адреса и телефонния си номер на картичката, дадена ѝ от мъжа, и попита:

— Кога?

— Не мога да ви кажа. Някой ще трябва да отиде и да ѝ каже. Може би днес, може би утре.

Колелото на бюрокрацията отказваше да се задвижи по-бързо.

Долу, в колата си, Елизабет поседя за момент. Чувстваше се едновременно разочарована и объркана. Беше дошла бързо, очаквайки да премахне почти всички пречки, но падна при първото препятствие. Нямахме какво друго да прави, освен да се върне в апартамента и да чака.

Когато влезе във фойето на Уейвърли Корт, Кас и Дев станаха от кожения диван.

— Не се обади! — обвини я Кас.

— Нямахме защо.

Тя избягваше да поглежда Дев. Тръгна пред тях към асансьора. Изкачиха се мълчаливо. Зад гърба на Елизабет Кас правеше недоволни гримаси на Дев.

Кас обиколи шумно апартамента:

— Ето къде живееш... Хубава гледка към Хийт и всичко останало. — Отдръпна се от прозорците. — Можеш да ни предложиш питие, кафе или нещо друго.

— Кое предпочитате?

— Кафе, мисля.

Дев последва Елизабет в кухнята, настлана с плочки като в клиника, облегна се на плота, докато тя сипваше в кафеварката пресни зърна. След малко я попита тихо:

— Какво се обърка?

— Отидох до Макинтош Роуд. Разрушена е. Отделът за жилищата не пожела да ми каже адреса на Хокс. Казаха, че ще я помолят да се свърже с мен.

— Но това е добра новина! — възкликна Дев. — Това означава, че са живи.

Елизабет се изненада. Дори не си бе помислила, че може и да не са. Както винаги, той успя да извади злато от боклука.

— Не си мислила за това? — попита Дев, като забеляза моментното застиване на ръцете ѝ.

— Не. Не съм.

Почувства се прекомерно раздразнена. На себе си, защото не се беше сетила, а на него, че той го бе забелязал. Не спираше да се движи из кухнята. Нареди чашки и чинийки на поднос, сложи и пакет шоколадови бисквити, помисляйки си за Кас. Но Дев се наведе, взе една и отхапа със здравите си бели зъби.

— М-м-м... шоколадови, подпомагат храносмилането. Любимите ми! Как позна?

Мълчаливо, тя се взираше в сините очи. Красиви очи. Изразителни очи. Очи, които виждат, но не осъждат, нито укоряват. Те ѝ се усмихваха и все пак, докато ги гледаше, видя как отразяват собственото ѝ съмнение.

— Какво има? Променила си решението си? — Гласът му беше нежен и по някакъв особен начин, все още не разбираше как, повдигаше духа ѝ.

Тя кимна:

— Чувствам... мразя цялото това чакане — завърши тя неуверено, сякаш това ще обясни всичко.

— Зная. Искаш всичко да е подредено, класифицирано, със залепен етикет и картотекирано.

— Такава съм си. — Беше разбунтувана. — Само дето... — Неловко вдигна рамене. — Мразя несигурни положения.

Тя не искаше да задълбочават разговора точно сега, взе подноса и го занесе във всекидневната.

Кас се нахвърли на бисквитите.

— М-м-м... лакомства! Е, какво ново?

— Нищо. Освен това, което ти казах.

— Искаш ли да използвам влиянието си? Зная няколко имена на важни личности.

— Не.

Кас опита отново:

— Позвъних в Марлбъро. Хелън е излязла от шока, но не се допускат посетители, Харви помоли да го информираме.

Елизабет кимна. Седеше замислена, изглеждаше потисната. Буйният блясък след сеанса с Луиз се беше стопил. Тя отново беше много хладна, много предпазлива, искаше да се убеди, но след като види и пипне, след като ѝ докажат.

Те седяха и бърбеха безцелно. Изпиха кафето, Кас свърши бисквитите. Елизабет постоянно поглеждаше часовника си. Когато телефонът иззвъня, скочи от стола си.

— Да, на телефона... Наистина? Благодаря... Да, само да взема молив.

Кас държеше един в ръка и ѝ го подаде.

— Чок Фарм, „Хийтвю Корт“ 137... Да, ще го открия. И още веднъж благодаря.

Тя затвори и каза:

— Мисис Хокс ни очаква.

— Кога? — попита Дев.

— Сега.

Кас остави чашата си, пресегна се да вземе старото си палто от норка:

— Тогава какво чакаме...

„Хийтвю Корт“ беше един от трите високи блока, всеки около двайсет етажа, построени с бетонни плочи, зацапани и потъмнели от времето. Пране украсяваше балконите, във входа стените бяха надраскани, имаше захвърлени боклуци, вонеше на застояла урина и цигарен дим. Металният асансьор приличаше на ковчег. Кас сбръчка нос от миризмата, застана неподвижно в средата на мръсния под, държеше палтото плътно около себе си.

Номер сто трийсет и седем беше обикновена черна врата с бляскаво месингово чукало и табелка, гравирана с името „Хокс“. Над табелката имаше малка стъклена шпионка. Когато Елизабет вдигна ръка към чукалото, Дев попита:

— Всичко наред ли е?

Тя кимна, почука веднъж. Силно. Почака. Тежки стъпки се приближиха към вратата и спряха. Последва тишина и те знаеха, че ги оглеждат. После резетата се дръпнаха, веригите се вдигнаха, вратата се отвори широко и пред тях се появи двестапаундова, масивна, стара дама, с къдрава бяла коса, облечена в отровно морава рокля, с *diamante* огърлица, подходяща на малките висулки, които се поклащаха на ушите ѝ. Проницателните кафяви, подобни на шери, очи зорко ги огледаха, преди да се приковат на Елизабет, която стоеше в центъра на триото. Лицето ѝ, придобило малко учудено изражение, изведнъж се озари от лъчезарна усмивка. Протегна големите си ръце и радостно възкликна със забавен лондонски акцент:

— Ще те познаем аз насекъде! Одрала си кожата на бедната си мъртва майка... Дошла си да видиш майка Хокс след толкова много време.

Тя се протегна и притисна Елизабет с мечешка прегръдка, ухаеща на парфюм от пачули, а после я отдалечи от себе си.

— Одрала си кожата й! Кога те зеха, беше дребосъче, а сега вече си голяма лейди! Точно квато беше майка ти, да почива в мир душата й...

Тя извади от квадратното деколте белоснежна кърпичка и изтри очите си, после издуха носа си шумно.

— Шок в живота ми беше, кога оня мъж от Съвета се обади. Кой би помислил след сички тези години? Но айде, айде... разкажи ми сичко.

Тя държеше вратата широко отворена, а очите й светнаха, когато се спряха на Дев.

— Това е мъж ти, а?

— Не. Един приятел — смути се Елизабет.

— Нека влиза... нека кучето да види заека! А ти си дружка? — попита тя Кас, която само кимна безмълвно. — Влизайте тогава сички. Толкова отдавна турнах чайника.

— След вас. — Дев й се усмихна така, че я накара да се усмихне глуповато, преди да мине тромаво през малко квадратно антре и да отвори една врата. Те я следваха и влязоха в голяма квадратна всекидневна с прозорци на двете стени и врата за кухнята на третата. Стаята беше претрупана с мебели, всички масивни, от епохата на Едуард. Най-много място заемаше голям шкаф, отрупан с вази, картини, купи и порцеланови фигурки. В средата на стаята масата очевидно беше подредена за обяд, въпреки че беше само единайсет и трийсет сутринта. Мисис Хокс взе очила от полицата над камината и се обърна да разгледа Елизабет още веднъж, сякаш искаше да се увери в това, което вижда.

— Кой да верва? — замислено говореше тя. — След сички тези години! Но аз се радвам да те видя... Но седайте, седайте. Свалете тия тежести от краката. Аз само трябва да направим чая. — През отворената врата тя се заклати към кухнята, гласът й долиташе оттам. — Немам често гости. Не е като старата улица, но не мислим, че ти помниш! Все пак трябва да помниш нещо, щом идваш да видиш старата майка Хокс след сичкото това време. Мъжът от Съвета ми говори, че си била в чужбина?

Елизабет прочисти гърлото си и с дрезгав глас каза: „Да“. И в случай че мисис Хокс, заета в кухнята, не я бе чула, повтори: „Да“.

— Мислих, че си изчезнала от земята, след като мис Келър те зе със себе си.

Елизабет седна на ръба на зелен плюшен фотьойл, който имаше бежова дантелена покривчица на облегалката. На подходящия му диван се строполи Кас, която изглеждаше открито зашеметена. Дев остана да стои, като очарован се оглеждаше в претрупаната стая.

Тапетите бяха флуоресцентно розови, върху тях имаше картини в ярки цветове, изобразяващи превзето усмихващи се нимфи от епохата на Едуард. В единия ъгъл стоеше шкаф за украшения и други дреболии, украсен с растения в саксии от зелен емайлиран порцелан. До вратата на кухнята стоеше бюфет с витринка, пълен с останалото от очевидно „най-хубавия“ порцелан, който са имали, а част от него беше подредена на покривка, която накара Кас да седне и да ахне, когато я видя. Килимът беше лъскав найлон, почти толкова отровноморав, колкото роклята на мисис Хокс, и подходяше на завесите, които видяха над нотингамските дантелени пердета.

Сред шума от течаща вода:

— Не чух повече за тебе, след като те зеха, макар да помолих специално мис Келър да ми каже как си. Никога не го направи, нито дума.

Тя се върна в стаята, като носеше чайник с калъф, който представляваше порцеланова дама с голяма широкопола шапка и плетени поли, които покриваха чайника.

— Очаквам, че ще се справите с една чаша хубав чай — каза мисис Хокс. — Заради случая ще използваме най-хубавия ми порцелан, а също и най-хубавата ми покривка... твоята майка я ши за мен. Работеше изключително с иглата.

— Мога ли да видя? — попита Кас учтиво, но нетърпеливо.

Мисис Хокс я погледна проникателно:

— Американка, а?

— Да.

Мисис Хокс изсумтя:

— Виж добре... се още не се продава.

Кас отиде до масата, наведе се, вдигна крайче от гъсто избродираната дамаска, после го пусна и каза:

— Да. Това е работа на Хелън. Не може да се сбърка.

Мисис Хокс стоеше втрещена:

— Познавали сте майка й?

— Да. Много добре.

— Ами, не бих помислила! Никой не дойде да я види кога беше при нас, освен мис Келър, разбира се.

— Ние ъ-ъ... загубихме връзка — импровизира Кас.

— Ами, много се радвам, че не си загубила връзка с мене — възкликна щастливо мисис Хокс към Елизабет. — Ти беше дребосъче, кога ни напусна. Никога нема да забравим тоя ден — добави мрачно тя. — Кога мис Келър се яви на прага и каза, че бедната ти майка е сгазена от рейс! Получих един от моите пристъпи, казвам ви. А ти — горкото дребосъче — беше така разнебитено! Не можа да мирясаш, кога майка ти не си дойде вкъщи с мис Келър. Нито преди, нито след това съм видела дете в такова състояние. Пищеше и ревеше, така правеше... Никой не можеше да те утеши. Вие бехте много близки, разбираш ли, ти и майка ти. Ти я обожаваше, а и тя тебе, като стана дума... винаги ти викаше „скъпоценна моя“. — Мисис Хокс отново извади кърпичката. — Тя беше истинска лейди, майка ти. Хокс го каза още първия път, кога я погледна. Това е лейди, загубила общественото си положение, така каза. Тя не е като нас. И не беше. Но не се оплака... И бе вдовица, мъж ѝ никога не се върна от войната... или след нея. — Тя отново пхна кърпичката в едрата си гръд. — Елате и седайте.

— Всичко изглежда чудесно — каза Дев, като придърпа стола на Кас, а после и на Елизабет. — Много безпокойство сте си създали.

— Никакво! Казвам ви! Никой не идва да ме види вече... не и откакто Хокс умря.

— Кога се случи това? — попита Дев със съчувствие, като подаде на Кас чаша кървавочервен чай, а тя я взе с поглед, който го накара да погледне настрани.

— До октомври стават десет години. Беше отишъл до „Кингс Хед“ за своята „Пинта“. Тъкмо бе оставил чашата и си отиде... Не е ли много силен за теб? — попита тя Елизабет, която седеше допряла чашата до устните си, но не пиеше и очите ѝ бяха затворени.

— Не... не... Благодаря.

Мисис Хокс с удоволствие се огледа:

— Хубаво е, трябва да ви кажа. Харесва ми компанията и да видя моята малка Елизабет отново... Наистина съм потресена. Секи неин приятел е и мой приятел... макар и да не знам имената ви.

— Простете — веднага се извини Дев. — Тази лейди е Кас ван Дурен, а моето име е Дев Лафлин.

— Радвам се да се срещнем — каза мисис Хокс. — Ирландец ли си?

— Да.

— Така си и мислех. Заради очите. — Мисис Хокс го погледна и се засмя, но прикри смущението си, като му предложи чиния с кифли с дебел слой масло. — Пресни са. Току-що ги направих.

— Благодаря. — Той отхапа от една. — М-м-м... вкусно.

— Винаги съм била добра готвачка — с простичка гордост призна мисис Хокс. — Научих се, кога бех домашна прислужница. — Тя също захапа една кифличка. — Сега можеш да разкажеш как дойде да ме търсиш след тези години. Къде си била през цялото време?

Елизабет, която досега седеше мълчаливо, каза:

— Когато те напуснах, ме оставиха в дом.

Мисис Хокс се задави с кифлата си:

— Къде? Ами, аз... никога! Защо са го направили? Щех да те гледам... казах ѝ на мис Келър. Знаех, че бедната ти майка няма никого... на дом! — Тя беше поразена. — И колко време беше там?

— Докато навърших шестнайсет години.

— Къде?

— В Кент.

Мисис Хокс изглеждаше наранена:

— И никога не чух нито дума... не знаех къде си и не можех да се свържа с теб. — Тя кимна проникателно. — Знаех, че нещо не е наред, кога не бехме поканени на погребението, казах го на Хокс. Донесоха те на шест седмици и ние те гледахме! Обичахме те като наше собствено дете, разбирате ли, ние имахме само мъртвородени бебета. Женски проблеми — деликатно обясни тя на Дев, който кимна съчувствено. Тя продължи, а гърдите ѝ се повдигаха гневно. — „Закрито погребение“, каза мис Келър. Заради семейството на майка ти. Намек, че аз и Хокс не сме подходящи. Но майка ти не беше такава! Тя беше истинска лейди и съвсем почитена. През сичкото време, дето беше с нас, не ни дължеше и пени за наема. И сичките си пари арчеше

за тебе. Ти винаги беше облечена като принцеса. Тя решише твоят дълга руса коса, додето заблести... И сичко от най-добро качество, о, да, пазаруваше от „Хародс“ и „Либъртис“. Често донасяше плат от магазина и шиеше рокля, дето би могла да я продаде за много пари, но не, винаги за теб. За една Коледа ти направи красива рокля, от истинско кадифе. Малко материал останал от рокля, която шила за една дама, и каза, че струвала хиляди лири! Това правеше тя, виждате ли. Шиеше ръчно дрехи за магазин някъде на Бонд стрийт.

— Кой магазин? — небрежно попита Дев.

— Някакво място с чуждо име, май френско. Никога не успях да го кажа правилно. Нещо като „Месонг Ребо“. Майка ти правеше сичката специална бродерия и изящно шиене. Понякога дори донасяше малки парчета кожа. Направи маншони за малките ти ръце и сложи кадифе на якичките. Истинска принцеса беше ти, верно.

Отново мисис Хокс трябваше да изтрие очите си.

— Трябва да сте били много разстроена, когато чухте за катастрофата — подтикна я да говори отново Дев.

— Бех! Тя излезна от тука в осем без петнайсет, както винаги. Когато стана шест и петнайсет, знаех, че нещо се е случило. Не беше в обичайния рейс, разбирате ли. Ние винаги я посрещяхме — продължи да обяснява мисис Хокс. — Елизабет и аз. Хокс винаги се връщаше малко след пет, а майка ти идваше с рейса, дето се появяваше на ъгъла около шест и пет. Аз първо му давах вечерята, а после те завеждах на спирката. Е, почакахме за следващия рейс, но нея я нямаше и там... Тогава почнах да се тревожа. Не знаех кво да мисля, в седем часа бях много разтревожена. Тогава дойде мис Келър. — Гърдите на мисис Хокс започнаха отново да се повдигат. — Но да те земе в дом! Не е било добро! Въобще не е било добро! Ако съм знаела!

— Добра приятелка ли беше? — с интерес запитва Дев.

— Ами, на първо място мис Келър ги доведе тех двете. Хокс претърпя злополука на работа, разбирате ли, той беше в сградата, ние се нуждаехме от пари и аз зех пенсионери. Имахме свободна спалня и дадох обява в информационното бюро, знам, че после се обади мис Келър и пита имам ли нещо против да зема млада вдовица с бебе. Отвърнах, че „не“ само да си плащат наема. Три лири стерлинги на седмица с храна и всичко. Тя ги доведе на следващия ден и така пет години.

— Значи до 1952 година — попита Дев.

— Точно така, годината, когато старият крал беше... същият месец, всъщност. Февруари. — Мисис Хокс въздъхна тежко. — Сякаш сичко се случи изведнъж. — Тя енергично се поклати. — О-о, искате ли още чай?

— Благодаря — отвърна Дев. — Напомня ми за вкъщи.

— За мен не — бързо каза Кас, а Елизабет подаде чашата си.

— Земи си торта — подкани мисис Хокс Елизабет. — Любимата ти. Кога беше малка, винаги обичаше розова глазура. Спомняш ли си как се ти давах да облизваш купата след това?

Като хипнотизирана Елизабет си взе парче от тортата с розова глазура.

— Значи ти си знаела майка й — приветливо отбеляза мисис Хокс. — Тя беше лейди, нали? Истинска лейди, искам да кажа.

— Да — отговори Кас. — Истинска лейди.

— Ето, не казах ли и аз така! — После продължи деликатно: — Отхвърлена от семейството си, а?

— Да.

Мисис Хокс зацъка с език:

— Така си мислех. Кога първо дойде, плачеше нощем. Чувах я, кога си леглах. Никога не плачеше пред мен, казвам ви. Винаги горда. — Тя отпи дълго и жадно. — Мъж й не е бил от нейната класа, а?

— Да. Семейството й... не одобряваше.

— Много лошо, казвам аз! Мислех си, като гледах как се крие... затворена в себе си през сичкото време. Никога не ходеше никъде, освен да изведе дребосъчето, разбира се. Всяка вечер се връщаше направо от работа и прекарваше сичкото време с тебе... ти беше много, много ценна за нея... да си помисли човек, че никой никога не е имал бебе преди. — Мисис Хокс се засмя тихо. — И никакви приятели, освен мис Келър.

— Често ли идваше? — попита Дев.

— Точно като часовник, всеки четвъртък вечер и винаги носеше нещо за бебето. Ще кажа за нея, че беше дейна. Тя намери на майка ти работа... Осмелявам се да кажа, че по свой собствен начин много харесваше майка ти. Много пъти майка ти е говорела: „Не зная какво бих правила без Марион“ — така че немах право да кажа нещо, кога те зеха... Все пак бехте само наематели, макар да ви мислехме за наше

семејство... Но ако знаех, не ше те заведат в сиропиталище, щех да отида в Съвета със сигурност!

Чашата на Кас издрънча, когато я остави на масата.

— Още чай? — попита мисис Хокс. След като Кас отказа, тя попита войнствено: — А ти къде си била, кога тя е изпаднала в беда?

— В... Америка — отговори Кас. — Нямах представа къде е, разбирате ли?

Мисис Хокс се намуси.

— Тя... изчезна — каза Кас.

— Можеше да я потърсиш!

— Ако знаех къде...

— Добре... — Мисис Хокс се успокои малко. — Предполагам, че могъщото ѝ и влиятелно семејство не се е сетило да я дири в град Камдън, нали? Затоа, без съмнение, мис Келър я доведе при нас!

— И никой друг никога не я посети? — попита Дев.

— Жива душа не дойде! — Взе чинията с тортата отново: — Изежте го — насърчи ги тя. — Искам да видя чиста чиния!

— Предполагам, че нямате стари снимки? — попита Дев с усмивка, която разкриваше голям интерес.

— О, па имам! Гледах ги малко преди да ви чуя да тропате.

Тя се надигна от масата, отиде до бюфета, отвори един от шкафовете, извади старомодна кутия от шоколад, от тези, на които се вдига капака и има табличка вътре.

— Само моментални снимки, казвам ви, освен тази тука. Майка ти я направи на първия ти рожден ден... Заведе те „При Джером“ на Хай стрийт, нарочно за случая, ти и тя заедно. Даде тази на мен.

Тя извади избеляла фотография, осем квадратни инча, закрепена на бежова дъска. Елизабет я взе предпазливо, а Кас и Дев протегнаха глави напред, за да погледнат над рамото ѝ. На фона на тъмни кадифени завеси, на висок стол с резбована облегалка седеше Хелън Темпест, на скута ѝ седеше дете, очарователно момиченце с големи, озадачени очи и корона от пухкава руса коса. То бе закръглено, с трапчинки, гледаше в камерата, носеше изящна бродирана рокля с къдрички на врата и ръкавите.

Изненадана от напрегнатата тишина, мисис Хокс каза настойчиво:

— Хубава снимка.

Кас се взираше във веселото лице на Хелън, погледнала към детето си с изражението на мадона Мемлинг.

— Да — потвърди Кас с глух глас, — хубава снимка.

Дев я взе от треперещите ръце на Елизабет и я обърна. На гърба, с почерка на Хелън, пишеше: „Първият рожден ден на Елизабет, първи януари 1948“.

— Ето защо специално се снимаха — обясни мисис Хокс. — Тя сама уши роклята. Истинска коприна и всяко подгъвче е направено на ръка... Гледате истинска картина, няма лъжа.

Кас на свой ред взе снимката от Дев. Взираше се в нея с тъжен, някак виновен поглед.

— Колко щастлива изглежда — каза тя със сподавен глас.

— Тя беше щастлива — възмутено каза мисис Хокс, докато подреждаше някои други, по-малки моментни снимки. — Тия са случайни, правени тук и там. Ето тази — тука в двора... Това е Хокс.

Той беше едър, плешив мъж с раирана риза и кожени тиранти, смееше се на Елизабет, която бе кацнала на рамото му и очевидно пицеше от удоволствие.

— Ти винаги молеше Хокс да те вдигне на раменете си. „Горе! — казваше ти. — Горе“ и той те завърташе нагоре, качваше те на раменете си и те носеше наоколо, а ти се заливаше от смях.

Мисис Хокс подаде друга снимка.

— Тая е снимана на празника на Британия... един от ония улични фотографи дойде и каза: „Кво ще кажете за една снимка? За спомен?“.

Мисис Хокс, по-млада, с тъмна коса, все още приятно закръглена, облечена в памучна рокля и жилетка, бяла полиетиленова торбичка в едната ръка, а с другата — хванала съпруга си, в свивката на ръката си той държеше бомбе, а под отвореното сако се виждаше как е мушнал палец през тирантите. До него стоеше Хелън Темпест също в лятна рокля, а пред нея четиригодишната ѝ дъщеря държеше пластмасова вятърна мелница в едната ръка и малко знаменце на Обединеното кралство в другата, дългата ѝ руса коса бе завързана на опашки с панделки, рокличката ѝ беше друга изящна комбинация от дантела и къдрички, носеше бели чорапки до коленете и лачени обувки на ивици.

— Хубав ден беше. — Мисис Хокс се усмихна при приятния спомен. — Ти ходи на сички люлки и въртележки. Парк „Батерси“ беше отворен специално за празника... и видяхме двете кралици. — Тя въздъхна. — Това бе последният път, кога сички бехме заедно навън.

— Чудя се — Дев ослепително се усмихна на мисис Хокс, която оправи косата си и се усмихна неловко — ще бъде ли възможно да взема за малко тези снимки, как мислите? За съвсем кратко време. Обещавам, че ще ви ги върна аз самият.

— Ами... не знам как ще мога да се разделя с тях.

— Много, много ще внимавам, обещавам.

Сините очи бяха топли, усмивката — изключителна. Мисис Хокс се изчерви. Изглеждаше смутена.

— Ами... щом вие казвате. — Тя се засмя. — Не знам дали некой може да ви каже „не“... поне не жена.

— Много сте мила — отговори Дев. Тя се изчерви още по-силно и се скри зад чайника. — Само тези ли имате?

— Да. Не обичаше да се снима. Аз я убедих да си направи тая голямата. Странно нещо, снимката беше толкова хубава, че я сложиха на витрината, както правеха с най-добрите, а тя се разстрои! Накара ги да я свалят... — Устните на мисис Хокс станаха по-тънки. — Мислим, че се уплаши да не я намерят!

— Да — простишко каза Дев. — Страхувала се е, че семейството ѝ ще открие нейното местонахождение и ще иска да я върне.

— Никога! — възмути се мисис Хокс. — Били са големи сноби, сигурна съм! — После каза по-бодро: — Но трябва да са се сдобрили? Зеха те, защото ти си от семейството, а?

— Да — отговори Елизабет, звучеше като призрак. — Те... се сдобриха.

— Ами, радвам се да го чуя... А мис Келър? Кво стана с нея?

— Тя ръководеше сиропиталището — вяло отговори Елизабет. — Умря преди няколко години.

— Ръководеше сиропиталището! Ами! Мисля, че това променя много неща — призна неохотно мисис Хокс. — Но това е най-малкото, дето е могла да направи! Все пак доволна съм, че си познавала некой... ти беше така разстроена, кога майка ти не си дойде у дома. И аз самата бех съвсем разстроена, ревах през цялото време, докато приготвях нещата ти... и мис Келър бързаше толкова много... минаваше наоколо

като вихрушка, наистина, обра сичко до шушка и го пакетира. „Сигурна ли си, че това е сичко?“ — постоянно ме питаше, като че ли не искаше да остави никаква следа. И кога те зе, сякаш ти никога не си била тука. Сичко, дето ми остана, беха спомените. И тия снимки, аз немаше да ѝ ги дам, така че не ги споменах. В края на краищата те си беха мои.

— И ние сме много доволни, че не сте ги споменали — отново се усмихна Дев.

— А аз съм два пъти по-доволна да вида пак моята малка Елизабет! Тя изглежда толкова спретната и елегантна! Правилно е, че семейството на твоята майка ти оказва голяма чест. Човекът от Съвета каза, че си получила пари.

Елизабет се сепна:

— Какво? О, да... — и каза отново: — Да! Парите. — Тя се обърна объркано. — Чантичката ми...

— Ето.

Дев я взе от стола и ѝ я подаде. Тя извади чековата си книжка.

— Е, почакай — започна да протестира мисис Хокс, вдигайки гордо глава, — не исках да си помислиш, че правех намеци.

— Моля те. — Елизабет я погледна по такъв начин, че я накара да се изчерви и да утихне. — Това е нещо, което аз много искам да направя. Нямаш представа какво означава това за мен. Да те открия отново... да чуя какво е било. Направила си толкова много за нас, за мен и майка ми. Остави ме аз да направя това за теб. — Елизабет бързо пишеше. — Уверявам те, парите са най-малката ми грижа. — Тя откъсна чека и ѝ го подаде.

Мисис Хокс го взе внимателно, погледна го и се отпусна на стола като повалена:

— Всемогъщи Боже! За хиляда лири! — Досега почервеняла, тя пребледня, а после се изчерви отново. — Не можем да приемем това! Не е честно! Не ми дължиш нищо! Майка ти винаги си плащаше наема, наистина, точно навреме! Никога не дължеше нито пени.

— Зная. Но аз ти дължа. Толкова много... Моля те... заради майка ми.

Кас никога не беше виждала лицето на Елизабет такова. То я накара бързо да погледне встрани.

— Я виж ти... Не знам кво да кажа... Никога не съм очаквала...
— Мисис Хокс избухна в сълзи.

Елизабет веднага скочи от стола си, мина покрай масата и клекна на колене до нея.

Кас зина, като видя тя да прегръща масивната фигура.

— Беше толкова мила към нас... Единственият дом, който някога съм имала.

Риданията на мисис Хокс се превърнаха в силни вопли:

— Ти беше част от семейството... като мое собствено дете — плачеше тя.

— Зная... зная...

— И да ме помниш... върна се да видиш твойта стара майка Хокс, кога си богата и могъща... Не мислех, че ще доживеем този ден.
— Елизабет изчезна в масивните ръце, които я обгърнаха и я полюляваха напред-назад. Кас подсмръкна, потърси със замрежени очи чантичката си, усети как Дев пъхва кърпичка в ръката ѝ. Издуха шумно носа си. Умираще за една цигара, но наоколо нямаше пепелници.

Накрая мисис Хокс пусна Елизабет, облегна се назад, изтри очите си, изсекна носа си.

— Кво ли си мислиш за мене! Но аз винаги лея сълзи. Хокс казваше, че пускам чешмичките. — Тя се засмя през сълзи. Докосна благоговейно лицето на Елизабет, която хвана ръката ѝ и я притисна към своята. — Точно като бедната си майка... одрала си кожата ѝ... Тя беше на твоята възраст, кога дойде при нас. — Кимна с одобрение. — Но ти не си съвсем като нея. Виждам, че можеш да се грижиш за себе си. — Очите на мисис Хокс се навлажниха пак, когато каза с разтреперан глас: — Майка ти би се гордела с тебе. — Тя подсмръкна, усмихна се. — О, мислим, че това заслужава чаша чай, не, мислим, че заслужава нещо по-силно. Кво ще кажете за глътка хубав портвайн... Аз винаги съм обичала глътка хубав портвайн... Първия път, кога ти го опита, беше в мойта къща — мило се обърна тя към Елизабет. — На една Коледа. Искаше да го опиташ и аз ти сложих една малка капчица в много лимон, ти го изпи и помоли за още!

Този път от бюфета тя измъкна бутилка портвайн и четири малки чашки с позлатени ръбове. След като напълни догоре чашите на всички, мисис Хокс вдигна своята:

— Бог да те благослови! — с развълнуван глас каза тя на Елизабет. — И бог да прости бедната ти майка!

Те пиха. Питието, лепкаво и сладко, предизвика гадене у Кас. Трябваше да си запали цигара.

— Ще имате ли нещо против да запаля?

— Както желаете, скъпа. Тук някъде трябва да има пепелник...

Пепелникът беше розов, с форма на перла, с надпис: „Подарък от Саутенд“.

Кас предложи цигара.

— Не, много благодарим. Никога не съм пушила... Но аз бих пийнала глътка портвайн. Още за вас?

— Не, не, благодаря. Беше много вкусен — решително излъга Кас.

Дев подаде чашата си. Елизабет едва бе отпила от своята.

— Бе чудесен ден несъмнено — възкликна щастливо мисис Хокс, наливайки щедро.

— Хубаво е да имаш гости, особено неочаквани — съгласи се Дев със сърдечна усмивка.

— Кога никой не идва, така е. И двете ми сестри умряха, а братът на Хокс и жена му се преместиха в един от тия нови градове. Липсва ми старата улица. Там бехме съседи и приятели.

— Предполагам, че сте били прословуто добър съсед — правдиво отбеляза Дев.

Мисис Хокс се изчерви отново:

— Да, така е...

Тя намигна на Елизабет.

— Твой приятел, а? Често съм се чудила дали си омъжена и дали имаш свои деца.

— Не. Не съм омъжена.

— Хубаво момиче като тебе! Не се съмнявам, че много тичат подир тебе... Спомням си как гледаха майка ти един-двама много влюбени мъже, но тя не ги искаше... все скърбеше за татко ти.

Елизабет попита с глас, който накара Кас да настръхне:

— Какво стана с неговата снимка?

— Мис Келър я зе заедно със сичко друго... не остави нищо на майка ти... абсолютно нищо, макар да бързаше страшно много.

Тя си сипа още една чаша портвайн, настани грамадното си тяло по-удобно. Думите започнаха да се леят като поток. Нямаше нужда да я подтикват да говори. Беше самотна и сега с радост говореше за щастливите си години. Доста поговори. Чак когато изпуши последната си цигара, Кас погледна часовника си и с изненада установи, че е четири часът. Седяха тук повече от четири часа.

Мисис Хокс видя погледа ѝ.

— Нема нужда да бързате — възрази тя, зачервена от портвайна и хубавата компания.

— Отнехме доста от деня ви — каза Дев.

От известно време той долавяше безжизнеността в погледа на Елизабет, която седеше и слушаше историята на своя живот. Изглеждаше, като че ли не може да приеме повече от това.

— Но ще дойдете отново? — Желанието беше прочувствено трогателно.

— Обещаваме — отговори Дев.

— Когато пожелаете! Аз не излазам много. Заради краката, разбирате ли... Наистина ми е приятно да си побъбриме хубаво.

— Ще се върнем — обеща пак Дев.

Мисис Хокс въздъхна тежко:

— Предполагам, че се връщате в чужбина?

— Не и преди да дойдем да ви видим — каза ѝ Дев.

На вратата, със сълзи на очи, тя прегърна Елизабет:

— Радвам се, че те видех отново.

Ръкуваха се с Кас, а Дев я целуна. Тя се изчерви страхотно:

— Хайде, вървете!

Мисис Хокс стоя пред асансьора, докато вратите се затвориха след тях.

Вече не обръщайки внимание на мръсотията, Кас се облегна на стената:

— Господи! Каква жена! Чувствам, че съм удавена в думи. И този портвайн! — После каза с плачевен глас: — Искam едно сухо мартини...

Елизабет също се бе облегнала на стената, очите ѝ бяха затворени. Изглеждаше изтощена. Дев я прегърна.

— Карай ти колата — каза той на Кас.

— Накъде? — попита Кас в колата. Дев и Елизабет седяха отзад.

— В апартамента на Елизабет.

— Добре.

В огледалото виждаше как Дев покровителствено е прегърнал Елизабет, лицето ѝ бе до рамото му. В нея имаше нещо, което тревожеше Кас, караше я да се чувства безпомощна и необяснимо виновна. Накрая тя разбра причината. Когато поиска да узнае защо идва и той, Дев ѝ каза, че Елизабет се нуждае от грижи и закрила. Вбесена, Кас попита раздражено: „Закрила от кого?“ и той ѝ отговори: „От самата себе си“. Истината в думите му горчеше, но тя я преглътна. Елизабет беше силна и способна, но сега изкопаваха миналото ѝ и това очевидно я разклащаше. Мисис Хокс излъчи ярка, бяла светлина и без съмнение затова Елизабет затвори очите си. Докато свикне с блясъка, ще вижда само тази ярка светлина, отпечатана на ретините.

Кас съзнаваше, че макар и неохотно, се възхищава на способността на Дев да предвижда, както големите шахматисти, шест хода напред. Дори призна пред себе си, че се радва на присъствието му. Ако беше сама, нямаше да знае как да се справи с тази нова Елизабет, която, Кас чувстваше, се нуждае от кадифените ръкавици, дето тя бе забравила. Кас винаги бе харесвала откритото отношение и никога не се бе тревожила за последствията от нанесените удари. А около Елизабет витаеше усещането, че е съсипана от удари.

„Да — мислеше тя, спирайки на светофарите, — може да негодува срещу Дев, да ревнува от него, но очевидно той дава на Елизабет нещо, което ѝ е необходимо. И няма да се впускаме във въпроси защо и с каква цел е това. Можем само да сме благодарни, че ѝ го дава.“

При пристигането им в Уейвърли Корт Елизабет се облегна на ръката на Дев, Кас не би могла да я подкрепи като него, затова тя забърза напред, като носеше чантата на Елизабет и отваряше вратите.

— Тя не може вече да стои на краката си — каза Дев, когато влязоха в апартамента. — Ще я сложа да си легне.

Кас не започна да спори. Оправи леглото, включи електрическото одеяло. Чувстваше тревожна загриженост към Елизабет, която се клатушкаше като пияна. Дев ѝ помогна да се съблече, а Кас спретнато съгна дрехите и веднага щом той я остави на голямата спалня, пусна завесите, после се загледа в нея. Чувстваше се обезпокоена и натъжена.

— Ще се оправи ли?

— Показаха й доста отдавна забравени неща. Казаха й неща за самата нея, които тя не знаеше. Видя ли я, докато мисис Хокс говореше?

— Бях прекалено погълната да гледам самата мисис Хокс.

— А аз я наблюдавах. Мисля, че паметта й се раздвижи. Имаше такова странно изражение на лицето си... очарована и сякаш изненадана от нещо, разпознато от далечно време. Това я завладя.

— Тази стара дама би завладяла всеки.

— А пък ти си само наблюдател. Опитай се да си представиш как се чувства Елизабет.

Кас потръпна:

— А това е нещо, с което тя също не е свикнала. — Тъжно се взираше в нея. Лицето на Елизабет беше бледо и неподвижно, а миглите изглеждаха като драскотини на побелялото лице.

— Горката — със съжаление промълви Кас. — Сигурно чувства, че всичко се разпада, и не може да понесе това!

— Ето защо дойдох и аз.

Той тръгна към вратата. Кас го последва неохотно. Но когато погледът й се спря на количката на колелца, тя каза:

— Имам нужда от едно питие. А ти?

— Не, благодаря.

— Аз имам нужда от едно след онзи гаден портвайн.

Дев извади снимката. Кас отиде да седне до него и докато гледаха снимката от студиото, каза:

— Забелязваш ли усмивката на Хелън?

— Да. Няма и следа от тъга.

— Няма... — Кас въздъхна. — Появява се по-късно. — Тя глътна питието си наведнъж. — Боже, какво копеле!

Но Дев гледаше Елизабет:

— Тя е била хубаво дете.

— Тя е хубава жена. — Кас поклати глава. — Дъщерята на Хелън! Всичко е толкова фантастично.

— Сега започваш да разбираш как се чувства Елизабет.

Кас въздъхна още веднъж:

— Да... Днес се разпръснаха всички съмнения. Тази стара дама е два пъти по-голяма от живота.

Дев събираше мислите си.

— Мисис Хокс спомена, че Марион Келър ѝ е разказала, че Хелън е изтичала под колелата на един автобус. Ако това е вярно, тя сигурно не е гледала къде върви...

— Бягала е от нещо?

— Или от някой. — Дев вдигна поглед. — Мисис Хокс каза, че това е станало на двајсет и трети февруари 1952 година. Спомняш ли си къде беше Ричард по това време?

— Господи! — Кас се отпусна назад на стола и се замисли. — Петдесет и втора... годината, когато избраха Айзенхауер. Същата година купихме френския тръст. Това изискваше много пътувания, доколкото си спомням... Често ходехме до Париж и обратно. — Кас седна изправена. — Но веднъж Феро дойде в Лондон. — Очите ѝ се разшириха. — Февруари... Спомням си, тъй като времето беше лошо и Ричард се разболя от грип... Затова Феро дойде тук.

Те се взираха един в друг.

— Помисли си — каза Дев. — Какво друго си спомняш?

Кас постави ръка на челото си, потри го, като че ли пръстите ѝ бяха електроди.

— Всичко това беше толкова отдавна. — Тя се намръщи свирепо, сякаш прищпорваше бавните си спомени. После поклати глава. — Не мога да си спомня. Бяхме така заети, когато поехме контрола над французите... Това отнемаше цялото му време... Почакай малко! — Тя седна така, като че ли електродите пронизаха гръбнака ѝ. — Изпрати ме сама в Париж с поръчение относно поемане на управлението. Каза, че не може да отиде той, защото има друга работа... Спомням си, че ми се обади. — Гласът на Кас се повишаваше от възбуда. — Той каза, че знае всичко и трябва да печеля време, да му дам двајсет и четири часа, четирийсет и осем часа най-много. После той щеше да дойде да довърши работата.

— И дойде ли?

— Да... сега си спомням. Аз заминах в петък вечер, а той дойде чак в понеделник сутринта. Мислех си, че е свързано с жена.

— И аз така мисля. Хелън.

— Да, но почакай малко. Това казва Марион Келър. Как да сме сигурни, че е истина? Злополука означава полиция, линейки... свидетели, показания...

— С които Ричард е могъл лесно да се справи, знаеш това. Дори така... Ето къде ще използваш влиянието си, Кас. Открий каквото можеш. Петък, двацет и трети февруари. Хелън е работила някъде около Бонд стрийт. Като възстановяваме лошия френски на мисис Хокс, предполагам, че магазинът е с име „Мезон Ребу“. Открий го, Кас. Хелън се е връщала вкъщи, значи съсредоточи се около часовете от пет до седем след обяд.

Кас изглеждаше изпълнена със съмнение:

— Много отдавна е... Не зная дали пазят сведения толкова дълго.

— Опитай все пак. И започни сега.

— Ами, аз имам връзки, но — и това е едно голямо „но“ — всичко зависи от това, което все още се съдържа в папките, ако въобще те съдържат нещо.

— Това е твоя работа. Ти правиш това най-добре.

Кас се пресегна да вземе палтото си.

— Тръгвам... — Тя замълча. — Тук ли ще бъдеш?

— Да. Елизабет не бива да остава сама.

Дев проявяваше практицизъм, но все пак дразнеше болното място на Кас. От една страна, тя изгаряше от желание да отиде, да прави нещо, и то нещо съществено... но:

— Почакай малко — каза тя. — Какъв е смисълът? Ние знаем, че Хелън е майка на Елизабет. Има ли значение как Ричард я е грабнал отново в ноктите си?

На Кас ѝ идваше да се убие:

— По дяволите! Това ще бъде обяснението защо е изоставена.

— Най-важното обяснение.

Кас кимна. Но раздразнението отново я задави. Защо той винаги улучваше мишената? Караше я да се чувства тромава. Е, добре, ще му покаже какво може да направи тя.

Малкият ѝ черен тефтер беше в бюрото ѝ в кантората на крайбрежната улица. Само да стигне до там и до телефона...

— Остави това на мен — решително каза тя. — Ако може нещо да се разбере, аз ще го открия. — Кас погледна часовника си. Четири и половина. — Доскоро — каза тя и излезе.

Елизабет се събуди и ѝ трябваша няколко мига, за да се ориентира, да разбере, че се намира в своето легло, в своята спалня, но в Лондон, а не в Марлбъро. Пресегна се за часовника и видя, че е почти полунощ. Бе спала дълбоко и бе сънувала съвсем объркани неща... Седна в леглото си, изпъната като струна. Сънищата ѝ бяха действителност. Невероятният следобед, поразителните разкрития на мисис Амелия Хокс, собствените ѝ предизвикани реакции и чувства. Всичко бе толкова необикновено. И тя самата се чувстваше необикновена. Не приличаше на себе си. Сякаш ѝ бяха дали липсващо парче от самата нея и тя изпитваше затруднения да го намести в досегашната си личност.

Облегна се назад на възглавниците си и цели серии от картини бързо преминаваха през ума ѝ. Тя отново си припомни физическото усещане, което ги придружаваше и което беше най-странното от всичко.

Например, когато вдигна чашата с чай до устните си, ароматът и парата преминаха в ноздрите ѝ и я запратиха назад във времето. Тя е малко момиченце, седи в големия скут на мистър Хокс, докато той пие чай, от време на време го духа, за да изстине, и ѝ позволява да пийне глътка от силната, гореща, много подсладена течност. Сега тя почувства отново твърдото коляно, мускулестите гърди, на които се бе облягала, здравата подкрепа на ръката му, мириса на дебелата вълнена риза, усети аромата на сапун, тютюн за лула и силна мъжка пот. Това я замая, почти я изкара от равновесие.

Случи се отново, когато отхапа от тортата с розова глазура. Не ѝ се ядеше, но искаше да зарадва мисис Хокс. Неприятният, имитация на ягода аромат пак я върна назад във времето и тя се видя как стои на пръсти до голямата дървена изтъркана кухненска маса, гледа как мисис Хокс залива пандишпанената торта с бледорозова глазура и чака да ѝ даде да обlige купата...

Елизабет трябваше да се хване здраво за масата, но спомените не изчезнаха. Сега, зад затворените си клепащи, видя отново картините, предизвикани от тези аромати. Тя си спомняше. Виждаше малката къщичка, малкия салон, няколкото стълби, квадратния прозорец на площадката, изобразяващ галеон с вдигнати платна, изтъркания червен килим, избелелите сини тапети. Мислено, тя се качи по тези стълби и отиде в спалнята, където спеше с майка си. Там имаше голяма

пиринчена спалня, а върху нея — доста износена, но чиста покривка от избеляла розова коприна, умивалник с мраморна повърхност, тоалетка от излъскан махагон с тройно огледало, изцапано с петна, дантелени пердета на прозорците, картина над малката желязна камина, репродукция на „Светлината на света“ от Холмън Хънт... Виждаше себе си как се изправя на пръсти, за да достигне малкото шишенце с парфюм, което стоеше на плетената на една кука покривчица.

Отново седна в леглото си изпъната като струна. Парфюм... припомнени ухания... Тя бързо скочи и изтича до своята тоалетка, грабна кутията, която стоеше там, извади пулверизатор и започна да души любопитно. Ето защо винаги бе харесвала Diorissima... момина сълза. Парфюмът, който майка ѝ използваше. Когато уханието проникна в мозъка ѝ, друга серия от накъсани картини проблесна пред нея. Нейната майка — мазва малко парфюм зад ушите си и в основата на шията. Тя се опива от сладостта му, когато майка ѝ се навежда над нея, за да я завие в голямото пиринчено легло... Майка ѝ я целува за лека нощ. Първо челото, после всяко оченце, после устата, приятно удължаваше тази целувка и тихо прошепваше думи, изпълнени с нежност и любов: „Лека нощ, скъпоценна моя“.

От Елизабет се изтръгна ридание. Идваше от дълбините ѝ, накъсваше излизащите звуци от устните ѝ. Тя се наведе напред, като че ли изпитваше болка, ръцете ѝ обгърнаха тялото.

— О, господи...

Нещо в нея се пръсна като въздушен мехур и спомените отново я завладяха. Нейният глас, гласът, който чу от касетофона, предлагаше на майка ѝ курабийка — човече с джинджирил, която тя е направила с помощта на мисис Хокс, и тогава Хелън — да, Хелън Темпест, нейната майка — кляка до нея, възкликва с широко отворени от радост очи: „За мен! Колко си способна, скъпоценна моя!“ и я изяжда цялата, до последното оченце от стафида. Тя се освобождава от задържащата я ръка на мисис Хокс и тича, тича към майка си, която слиза от червен лондонски автобус... майка ѝ се обръща, отваря широко ръце...

Друго бурно ридание се изтръгна от нея:

— О, господи!

Тя стои съвсем неподвижна, а майка ѝ, с уста, пълна с карфички, прави проба на нейна рокля — цялата колосана, от бял тънък муселин

и със зелени кадифени панделки: „Да отиват на очите ти, мила моя“.

— О, господи. О, господи... — извика тя задъхана, наведе се, между воплите се бореше за въздух.

Вратата се отвори рязко и Дев застана на прага за секунда, преди да се спусне бързо и да я прегърне:

— Всичко е наред, мила...

— Аз си спо-спомних. — Гласът ѝ излизаше накъсан. — Тол-толкова много спомени... Тя е моята майка... Тя е... Спомням си я... Ми-миризмите... Спом-спомних си миризмите. — Елизабет беше объркана, смутена, смееше се и плачеше едновременно. — Тя е моя майка... Тя е... Тя е... О, спомням си я, наистина... О, бедната ми майка, бедната ми хубава майка!

Като че ли за нея думите имаха особен вкус. Тя продължаваше да ги повтаря, смееше се и плачеше, буйно го сграбчваше, сякаш за да му предаде и на него всичко, което чувстваше и си спомняше.

Неочаквано се издърпа от ръцете му.

— Телефонът... Трябва да ѝ се обадя... да ѝ кажа...

— Добре.

Дев я освободи, но не съвсем, остави я да го измъкне от спалнята.

— Ще телефонираме — каза той.

Ръцете ѝ трепереха толкова много, че не можеше да набере номера, не успяваше да улучи дупките.

— Нека аз.

С една ръка той все още я обгръщаше, а с другата остави слушалката, докато набираше номера на международния телефонист.

— Искам разговор с Бахамите... с остров Темпест Кей... частна линия... Номерът е Темпест Кей 54321... Личен разговор с мистър Харви Греъм... Да, ще изчакам.

Елизабет трепереше цялата.

— Майка ми! — като безумна говореше тя. — Искам да говоря с майка ми...

— Тя сигурно спи... По-добре да говорим първо с Харви.

Дев излъга, за да я успокои, защото знаеше, че Елизабет съвсем е забравила, че Хелън е в болницата, а не беше сега моментът да го споменава. Но Харви, сянка на Хелън, щеше да бъде по-добре, отколкото нищо. И ако това ще ѝ помогне да се успокои...

— Харви? Дев. Аз...

Но Елизабет грабна слушалката от ръката му и с глас, треперещ от ридания, извисяващ се между плач и смях, задъхано каза:

— Харви... моля те... кажи ми... как е моята майка?

— Ти ще какво? — попита Кас.

— Ще заведе мисис Хокс до Марлбъро.

Кас хвърли един поглед на Дев. Тя завърши разследванията си, които не ѝ отнеха много време, тъй като използва и най-малката възможна привилегия, и триумфално се завърна в апартамента със своите открития, но след като ги даде на Дев, разбра, че пак е отхвърлена. Елизабет продължаваше да спи, а Дев решително и неумолимо бе поел контрола. Разярена, тя се върна в апартамента си на „Итън Скуеър“, направи си огромен куп сандвичи със студено печено говеждо месо, с тях изпи и една чаша гленливет, легна си бясна, но лежа будна цяла нощ. Страдаше както психически, така и физически, защото бе изяла сандвичите набързо и бе получила остро стомашно разстройство.

Кас си разбъркваше сода с минерална вода. Когато телефонът иззвъня, тя скочи да се обади, убедена, че е Дев. Но развълнуван и трескав, се обаждаше Харви. Искаше да знае какво става. Бе получил най-странното телефонно обаждане от Елизабет, която звучала толкова особено, че го изплашила. Тя питала „как е майка й“. Тези думи Харви произнесе със запъване. Той ядно се оплака, че Дев не му е дал никаква информация, а съвсем спокоен, му е казал, че ще се обади пак на другия ден.

— В края на краищата ме плашат — раздразнено заяви Харви. — Защо не си там, Кас? Като съвместен изпълнител на завещанието трябва да си осведомена какво става... Какво, за бога, се случва там при вас?

Без заобикалки Кас разказа. Представи си как му прилошава от неприятните факти. Гласът му наистина звучеше като на болен:

— Значи всичко е истина — каза Харви и сякаш всеки миг щеше да се разплаче.

— Абсолютна, несъмнена, стопроцентова истина... и има снимки за доказателство! Цели пет години Хелън е живяла с дъщеря си

в малка обикновена къща на склона в град Камдън.

— Разбирам. — Той бе отчаян. — Ами, тогава предполагам, че е по-добре да се върнеш тук и да донесеш доказателствата.

— Не преди да съм проучила съвсем всичко — неумоливо каза Кас. — Ще ти се обадя... Да, да, веднага щом разбере... губиш време, Харви! Довиждане!

Тя хлопна слушалката. „Онова копеле! — кипеше тя, навличайки дрехите си. — Сега какво си нагласил? Елизабет — в истерия. Какво, по дяволите, става?“

Веднага щом влезе в стаята на Елизабет, видя, че всичко се е променило. Видя една нова Елизабет, излъчваща силно сияние.

Кас примигна:

— Какво ти става?

— Спомних си! Неочаквано спомените ме заляха от всички страни... Спомних си, Кас! Миризмите ми помогнаха... и мисис Хокс. Знаех, че тя е от съществено значение, знаех го!

Кас стоеше безмълвна. Сякаш виждаше как пуква пролет — свежа, зелена, прохладна и млада пролет — да, млада — след дълга, тежка зима. Елизабет бе разцъфнала. За първи път в живота си Кас осъзна какво означаваха думите „разцвет на жена“. Леденото излъчване се беше стопило и превърнало в топлина и блясък като онези, появили се за кратко след хипнозата и изчезнали веднага щом тя се върна в своя стар, познат свят. Сигурно доказателство бе отхвърлило сега всякакво съмнение. Тя си спомняше. Всичко.

— ... и ето защо мисис Хокс трябва да дойде с нас в Марлбъро. Майка ми трябва да я види, както аз я видях... за да ѝ помогнем да си спомни. Кой би могъл да забрави мисис Амелия Хокс?

„Няма съмнение — мислеше Кас. — Елизабет е ударена от гръм като свети Павел и е изпитала същото животворно преобразяване. Може би трябва да ходя на църква по-често.“

— Какво ѝ се е случило? — прошепна тя на Дев, когато Елизабет излезе за малко от стаята. — Не мога да я позная.

— Ами, тя откри своето старо, истинско „аз“... и опиянението я издигна на гребена на вълната. Само трябва да наблюдаваме кога ще се разбие тази вълна. Съществува опасност тя да потопи Елизабет.

— Аз самата съм повлечена от нея! Бог да е на помощ на мисис Хокс, когато види Марлбъро! — Кас затисна устата си с ръка, за да

потисне внезапния си, почти истеричен смях. Когато успя, попита: — Можеш ли да си представиш лицето на Харви, когато я види?

Дев се захили:

— Само заради това си заслужава мисис Хокс да предприеме пътуването!

— Искам да тръгнем утре — обяви Елизабет, нахлувайки в стаята. — Трябва да организираме... Предполагам, че мисис Хокс няма паспорт, и ти, Кас, ще трябва отново да използваш влиянието си. Необходими са съответните бланки и снимки — аз ще се погрижа за тях. След това зависи от теб да издадат паспорта ѝ навреме. — Тя се усмихна уверено. — Първо ще отиде да видя мисис Хокс, като по пътя ще взема бланки. Тя ще ги попълни. После ще я заведа да се снима и тогава ти можеш да занесеш бланките в „Пети Франс“ и да използваш името си...

Елизабет погледна към дундестата фигура на Кас и се изкикоти. Кас бе така смаяна от кикота, че забрави да се разсърди...

— Може ли малко бренди? — попита тя слабо. — Вие може и да не искате, но аз мисля, че ще имам нужда...

Взеха мисис Хокс в четири часа следобед на другия ден. Тя беше пребледняла от уплаха и стискаше един очукан, плетен куфар, сякаш се страхуваше, че ще бъде пак завъртяна от вихрушката, която я погълна в девет и трийсет сутринта, когато Елизабет — толкова различна — се появи на прага ѝ, размахвайки зловещо изглеждащи бланки, попълни ги с паникьосаните отговори на мисис Хокс, даде ѝ да ги подпише, после я отведе бързо до метрото на Чок Фарм, направи ѝ четири снимки — мисис Хокс примигна — в ателието за моментални снимки, след това се върнаха в Хийтвю, където ги посрещна Кас, която после бързо тръгна за „Пети Франс“. След съживяваща чаша чай Дев и Елизабет помогнаха на мисис Хокс да си приготви багажа.

— А кво ще стане с наема? А млекарят? А мойта осигуровка?

— Кажете ми какво трябва да се направи, къде и аз ще го оправя — каза Дев. С треперещи ръце, мисис Хокс му даде тефтера за наема и тефтера за осигуровките и Дев отиде да ги плати.

— Колко дълго няма да ме има? — с безпокойство го попита тя, когато той се върна.

— Неопределено — отговори Дев с окуражаваща усмивка. — Вие ще прекарате почивката на своя живот!

— Не знам на земята ли съм, или на небето! — с разтреперан глас каза мисис Хокс. — Първо ми викаш, че бедната ти майка не е мъртва... после ми казваш, че си била загубила паметта си, но сега изведнъж си я възвърнала... сега ме водите на другия край на света... главата ми се върти.

— Само да се качим на самолета и хубаво ще си поговорим — обеща Елизабет, като бързо събираше долни фланелки и кюлоти.

Мисис Хокс пребледня и седна веднага:

— Самолет... о, господи. Никога не съм се качвала в таково нещо.

— Няма значение — увери я Елизабет. — То е като да си в кола, само дето е във въздуха.

— Но не е безопасно!

— Разбира се, че е безопасно. Дойдох до тук със самолет, нали?

— Не знам как аз трябва...

Елизабет остави приготвянето на багажа и коленичи до стола на мисис Хокс като предишния следобед.

— Скъпа мисис Хокс... Зная, че всичко е изненадващо и шокиращо, и смайващо. И за мен е така... Но това е толкова важно за мен и за майка ми... Всичко, което направи за мен, бе прекрасно. Сега искам да го направиш за нея.

— Но кво съм направила? Никога не съм правила нищо!

— Не е вярно, направила си... Върна ми нещо много ценно.

— Не знам кво говориш — раздразнено заяви мисис Хокс. — Това е прекалено много за мен.

Дев я разбираше много добре и я улесни, като се върна с бутилка от любимия ѝ портвайн. Няколко чашки и пребледнелите от изненада бузи на мисис Хокс се зачервиха и тя бе развълнувана като Елизабет. Мисис Хокс позволи на Дев да и помогне да облече най-хубавото си палто с яка имитация на астраган и сложи най-хубавата си шапка — бледоморав атлаз, украсена с яркорозова роза.

— Добре — произнесе тя, като обърна гръб на огледалото. — Не знам дали трябва, но заминавам!

— Знаех, че ще го направите — бързо каза Дев, целувайки я звучно, я тя вирна глава и се изчерви още повече.

Мисис Хокс ахна, когато видя ролса и шофьора вътре:

— Кво ли ще си помислят съседите!

— Е, че отивате най-малкото в Бъкингамския дворец — каза Дев.

Тя се засмя на думите му, побутна го назад и с „Хайде де“ се качи отзад, настани се като кралицата майка. Махаше с ръка и кимаше с глава на любопитните съседи и на събралите се съседски деца, които стояха на малки групички. Главите им бяха скупчени, а устните им работеха по-бързо от обичайното.

— Ше има за кво да говорят! — тихичко се засмя тя.

Стигнаха до летището Хийтроу, чак до определеното за частни самолети място, където стоеше един Лиър Джет и когато мисис Хокс го видя, целия бляскаво бял, освен голямото, стилизирано „ГО“ на опашката, тя нервно сграбчи ръката на Дев и каза с разтреперан глас:

— Не изглежда много голям.

— Достатъчно голям е, за да побере нас и още доста хора. Елате, нека да ви помогна по стълбите.

Дев ѝ помагаше от едната страна, а Елизабет и Кас я побутваха от другата. Качиха я в самолета, настаниха я на един голям, светлосин велурен стол с масичка отпред.

— О, това е като филм... — въздъхна тя, очите ѝ станаха като понички.

— Ще гледаш филм, ако искаш — обеща Дев. — Кой е филмът, Кас?

— Филм? Тука горе?

— И добра вечеря с колкото портвайн искаш.

— И таз добра.

Дев закопча колана ѝ, после седна на мястото през пътеката, сложи своя колан и хвана ръката ѝ. Тя го сграбчи здраво, стисна очи, когато двигателите на самолета заработиха с хриптене и кабината започна да вибрира от тласъците. Мисис Хокс държеше очите си затворени, докато самолетът рулираше, а при излитането земното притегляне я изпрати назад на стола ѝ и тя издаде тревожен писък. Но когато усмихнат стюард постави чаша чай в ръцете ѝ, тя каза:

— Е, така е по-добре...

Все пак тя внимаваше да не поглежда през прозореца, докато Дев не съобщи:

— Ако погледнеш надолу, ще видиш Лондон под нас. Тя надникна, веднага се дръпна назад, а после предпазливо се приближи бавно до прозореца.

— И таз добра... ето какво било... виждам реката!

И мисис Хокс гледаше, докато под тях не остана първо само морето, а след като се изкачиха — само облаци. След това се облегна на стола си, огледа се наоколо и каза:

— В края на краищата, не е толкова лошо...

Тя свали шапката си, настоя Дев да я сложи внимателно на поставката над главата ѝ, остави го да отвърже колана и да вземе палтото ѝ.

— Колко време каза? — попита тя.

— Около осем часа. Можеш да поспиш, ако искаш, или да разгледаш тези списания, или да слушаш радио, или да гледаш филм... След малко ще вечеряме.

— Всемогъщи Боже! Какво друго?

Но при сервирането на вечерята тя вече се беше съвзела достатъчно, за да похапне хубаво от любимите си неща: вкусно английско печено говеждо с гарнитура, ябълков пай и сметана, накрая завърши с още една чаша чай. После заяви, че ще подремне.

— Събудете ме, като стигнем — кимна на Дев, който бе станал Всемогъщия в очите ѝ. — Не ща да изпусна нищо...

Мисис Хокс затвори очи.

— А ти? — Дев попита Елизабет.

Тя поклати глава:

— Не мога да спя.

— Добре тогава. Искаш ли да си говорим?

Тя отново поклати глава:

— Не. Искам само да... седя.

— Добре.

Известно време той поигра карти с Кас, после тя почете малко, той подремна, докато стюардът обяви, че са на десет минути от Темпест Кей.

Мисис Хокс се събуди от докосването на Дев, прозина се и когато той ѝ каза: „Ако погледнеш надолу, ще видиш острова...“, тя се наведе напред, надзърна през прозореца към S-образния остров, покрит с буйна зеленина. Не беше на повече от хиляда фута надолу.

— Толкова е мъничък — възрази тя. — Как ще го улучиме...

— Гледай и ще видиш как постепенно става по-голям и по-голям.

Но когато самолетът се наклони настрани, за да направи голям, изиящен завой и спуснаха колесника с глухо тупване, мисис Хокс стисна ръката му и затвори очи. Изписка, когато колесниците докоснаха земята, задвижиха се и тръгнаха по пистата. Чак след като намалиха, спряха, рулираха и загасиха двигателите, тя отвори очи и чу Дев да казва:

— Добре дошла в Темпест Кей!

Мисис Хокс се убеди, че са добре и наистина отново на твърда земя. Тогава видимо се отпусна достатъчно, за да заяви снизходително:

— Ами, беше много хубаво, сигурна съм... Но не бе само пет минути.

— Седем часа и петдесет минути — каза Дев. — Летяхме с попътен вятър.

Тя се засмя:

— Е, хайде, чувах двигателите.

— Трябва да превъртиш часовника си — каза Дев и кимна към нейния „Timex“, потънал сред надиплените тлъстини на китката. — Тук сме пет часа след лондонското време. — Като видя, че не разбира, каза: — Дай, нека аз...

Той взе часовника ѝ, премести стрелките на шест без пет и ѝ го върна.

— Но ние тръгнахме от къщи в три часа. — Тя тромаво и бавно слезе по стълбите, усети слънцето, видя блясъка му, поклати глава и очарована каза: — Значи ето го — повя на лицето си. — Много е топло...

— Тук винаги е топло.

Климатикът в ролса ѝ допадна повече и този път тя влезе величествено, като че ли това бе най-малкото, което те можеха да направят. Тръгнаха с колата по пътя нагоре по хълма и когато къщата се появи между дърветата и храстите, мисис Хокс силно ахна и каза неуверено:

— Не ми бехте споменавали за дворец...

— Това е къща — каза Елизабет, навеждайки се напред, за да я успокои. — Само една голяма къща.

Кас я погледна рязко. Гласът на Елизабет звучеше предизвикателно и лъчезарността, толкова очевидна в Лондон, сякаш бе изчезнала. Вероятно заради промяната, опита се да увери себе си Кас. Там нямаше слънце...

Докато помагаха на мисис Хокс да слезе от колата, Дев каза тихо:
— По дяволите... комисия по посрещането.

Кас погледна към горните стълби: Харви, Мати, Дейвид, Нийвс, Дан — всички стояха там и чакаха нетърпеливо.

— Проклятие!

Неспособна да сдържи възбудата си, Нийвс изтича надолу по стълбите и се хвърли върху Дев:

— Липсваше ми! — възкликна радостно. Очите ѝ се спряха на мисис Хокс и тя едва доловимо ахна.

— Здравей, скъпа... доведохме една стара приятелка... Мисис Хокс. Това е Нийвс, мисис Хокс.

Нийвс каза учтиво, но стеснително:

— Здравейте.

— Радвам се да се запознаем — нервно каза мисис Хокс.

— Защо не хванеш мисис Хокс за другата ръка? — Дев с лекота попита Нийвс.

— Добро момиче — с благодарност каза мисис Хокс. — Краката ми, разбирате ли... и сички тези стълби.

— Спокойно. Не бързае за никъде — увери я Дев.

Групичката отгоре се отдръпна, когато той и Нийвс побутнаха мисис Хокс към един голям стол в салона, където тя се строполи тежко, пухтейки като локомотив.

— Поеми си дъх — загрижено каза Елизабет. — Ето... дай да взема палтото ти.

Харви пристъпи напред, очевидно определен за говорител.

— Мисис Хокс — любезно каза той, подавайки ръка. — Много съм ви благодарен за това, че изминахте целия този път, за да ни помогнете.

— Няма защо — слабо промълви мисис Хокс, като прие ръката му.

— Днес бе изморителен ден за мисис Хокс — грижовно заяви Елизабет. — Мисля, че ще е най-добре, ако отиде в стаята си.

— Бих искала чаша чай — пожела мисис Хокс.

— Ще получиш цял чайник — обеща Елизабет. — Ще те заведе до асансьора. — Явно беше, че тя няма да може да се изкачи по стълбите. — Ще се запознаеш с останалите по-късно...

Нийвс пристъпи отново напред:

— Мога ли да помогна?

— Бог да благослови хубавичкото ти лице — благодари и изрече с хриптене мисис Хокс, — но сметам, че мистър Лафлин по-прилега на размера ми.

Дев и Елизабет застанаха от двете страни на мисис Хокс, изправиха я на крака и олюлявайки се, тя стигна до златистата клетка на асансьора, скрит зад портрета на сър Ричард. Асансьорът се издигна, като ги скри от погледите на останалите.

— Каква величествена стара дама! — радостно каза Мати. — Къде, за бога, я намерихте? Умирам да чуя всичко. — Тя хвана Кас под ръка. — Ела и ни разкажи всичко.

Харви гледаше вторачено нагоре. Той попита едва-едва:

— Хелън наистина ли е живяла с нея?

— Цели пет години, вероятно щеше да бъде „и живели щастливо до края на дните си“, ако Ричард не се е появил...

Дан се засмя:

— Принцесата наистина е живяла с граховото зърно... аристократката с обикновената проста старица. — Той гледаше Харви и очите му блестяха злобно.

— Златото може да изглежда съвсем обикновено — остро каза Кас. — Тази „обикновена проста старица“ има сърце от чисто злато!

— Видяхте ли тази шапка! — удиви се Дейвид. — Морав атлаз!

Той млъкна, като видя смразяващия поглед, който Кас му хвърли.

— Моравото е цветът на кралските особи, а тази стара дама е кралица. Ще ви разкажа аз!

— Това чакаме всички! — нетърпеливо я подтикна Мати. — Да ни разкажеш. Изгарям от нетърпение, откакто Елизабет се обади.

— Да, хайде... давай — жадно се съгласи Дан. — Особено това доказателство със снимка, което си донесла.

— Добре, добре. — Кас съзнаваше, че има публика, и се приготви да изнесе представлението на своя живот. Всички отидоха в салона. Само Нийвс се забави след тях и изтича нагоре по стълбите.

— Предполагам, че не се нуждаеш от нещо, което да развърже езика ти, но ти приготвих едно питие за всеки случай...

Дан отиде да налее едно мартини на Кас.

Тя го опита, въздъхна, отпи жадно:

— Може това да е всичко, което умееш да правиш, но приготвяш чудесно мартини.

Дейвид ѝ предложи цигари и запалка. Така подсилена, Кас започна да разбулва мистерията пред тях.

— Ами... във вторник след обяд се озовахме пред вратата на мисис Хокс...

Всички я изслушаха, без да я прекъснат нито веднъж. Кас описа дори забавния акцент, реакциите на мисис Хокс по време на полета, на който Мати се смя толкова много и с глас. Чак когато тя свърши, Дейвид каза, все още смеейки се:

— Каква история! Ако беше белетристика, щяхте да я осъдите като нелепа! Имам предвид — Хелън Темпест от Марлбъро води живот, изпълнен с превратности, в град Камдън и работи с недобро заплащане при лоши условия.

— Истина е — кимна Кас, — а тази дама горе не е единственото доказателство. Проверих някои неща и всичко се потвърди. Хелън е работила в малка, изискана фирма, наречена „Мезон Ребу“, вече не съществува. Фирмата е имала магазин на улица „Ъпър Брук“... с помещения за работа на втория етаж. Хелън е правила всички специални бродерии. Всъщност тя е работила върху някои от специалните бродерии, използвани за роклята за коронацията на кралица Елизабет II! — С триумфална гордост, Кас отново кимна към удивените им лица. — Научих го от дамата, която е работила с нея... пенсионерка е сега, но не чак толкова стара, че да не си спомня Хелън и нейната работа. Тя ми каза, че всички са знаели, че има някаква мистерия около нея, че е по-изискана от повечето от клиентите си... Те всички мислели, че може би е незаконородено дете в някое благородно семейство, по-високо образована, отколкото изисква общественото ѝ положение, но все пак се налага да работи за препитанието си. Но Хелън никога не говорела за себе си... представляла се като вдовица, чийто съпруг е загинал във войната.

— Мисис коя? — язвително попита Дан.

— Мисис Хелън Шеридън.

— Защо Шеридън?

— Това трябва да попитате самата Хелън. Как е тя всъщност?

— Луиз Бастедо я крие. Не допуска никакви посетители. Той казва, че тя — цитирам — „се оправя“ — мрачно каза Харви.

— Да се върнем към основното събитие — нетърпеливо подсказа Дан.

— Да, добре... персоналът от работилницата я видял за последно в петък вечер. Обикновено те вървели заедно до автобусната спирка. Точно този петък, тъкмо стигнали до Бонд стрийт и чакали на светофарите, когато голяма черна кола спряла пред тях, един мъж отворил прозореца и произнесъл само една дума: „Хелън“. — Кас направи драматична пауза, но аудиторията ѝ вече беше грабната. — Хелън застанала като закована „бяла като сняг“, погледнала го и побягнала! Направо на Бонд стрийт, под колелата на автобус номер двайсет и пет!

Очите им бяха широко отворени, лицата — прехласнати.

— Е... можете да си представите хаоса. Хора, полиция, линейка... Но според моята свидетелка човекът от колата поел отговорността. За последен път видели Хелън в линейката, която я откарвала към „Пикадили“. Следният понеделник някой се обадил в магазина — не можах да ми кажат кой — и съобщил, че Хелън няма да се върне на работа. Оттогава не са чули нищо за нея, нито са я виждали.

— Къде е била тя? — попита Дан.

— Нямам представа. Не успях да открия никакви документи в болницата. Явно не ги пазят повече от двайсет години. Очевидно Ричард я е преместил някъде... Проверих дори в лондонската клиника и на много други места, но никаква следа. Предположенията ви са толкова добри, колкото и моите.

— Много ли е била наранена? — сподавено попита Мати.

— Ами знаем, че е имала фрактура на черепа. А друго... — Кас вдигна рамене.

— Трябва да е било доста неприятно за Марион Келър да отиде направо за детето и да го отведе набързо — отбеляза Дейвид. — Тя е знаела, че Хелън може да умре.

— След толкова много време всичко е строго теоретично и въобще не е важно — нетърпеливо каза Дан. — Има значение само

фактът, че е доказано, извън всяко, дори и неразумно съмнение, че Елизабет Шеридън не е — повтарям, не е дъщеря на Ричард Темпест. Тя е негова племенница. Следователно... завещанието му е една лъжа, което означава, че е невалидно.

Всички погледнаха към Харви.

— Моята специалност не е легализиране на завещания — призна той, — но потърсих съвет. Спорният въпрос не е дали Елизабет е дъщеря на Ричард или не е. Каквото и да е тя или каквото и да не е, тя все още е посоченият наследник. А ние не знаем, че Ричард не е вярвал, когато е направил завещанието си, че Елизабет е негова дъщеря.

— О, хайде! — Дан не приемаше това.

— Уверявам ви...

— Харви, не си губи времето да ни уверяваш — прекъсна го Кас, като сурово се усмихна на Дан. — Той няма да оспорва това завещание публично. Искане само хубаво малко споразумение между нас. Той разчита на благородството ви, нали? Особено на твоето, Харви.

— Злословиш за мен, Кас — възрази Дан, придавайки си вид на обиден. — Разбира се, че не желая да видя името Темпест, запратено в калта, за да го тъпче жадната публика...

— Нито пък своето, щом стана въпрос за това!

— На когото и да е! — възрази той добронамерено. — Искане само своя дял и никой да не е огорчен.

— Това ще зависи от Елизабет — каза Харви с антипатия.

— О, не, няма... Тя не получава нито цент, преди да се легализира завещанието. То трябва да бъде подписано, подпечатано и представено на мен, преди да сложите подписа си на което и да е заявление. Аз само искам своя дял.

— И колко е твоят дял?

— Ами, ние, Дейвид, Марджъри и аз, очаквахме да си поделим това, което имахме — подялба на четири.

— Никога! По никакъв начин няма да допусна да се раздели организацията! — избухна Кас.

— О, ти можеш да запазиш своята организация... аз се интересувам от приходите. А ако ти не я поддържаш да функционира, няма да има никакви приходи, нали? Но за начало можем да се споразумеем за парите.

— Е, чакай малко...

Старите препирни отново се развихриха, докато накрая Харви вдигна обуздаваща страстите ръка и каза с най-добрия, подобен на съдията Холм, маниер:

— Позволете ми да кажа нещо като съвместен изпълнител на завещанието. Нищо няма да правим, нищо, чувате ли ме, преди да разберем какво ще стане с Хелън. Аз предлагам да не се споразумяваме, преди тя да бъде достатъчно здрава, достатъчно разумна и напълно способна да вземе участие в каквато и да е спогодба. И това — продължи Харви, като се изправи на крака и се загледа в Дан, сякаш искаше да го погуби — е последната ми дума по въпроса.

[1] тръпка (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Елизабет възнамеряваше да приеме поканата на Луиз Бастедо да посети болницата. Това е нейният остров и тя трябва да го познава добре, но не бе очаквала да е по този начин: да обсъждат пациент, който всъщност е нейната майка...

Всичко бе бяло и имаше много стъкло. Разположени сред озеленени градини с пръскачки, хвърлящи прозрачни капчици вода над тучни поляни, чисти павирани пътеки пресичаха изрядно подредени лехи с цветя.

Когато спря пред портала, едно момче изтича, за да паркира колата ѝ, и я погледна с радостна усмивка.

Преддверието бе квадратно и изпълнено със светлина. На паркета би могла да се пързаля, до белите стени имаше удобни кожени дивани. Сестра седеше в едно малко оградено място, а на комуникационното табло зад нея имаше едно момиче. Носеше се обичайната миризма на болница, антисептична и стерилна, но примесена със силното ухание на цветята от големите вази.

— Добър ден. Доктор Бастедо ме очаква. Мис Шеридън.

— Да, мадам. Заповядайте, седнете, а аз ще му съобщя, че сте тук. — Тя се пресегна за телефона.

Елизабет отиде към диваните, но спря, за да разгледа портрета над тях. Красива жена в официално вечерно облекло, с тиара и подходящи бижута от диаманти, рубини и перли, мило усмихната. Лейди Елинон Темпест, посочваше месинговата плочка. Дарителка и основателка на първата безплатна клиника на острова през 1926 година. На нейно име бе наречена болницата. Нейната баба. Лицето ѝ бе познато, но за Елизабет то бе чуждо, както и обстановката наоколо.

Тя седна с кръстосани глезени и сплетени ръце. Цареше тишина. Чуваше се само лекото бръмчене на комуникационното табло, приглушеният шепот на телефонистката. Всичко беше тихо и спокойно. „Като Луиз Бастедо — помисли си тя. — Какъвто човекът,

такава и болницата.“ Почувства се успокоена. Знаеше, че тук майка ѝ е в безопасност.

Чу звука от отварящи се врати на асансьор, погледна по коридора и видя Луиз да излиза от асансьора и бързо да се приближава към нея. Бялата му престилка се развяваше, от джоба му се подаваше стетоскоп и тя откри, че става, отива да го посрещне с безпокойство и доста уплашена.

Но той се усмихна с обичайната си сънлива усмивка и каза със спокоен глас:

— Здравей. Добре дошла. — Ръката му бе топла като усмивката, той я хвана под ръка и продължи: — Пътуването беше успешно, а?

— Да... във всяко отношение.

— Добре. Ела и ми разкажи всичко.

Той се обърна към сестрата на рецепцията:

— Никакви обаждания. Освен крайно спешните.

— Да, сър.

— Не че имаме много — каза Луиз, докато вървяха към асансьорите.

— Пълна ли е болницата?

— Не, точно сега играя пред полупълна зала. — Той се засмя дръзко. — Но това представление ще се играе вечно, затова не се безпокоя...

Луиз говореше за дреболии, знаеше, че тя е нервна. Под пръстите му ръката беше напрегната, мускулите — стегнати.

— Ще те разведа наоколо след това, ако искаш. Да добиеш представа за какво харчиш парите си.

— Виждала съм разпределението на сумите. Харви ми обясни всичко.

— Да, той е един от членовете на Управителния съвет. Майка ти е другият... — Той се засмя отново. — Ето защо тя получава изключително специално, луксозно лечение.

Изкачиха се с асансьора до втория етаж. Кабинетът му се намираше в дъното, гледаше към задните градини.

Обливаше го слънчева светлина, но все пак бе хладен. Голямото му бюро стоеше под прозореца. На едната стена имаше наредени шкафове за папки, на другата редица — малки стъклени кутии, от тези, дето се използват за наблюдаване на рентгенови лъчи. Бюрото беше

безупречно чисто — няколко листа хартия, голяма ваза с цветя. Той я настани в стола пред бюрото, преди да го заобиколи и да мине до своя голям кожен стол-люлка.

— Добре — каза той, — умирам да разбера... какво се случи до мисис Хокс. — Кафявите му като на шпаньол очи блестяха от удоволствие. — Трябва да се запозная с тази дама — каза той.

— Надявам се. Затова я доведох. Тя направи някакво чудо с мен. Била е там, разбирате ли... знае и си спомня. Откакто я срещнах, аз си спомних толкова много неща сама. През цялото време различни случки се връщаха пред мен... случки, напълно забравени, но щом веднъж си ги спомня, те ми стават невероятно познати.

— Казах ти — припомни й Луиз, — мозъкът никога нищо не забравя напълно.

Тя все още се колебаеше.

— Ето защо искам мисис Хокс да види майка ми. Тя е толкова естествена, толкова спонтанна... Ако е направила чудото за мен, защо да не го направи и за майка ми?

Луиз забеляза напълно естественото произнасяне на последната дума. Без да се напруга. Каза я, като че ли я е изричала хиляди пъти.

— Засега е рано да изправим мисис Хокс пред майка ти. Страхувам се, че не е готова за това, ето защо, след като твоята собствена картина е толкова по-ясна и ти очевидно се справяш добре със случилото се, ще искаш да знаеш какво точно е преживяла майка ти и защо.

— Да. Да, бих искала.

— Физически тя е добре. Направил съм задълбочена проверка. Теглото ѝ е по-ниско от нормалното — той се усмихна за миг, — но на коя модерна жена не е. Не физическа е болката на майка ти. Шокът я е съсипал. Но да започна от началото. — Луиз извади лулата си и започна да я пълни от каменното гърне на бюрото си. — През последните седемнайсет години аз съм лекар на майка ти, приех я от доктор Уолтърс, който се е грижил за нея преди това. Той беше стар човек, добър доктор, но продукт на своето време и обучение. Завършил е през 1920 година. Той беше — и си остана — старомоден, провинциален доктор на съвсем отживяло равнище. Тук той е бил и изолиран. Не е могъл да се запознае с грамадните скокове, които прави медицината през последните четирийсет години. Имал е само малка

клиника и е трябвало да се справя само с раждания, смърт, по-незначителни заболявания, случайни злополуки. Хората от острова са доста здрави. Чудесен климат, няма стрес, няма смог, няма изкуствено подправени храни. На стария доктор Уолтърс не се е налагало да се справя с нещо, което не е разбирал или с което да не е могъл да се справи. Докато не се появява майка ти.

Лулата на Луиз беше добре разпалена.

— Но старият доктор грижливо си води бележки. Медицинската истории на майка ти е добре документирана, ето как научих, че той не е разбирал нищо. Майка ти е имала периоди на неуравновесено поведение. Била е и епилептичка. Докторът свързва двете и поставя диагноза: умствена недостатъчност. По негов съвет я държат далеч от света. Смятал е, че хората я възбуждат, и препоръчва уединение. Видите ли, свързва пристъпите ѝ на неуравновесено поведение с луната. Но съвсем не вижда друга и много по-приемлива връзка... Поради тази причина са се грижили за майка ти прекалено много, увивали са я в памук, накарали са я да мисли, че не само трябва да се държат особено с нея, но в действителност тя е особена... не е нормална всъщност. Ето защо ѝ дават болногледачка компаньон. Серафин е от острова. От бележките на доктор Уолтърс си мисля, че той се е страхувал от нея. Смятал е, че тя има голямо влияние над Хелън. До идването му семейството на Серафин били шаманите на острова. — Луиз се засмя. — Предполагам, че той всеки ден е очаквал тя да му направи магия, тъй като ѝ е отнел работата... Както и да е, той съветва за Хелън да се грижи обучена болногледачка компаньон не само заради периодичните буйства, но и заради нейната *petit mal*. Знаеш ли какво е това?

— Някакъв вид епилепсия...

— Да, но от най-леките. Не е като *grand mal*, където се изпада в силни конвулсии. При *petit mal* пациентът е склонен да се изплъзва от времето. То е някакъв транс... Те не чуват, не виждат, понякога не чувстват. После откриват, че са на друго място, забравили напълно онова време. От това е страдала майка ти. Казвам страдала, защото с подходящото лекарство е под контрол от много години. Както и да е, но по онова време е имала своите истерични изблици. Като чета бележките на доктор Уолтърс, виждам, че това го е убедило, че тя е луда.

Луиз професионално погледна лицето на Елизабет и видя, че е вцепенено, но спокойно, само очите ѝ издаваха вътрешно страдание. „Толкова различни очи — мислеше той, — като че ли годините на отрицание бяха изтрети и сега тя виждаше, за първи път наистина виждаше.“

— Родителите ѝ били много отчаяни. Не могли да понесат мисълта да я затворят в клиника за душевноболни, особено баща ѝ. Майка ти била момичето на татко. И така, доктор Уолтърс предлага вместо това да създадат своя собствена, частна лудница. Затворили част от къщата. Там живяла майка ти само с болногледачката компаньон и Серафин.

Луиз направи пауза.

— Не зная как или защо брат ѝ я завежда в Европа. Зная, че старият доктор ѝ дава морфин, което вероятно я превръща в едно покорно „същество“. Както и да е, мисля, че Марион Келър вижда възможност да я измъкне от влиянието на брат ѝ.

Луиз отново замълча.

— А то било абсолютно... Във всеки случай по времето, когато встъпих в длъжност през 1957 година, майка ти беше като призрак. Годините на изолация почти бяха притъпили всеки неин отклик. Но брат ѝ оставаше непреклонен: трябва да я държат настрана. Каза ми, че е наследила, чрез майка си, жилката лудост, която от време на време поразява английския клон. Вярвах, че настоящият граф е смахнат... но аз не бях убеден, че състоянието на майка ти е същото. И когато Ричард замина на шестседмичното си пътешествие, доведох майка ти в болницата и ѝ направих всички тестове, които можех да измисля. Нейното ЕКГ ми показва, че е *petit mal*. Това добре, но аз открих също, че някога е имала фрактура на черепа, опасно близо до продълговатия мозък, което обясняваше амнезията ѝ.

Луиз спря да говори, за да си дръпне от лулата.

— Открих също, че е раждала. Консултирах се със Серафин.

За известно време Луиз мълчаливо се унесе в мисли.

— Особена, силна жена е Серафин... проявява се като изкуфяла стара вдовица, когато не ти се доверява, но иначе... Бих предпочел да е мой приятел, отколкото враг. За щастие е така. Както и да е, нейните думи и бележките на стария доктор Уолтърс ми помогнаха да си направя изводи какво наистина не е наред с майка ти. Предписах ѝ

хапче. Пробвах го в този период и някои доста странни ефекти излязоха наяве. Например чудодейното облекчаване на менструалните болки, които според Серафин тормозели майка ти всеки месец. Освен това овладя се неуравновесеното ѝ и необичайно поведение, което се е проявявало винаги през същото време.

Луиз отново мълчаливо дръпна от лулата, преди да продължи разказа си.

— В този период ние все още изучавахме смущенията при жлезите с вътрешна секреция и затова аз се свързах с един мъж, чиято специалност беше това. Той предложи хапчето, слава богу. Промяната беше чудотворна. Мъртвото цвете разцъфна. Разбираш ли? — Луиз се наведе напред настойчиво. — Майка ти никога не е била ни най-малко луда. Тя всъщност страдаше от класическия случай на предменструално напрежение, причинено от хормонална непропорционалност. — Луиз въздъхна. — Бог знае колко жени са затваряни в лудница заради това!

Елизабет се намръщи и той побърза да обясни:

— Жлезите с вътрешна секреция са жизненоважна серия от жлези — щитовидната, надбъбречните и други, които са свързани с яйчниците, тази най-важна част от женската полова система. Те отделят хормон в кръвния поток през определено време в месеца и ако по някакви причини тези секреции са нарушени... е, жената може да се превърне в мисис Хайд, това е направила и майка ти. — Луиз въздъхна отново. — Старият доктор Уолтърс не е имал ключ за разгадаването на проблема... Но Серафин, слава богу, събра две и две и ме остави да кажа, че е четири. Е, аз направих всички тестове, консултирах се с всички специалисти в тази област. Нямаше никакво съмнение. И промяната в майка ти, веднага щом започна да приема редовни дози прогестерон, доказа това. Разбираш ли, всичко, от което се е нуждаела, е било правилна диагноза.

Елизабет мълчеше, но беше явно, че дълбоко страда.

— Всички тези години е била затворена без причина — каза Луиз с ядно безсилие. — Обявили са я за умствено увредена, а тя е имала чисто физиологическа причина за състоянието си. — Той се успокои. — Но аз не трябва да обвинявам стария доктор Уолтърс. Направил е това, което е смятал за най-добре.

Елизабет скри лице в ръцете си. Сълзите се процеждаха през тях и падаха на кремавата ленена рокля, като оставяха тъмни петна. Плачеше тихо, скръбно. Луиз я остави. Той винаги бе смятал, че сълзите промиват душата.

— Бедната ми майка, моята бедна, безпомощна, нещастна майка!

Луиз отвори чекмеджето си, намери пакет с хартиени носни кърпички и се наведе да го подаде на Елизабет. Тя ги взе, изтри очите си.

— Нямало е никаква нужда — каза тя. — Цялото ѝ страдание... всички тези години на ужасно мълчание... никаква нужда, абсолютно никаква нужда.

Луиз въздъхна:

— Старият доктор Уолтърс не е разбирал. Правил е добре това, което е знаел. — Той поклати глава. — Все пак трябва да кажа следното: според мен амнезията на майка ти е съзнателно утежнена. Аз вярвам, че са промили съзнателно мозъка ѝ, накарали са я да вярва, че сънищата ѝ са фантазии на безнадеждно разстроен ум, накарали са я да мисли, че е била съвсем луда през петте години, които не си е спомняла.

Луиз наблюдаваше побелялото лице, блесналите очи, но Елизабет приемаше думите му добре... особено осъзнаването, че няма да бъде толкова просто, колкото си мислеше. Ето защо той трябваше да каже на нея най-напред.

— Разбира се, нямам как да го докажа — продължи Луиз, — това е само картината, която получих, откакто съм лекар на майка ти.

— Как? — излезе през стиснатите устни на Елизабет.

— Заради непрекъснатото насаждания страх — в чиито лапи е в момента майка ти, — че лудостта ѝ е по рождение, вродена. Мисля, че ако майка ти е получила подходящите грижи и лечение, то времето и търпението са щели да излекуват увредената ѝ памет. Но вместо това, докато страда от връщащи се спомени, които я ужасяват, този страх е утежнен и нарочно са я насочили да вярва, че тези спомени произтичат от лудост. Постоянно е била подхранвана от лъжи, приемани от нея като безспорна истина. Тя ми разказа какво са ѝ говорили... Неща, причинили непоносимо умствено напрежение, което на свой ред води до ходенето на сън. Трябваше да работя дълго и упорито, за да унищожа всичко това. Бях успял да изведа майка ти напред, да я извадя

от страховете ѝ всъщност. А онази вечер Дан Годфри я бутна назад. Тя отново е ужасена, объркана жена, която вярва, че е неизлечимо луда.

Той видя, че Елизабет затваря очите си и стиска ръце в юмруци.

— Тя не е, разбира се, и моя работа е да я накарам да повярва. Това ще отнеме време. За щастие, Серафин ми помага. Въздействието ѝ върху майка ти е огромно. Между нас казано, мисля, че ще възстановим здравето на майка ти.

Елизабет кимна.

— Но аз съм загрижен за теб... защото ти ще трябва да почакаш.

Елизабет пак кимна.

— Зная, че си се надявала мисис Хокс да оправи нещата тук, както ги е оправила в Лондон... но ти разбираш сега, нали, колко по-сложни са те, що се отнася до майка ти, колко заплетено и трудно е всичко.

— Да... — Гърлото ѝ бе свито, затова тя го прочисти и каза отново: — Да.

Видя я да се колебае леко, като че ли съставяше отново и отново въпроса, който виждаше в очите ѝ, преди да попита:

— Консултирал ли си се с психиатър?

— Да, повиках психоаналитик. Той прекара известно време с нея и под негово ръководство аз лекувам майка ти. Виждаш, че я познавам: историята ѝ и от какво се страхува. Психоаналитикът искаше той да се грижи за нея, но това наистина щеше да ужаси майка ти. Страхът ѝ от доктори и болници е дълбоко вкоренен заради това, на което е била подложена преди — неща, за които не трябва ти да се безпокоиш. А тя се нуждае от сигурността на острова и от мен. Тя ми се доверява.

— Както и аз — каза Елизабет.

— Доверието е много важно...

Луиз заобиколи бюрото си, отиде до нея, изправи я на крака, държейки ръцете ѝ в своите.

— Можеш да ми се доверяваш, знаеш ли това?

— И трябва да се довериш на себе си, за да чакаш.

— Ще се опитам.

Той се усмихна:

— Смелост... вече показва, че притежаваш доста много. Бъди сигурна, че ще направя всичко, което мога.

— Зная.

— Веднага щом разбере, че е способна да понесе пълното разкритие на нещата, ще направя това. Тя също притежава огромна смелост. Само си помисли какво е направила за теб.

Забеляза, че очите на Елизабет отново се насълзяват.

— Постоянно си го мисля.

— И запомни, аз съм тук, за да помагам. — Замълча. — Също и Дев.

Очите ѝ се притвориха.

— Зная.

— Той действително иска да ти помогне.

Мълчание.

— Позволи му — каза Луиз. — Той иска. Много иска.

Елизабет кимна. После вдигна очи, те бяха настоятелни:

— Може ли да я видя, само да я погледна, нищо повече?

Това бе молба.

— Не виждам защо не.

Той я преведе през залата, до асансьорите, до третия етаж, където я въведе в малка стая. Там, наредени в редица, стояха шкафове със стъклени витрини. На едната стена имаше завеса. Луиз я дръпна и побутна Елизабет напред. Зад завесата имаше прозорец, а зад прозореца, в стая с много цветя и изпълнена с късното вечерно слънце, спеше Хелън Темпест на високо бяло болнично легло. Лицето ѝ бе обърнато към светлината. Изглеждаше спокойно.

— Дадено ѝ е успокоително — каза Луиз. — Важно е да си почива.

Той остави Елизабет да я погледа. Когато чу слабата ѝ въздишка, пусна завесата.

— По-добре ли си?

— Да — кимна тя.

— Ще направя всичко, което мога — повтори Луиз.

— Зная.

— Използвай тези дни да се примириш със себе си, с всичко, което се случи. Сложи собствения си живот в ред. Това ще ти бъде полезно, когато ще са необходими съгласувани усилия, за да върнем майка ти отново в релсите.

Тя кимна отново.

— И помни, че аз съм винаги тук.

— Да. Благодаря.

Той я изпрати до входа, изчака, докато се качи в колата си, помахаша ѝ, когато тръгна. Чак след като тя излезе през портала и се скри от погледа му, се върна в болницата си. „Ще се справи — мислеше той. — Тя е издръжлива. По-издръжлива от майка си. Умее да се грижи за себе си. Майка ѝ в действителност никога не е могла и оттам започват проблемите...“

Върна се в офиса си, седна на бюрото и все още седеше там, унесен в мисли, когато една сестра дойде да му напомни, че е време за лечението на Хелън.

Елизабет шофираше автоматично. По-голямата част от ума ѝ беше заета с разказаното от Луиз. Като наближи игрището за голф, тя импулсивно зави към алеята, която го обикаляше. По нея стигна до мястото, където дюните се спускаха до морето. Там спря колата и седна, загледа се в морето и мислеше, мислеше...

Здрачът се съгъстяваше. Слънцето беше ниско над морето, превръщайки го в разтопено стъкло. Прибойт, затихнал до отделни вълнички, украсяваше водната повърхност. Беше тихо и спокойно. Нямаше никой наоколо. Само ленивото поклащане на палмите от последния полъх на утихващия вятър и слабото потрепване на камъчетата, когато морето ги търкаляше по брега, нарушаваха тишината.

Настроението ѝ отговаряше на околната обстановка. Чувстваше тъга, дълбока, болезнена тъга. Не към себе си, а към своята майка. Нейният живот беше излязъл от релсите, но на майка ѝ съзнателно е бил почти разрушен. Съпостави разказаното от Луиз и всичко, което мъчително бе научила, и се получи грозна, потискаща картина. И все пак усещаше определена част от духа си странно приповдигната, усещаше топлина там, където дълго време беше усещала студ. Не беше изоставена. Майка ѝ я беше обичала. О, да, как я е обичала майка ѝ! Знаеше го, чувстваше го, спомняше си го. Вратите на ума ѝ бяха отворени и тя не само си спомняше, но и разбираше.

Невиждаща, тя се взираше в пламтящата топка на слънцето, която съвсем скоро щеше да се потопи в бронзовата чернота на морето, и си мислеше как те и двете са били манипулирани, използвани... принудени да приемат състояния едновременно неестествени и

болезнени. Бяха измамани емоционално, лишени от любов и сигурността, която тя дава. Желанията им бяха оцетени.

Спомни си думите на Дев: „За да обича някого, човек трябва да обича първо себе си“. Колко вярно. Тя не беше обичала себе си. Дори не се бе харесвала. Той безпогрешно бе поставил един от своите дълги, силни пръсти точно на дълбоката пукнатина в центъра ѝ и всичко се бе срутило. Тя се беше пропукала. Сама бе създавала себе си. Сама всичко... Въобще не беше това, което си мислеше. Шлифованото стъкло се бе разбило и тя се чувстваше цялата розова и нова, и развълнувана. Жива. Сега вече виждаше, чувстваше, разбираше толкова много. Луиз завърши картината, която Дев бе започнал. Картина, част от която бе тя самата, защото това бе нейният живот.

Странно. Сега се чувстваше по-уязвима откогато и да било и все пак никога не се бе чувствала по-силна. Знанието е сила. На кого го каза? Дан Годфри. Да, първата вечер. Още веднъж я завладя убеждението, че всичко е предопределено. От момента, в който бе чула камбаната да бие за Ричард Темпест, съдбата неумолимо я тласкаше към този миг, като не ѝ позволяваше да спре и събере парчетата от личността си, които изпускаше по пътя. През цялото време се усещаше обвита в паяжина, но дори когато внимателно си проправяше път през нишките, други вече се увиваха около нея, лепкави и здрави. Сега, докато седеше тук, съзнаваше, че прилепващата миризма е изчезнала. Лекият бриз се носеше навсякъде около нея и тя се чувстваше чиста, цяла и обновена.

Почувства как се отпуска. Спусна се, после се потопи дълбоко в спомена. Вече не се страхуваше, че ще я изгори, напротив, знаеше, че може да я облекчи и излекува.

Да, ще чака. Сега може да чака. Това бе всичко, което можеше да направи, но тя го искаше. Да дава нещо, каквото и да е, всичко... И не само на майка си. Вече беше време да каже на Дев. През цялото време той чакаше, стоеше търпелив и разбиращ. Нито веднъж не се оплака, не ѝ се натрапи. Когато дойде при нея и я попита дали може да помогне, след като мисис Хокс е настанена и проблемите в Лондон уредени, тя каза: „Да, остави ме сама!“.

Той така и направи. В самолета, на връщане, когато искаше да бъде сама, за да обмисли, да се задълбочи в случилото се, той я остави сама да се справи. Все пак тя съзнаваше, през цялото време, че той е

там. Дори докато седеше сама с мислите си, усещаше присъствието му, силата му.

Дев я научи на толкова много неща! Най-напред за тялото ѝ. Бурен, лаком живот закипя в него. Дори сега, докато седеше тук и мислеше за Дев, бурята отново започна. Но не само това. Дев я научи да обича физически и емоционално. Показа ѝ, че да даваш, означава да получаваш. И той чакаше търпеливо (и разбиращо, напосмни тя на себе си) Елизабет да му отвърне. Е, това време настъпи. В предстоящите дълги седмици на чакане тя ще се нуждае от неговата утеха, сила, непоклатима увереност.

Неочаквано закопня за топлия, звучен глас, за погледа на сините очи, които я обливаха с необятно спокойствие, за докосването на силните здрави ръце. Вече го беше накарала да чака прекалено дълго. И имаше толкова много неща, които искаше да му разкаже... Тя запали колата.

Вече беше тъмно. Небето бе обсипано със звезди. Светлините на колата бързо докосваха дървета и храсти, съживяваха групичките цветя, като преминаваха през тях. След един завой тя изведнъж удари спирачки. Право напред, мокро блестящи от предните фарове, се издигаха богато резбованите и позлатени двойни порти: „Старото гробище“.

Тя изключи двигателя. Поседя малко, после решително излезе от колата, измина няколко крачки, но се върна и изгаси фаровете. Този път постави ръце на главата на лъва, която служеше за дръжка, и отвори портите. Те се залюляха безшумно на смазаните панти. Пред нея, сива и нереална на звездната светлина, се виеше пътека и изчезваше сред призрачните дървета. Елизабет постоа още няколко мига, след това с големи, решителни крачки тръгна по нея.

Не чуваше никакъв шум, освен шума от собствените си стъпки. Пътеката се спускаше надолу, прекосяваше една падинка, излизаше от избуялите дървета и разкриваше чудесна гледка. Красива градина, мраморни паметници, гробници, статуи. Когато очите ѝ свикнаха с мрака, успя да различи ангелчета, издълбани драперии в скулптурите, сантиментални изражения. Но това, което тя търсеше, нямаше подобни украси. Обикновена мраморна плоча, поставена на земята, но леко задигната. Думите на нея бяха дълбоко гравирани, за да издържат ерозията на времето:

„Ричард Темпест
1910-1974“.

Елизабет остана пред плочата дълго време. В началото откри, че стои в очакване, напрегната. Но нищо не се случи. Дишането ѝ бе нормално, биенето на сърцето — равномерно, краката — устойчиви. Никакво страдание, никаква паника. Гледаше до насита.

„Е, трябваше ми известно време, но го направих — мислеше си тя. — Аз съм тук. А също и ти. Защото е свършено с твоята мощ, докато моята...“

Тя се усмихна на лъскавата плоча.

— Моята сега започва — каза на глас. Гласът ѝ разтревожи птиците, които уплашено изцвърчаха, прошумоляха, после утихнаха.

— Не зная какво си преследвал — продължи тя замислено, тихо, — но каквото и да е то, няма да го получиш... не сега. Аз зная, виждаш ли? И ти, това нещо не ме плаши вече... Мис Келър беше права. Знанието е сила. — Тя протегна широко ръце, като че ли го викаше мълчаливо.

След това се засмя. Смехът ѝ прозвъня тържествуващо в тишината. Последните парченца от мъртвото ѝ същество се бяха откършили и тя бе свободна. Свободна... Човекът, който лежеше тук, представляваше мъртвото минало. Елизабет обърна гръб на гроба и без колебание закричи към своето бъдеще.

Нийвс наблюдаваше потеглянето на Елизабет. Колата взе завоя със замах — високомерен като жената, която шофираше.

— Ужасна, ужасна жена! — Нийвс се тресеше от яд. — Как я мразя... Тя няма да ме види да я лаская, да поглъщам жадно всяка нейна дума... Доволна съм, че не е дъщеря на дядо. Доволна съм! Бих искала да вземе колата, да я откара в морето и да потъне. Тогава тя никога няма да се върне.

Нийвс се отпусна на мястото си до прозореца, където се бе сгушила с една от своите любовни истории. Не е честно... вече нищо не беше честно. Тя получи всичко, а сега имаше и Дев.

Погледът ѝ попадна на корицата на книгата, изобразяваща скромно младо момиче, излъчващо наивна невинност, облечено с тънка, бяла рокля, то стеснително избягваше страстния поглед на висок, тъмен, красив мъж. Дев... Затваряйки очи, Нийвс се пренесе в любимия си блян.

Тя е момичето с бяла рокля, а мъжът е Дев, но той не я гледа прав, а е коленичил с ръка на сърцето, сините очи са умоляващи и нещастни:

„Теб желая, моя най-мила, скъпа Нийвс... не нея, никога нея, защо не съм го разбрал преди. Ти си единствената, единствената... Аз съм те обичал през всичките тези години, но не съм го разбирал, докато не те погледнах точно сега, изглеждаш така красива... Любима моя, сладка Нийвс“. А Елизабет сграбчва ръката му, опитва се да го дръпне, но той я отблъсква толкова силно, че тя пада на пода. Дев не я вижда, не чува плача ѝ, очите му са отворени единствено за неговата скъпа, сладка Нийвс...

И друга сцена: тя и Дев стоят прегърнати пред този прозорец, гледат как същата кола отпътува, но сега отрупана с багаж, отпътува завинаги, никога няма да се върне, а Дев казва: „Добре се отървахме“, обръща се към Нийвс и прошепва: „Прости ми, мила моя... че през цялото време не знаех, не виждах теб!“. Взема я в прегръдките си. Свири музика, той я целува...

Нийвс въздъхна и замечтано отвори очи. Така трябва да бъде. Но защо не е? Защо Дев не вижда!

Тя седна, устните ѝ образуваха „О“, тъй като тя разбра.

— Защото той не знае — каза тя на глас. — Разбира се! Той не знае, че го обичам. Как може да предприеме нещо, ако не знае?

Във всички любовни истории, които четеше на дузини, се случваше същото. Героят и героинята винаги се обичаха, но никой от тях не знаеше... е, поне не до последните страници. Винаги героят казваше на героинята, като я държеше в ръцете си: „Защо не ми каза, мила моя?“. Причината винаги бе, че героинята е толкова млада... на нейната възраст... и свенлива.

Трябва да му каже! Нийвс се удиви, че всичко е така просто. Той не знае! Е, ще променим това скоро. Но първо трябва да се подготви за сцената.

Тя изтича горе до стаята си. Бързо се мушна под душа. Когато се подсуши, се поръси с пудра, облече си чисто бельо и най-хубавата рокля. Разреса косата си до блясък, оципа бузите си, прехапа устните, за да ги направи червени и съблазнителни. Само ако леля Хелън ѝ позволи да се гримира... Това беше част от курса в училище, но чак последния срок. А леля Марджъри имаше купища, купища гримове...

Ето ги: бурканчета, тубички, кутийки, четки, четчици, телове и всички други възможни неща.

Ръцете ѝ трепереха толкова много, че в очите ѝ влезе грим, те ѝ залютяха и се насълзиха. Отиде и ги изми, но вторият ѝ опит беше неуспешен. На увеличителното огледало миглите ѝ изглеждаха наистина дълги... може би още малко сенки. И руж на бузите... Поколеба се пред дузината червила, най-накрая избра бледорозово, усещаше го лепкаво, но то придаваше на плътните ѝ устни възбуждащ блясък. Ето! Тя е хубава. Все пак всички казваха така.

Най-накрая, след като помириса и провери доста шишенца, се напръска от едно с надпис: „L'air du Temps“. После, доволна от себе си, направи пирует пред големите огледала. Какво притежаваше Елизабет Шеридън, което тя нямаше — освен осем инча повече и най-малко още четирийсет фунта? Нямаше търпение да се покаже пред Дев. О, той ще бъде толкова изненадан!

Знаеше, че е в крайбрежната вила, защото бе споменал, че ще ходи там, за да работи. Ще го изненада. Ще отвори вратата, ще застане на прага, той ще погледне, ще я види и...

Затръшването на врата на кола я стресна, изтръгна я от мечтанието ѝ и тя се спусна към прозореца. Той е! Изчезна от погледа ѝ, когато влезе във входа на къщата. След последен лудешки поглед в огледалото тя изтича надолу. Понесе се бързо по стълбите и го видя да излиза от салона. Той вдигна поглед нагоре и я съзря. Спря стремителния си устрем, постави ръка на перилата и след сполучлива пауза слезе по останалите стъпала с доволна лека усмивка, очаквайки изненадата му.

— Здравей, скъпа — каза Дев. — Да си виждала Елизабет?

Нийвс замръзна на мястото си:

— Не.

Като чу гласа ѝ, Дев спря и се обърна. Тогава той наистина я видя.

— Какво си направила със себе си? — попита с нескрита изненада в гласа си.

Нийвс отвърна с въпрос:

— Изглеждам ли различна?

— Винаги е така при разкрасената лилия.

Тя не беше сигурна какво означава това, но го прие като добър знак.

— Мислиш ли, че съм хубава?

— Не съм ли го казвал винаги?

— Да, но...

— Но какво?

— Ами... истински хубава.

— Много хубава. — Усмивката явно се долавяше в гласа му, както и в очите. Тя заблестя. Всичко се нареждаше чудесно... Но тогава той се обърна.

— Къде отиваш? — Не успя да прикрие паниката в гласа си.

— Искам да намеря Елизабет.

Той проверяваше всички стаи, отваряше врати и надзърташе.

— Защо?

— Отиде да посети Луиз Бастедо.

„И какво от това? — мрачно мислеше Нийвс. — Ами аз? Аз нямам ли значение?“

Изражението на лицето ѝ се промени и Дев забеляза.

— Какво има, скъпа? — непринудено попита той. — Няма с кого да си играеш?

— Ще престанеш ли да се отнасяш към мен като към дете! — Лицето ѝ запламтя така възбудено, така ядосано, че той се удиви. — Аз не съм малко момиченце, което да потупваш по главата и да му казваш да бяга да играе. Писнало ми е да се отнасяш към мен по този начин!

Ето защо бе така елегантна и... всичко това на лицето ѝ. И роклята. Прекалено хлапашка за нея, той осъзна това, както и истината в думите ѝ. Повече подходеше на петнайсетгодишно момиче. Сърцевидно деколте и буфан ръкави, все пак... Опитните му очи доловиха чувство на отчаяние, а ноздрите му го потвърдиха.

— Никой не ме забелязва — продължи Нийвс с горчивина. — Всички са прекалено заети да се занимават с нея...

— Бедничката ми... Но аз мислех, че правиш компания на мисис Хокс...

— Серафин е с нея. Сега те са постоянно заедно. Дори нямат нужда от мен. — Дев видя, че шоколадовите очи се пълнят със сълзи. — Тук никой не се нуждае от мен...

„О, господи! — помисли Дев с въздишка. — Ревност и наранена гордост. Върви по дяволите, Дейвид.“

— Можеш да ми помогнеш да погледнем за Елизабет, ако искаш.

„Не, не искам! — мислеше си Нийвс разбунтувано. — Искам да погледнеш за мен, да ме видиш.“ Тя просто трябваше да го извади от заблуджението. Вече бе жена...

Дев усещаше всеки нюанс на чувство, който преминаваше през изразителното, доста емоционално лице, гримирано прекалено много и при това не добре. Но тялото, облечено в рокля за момиченце, беше тяло на жена. Проблемът бе, че емоционалното ѝ развитие не вървеше в крак, не му позволяваха. Нийвс беше в опасна възраст, нуждаеше се от подкрепа и успокоение. Към кого друг да се обърне, ако не към него?

— Добре — каза Нийвс намусено. — Ще дойда.

Усмивката му се смекчи, а също и начинът, по който хвана ръката ѝ.

— Защо искаш да я намериш? — запита тя наскърбено.

— Тя отиде да види Луиз Бастедо. Трябваше да ѝ обясни някои... неприятни факти.

— За леля Хелън? — прозорливо попита Нийвс.

— За всичко. — Дев погледна към нея. — Скъпа, зная, че се чувстваш пренебрегната, но тези дни нещата тук не са съвсем... нормални.

Те спряха за момент на края на терасата и Дев погледна надолу към градините, където се простираше бялата ивица на шосето. Никой.

— Нищо не е нормално, откакто тя дойде — продължи негодуващо Нийвс. — Тя промени всичко...

„И самата тя се промени — мислеше Дев. — Надявам се.“ Но нямаше смисъл да се опитва да обясни на Нийвс. Всичко, което виждаше... и усещаше тя... е, че земята се клати под нея. Не се интересуваше от причината, а само от повода.

— Нека слезем долу, до пейката — предложи той. — Ще можем да видим, ако дойде кола оттам.

Нийвс мълчаливо вървеше до него, мозъкът ѝ трескаво търсеше начини и средства, за да привлече вниманието му. Нямаше много време: трябваше да го направи, преди колата да се появи. Но как? Как? Умът ѝ се върна към романчетата — нейното ръководство към света на емоциите на възрастните. В тях винаги имаше сцена, където героят успява да вземе героинята в ръцете си. Сцената все завършва със страстна целувка... Понякога героинята навяхваше глезена си, друг път те са в опасност и трябва да бъдат спасени. Е, тя не е в опасност, но ако успееше някак си да падне... Ето, това е! Ако по някакъв начин нагласи ситуация, в която той да я прегърне, да я почувства, да я усети. Знаеше, че ако може да постигне това, нататък всичко ще тръгне. Той ще я вземе в прегръдките си, тя ще го погледне, той ще я целуне, след това...

Тя беше взела решение. Това ще направи. Но как? Как?

Слязоха на долните стълби на терасата и Дев пое през поляните, отправяйки се към прекия път през градината с розите. Зад нея минаваше пътят, на завоя му имаше мраморна пейка, където човек можеше да седне и да усеща уханието на розите, както и да се любовува на гледката. Нийвс си спомни, че розовата градина беше малко пониско, за да се предпазят отрупаните храсти от постоянното разрушително въздействие на ветровете. Ако успееше да се спъне... или може би да се хлъзне на няколкото тухлени стъпала? Смрачаваше се, здрачът беше пурпурен и мистериозен. Толкова е лесно тогава зле да прецени крачката си, да го сграбчи, да бъде подкрепена от ръцете му, повдигната от тях...

Точно в момента, когато стигнаха стълбите, като че ли нейното натрапчиво и напрегнато желание предизвика постъпката ѝ и тя наистина се подхлъзна на изтрития гладък ръб на горното стъпало. Усети как кракът ѝ се пързала и тялото ѝ полетя напред. Разпери ръце и издаде уплашен писък.

С бързите си рефлексии Дев спонтанно протегна ръце, като се обърна, за да предотврати падането. Устремът ѝ го тласна надолу по стълбите, ръцете ѝ го сграбчиха в инстинктивен страх и се прилепиха към врата му така, че и той трябваше да я обвие с ръце. Той възвърна

равновесието си на предпоследното стъпало, помествайки я в ръцете си, за да получи по-добра опора.

Тогава, с лице на нивото на неговото, с ръце около врата му, тя бързо облиза устните си, за да придобият по-завладяващ блясък, и каза с дрезгав глас, който трябваше да звучи секси, но в действителност създаваше впечатлението за възпалено гърло: „Целуни ме, Дев. Целуни ме!“ и преди той да успее да отвори удивен устата си, за да се засмее, нейните устни, здраво стиснати, се притиснаха към неговите толкова силно, че зъбите му изтръпнаха. Тя се беше вкопчила в него, ръцете ѝ така крепко обвиваха врата му, че той не можеше да се движи. Когато се отпусна, за да си поеме въздух, тя го погледна със задъхана усмивка — а там, на другата страна на пътя, стоеше Елизабет. Тя трябва да е превалила хълма в момента, в който Нийвс го бе целувала, и всичко се нареждаше чудесно!

— Не трябва да се въздържаш повече — каза ясно Нийвс с широко отворени очи. — Зная, че ме обичаш и сега можеш да ми го кажеш... Повече няма нужда да страдаш мълчаливо, наистина няма! — Дев отвори уста, за да ѝ отговори, но тя постави пръст на устните му: — Нека първо да ти кажа... Обичам те — произнесе тя със звънлив глас. — Ето... сега знаеш — искам да знаеш... Обичам те! Вече не трябва да се преструваш, честно. Сега разбирам... не трябва да ме пазиш повече, наистина... Сега можеш да ми кажеш, че ме обичаш... Зная, че е така, но сега наистина можеш да ми кажеш.

Нийвс отново притисна устните си към неговите с такава сила, че той пак се олюля.

Този път Дев трябваше да я вдигне и да слезе от последното стъпало към сигурността на тревата долу, а тя се притискаше към него през цялото време. Когато Нийвс се отпусна, за да си поеме дъх, Елизабет си беше отишла.

Дев остави Нийвс на земята и когато заговори, гласът ѝ се задушаваше:

— Казах ти! — Тя почти тропна с крак. — Обичам те!

— Зная, че е така. Както и аз те обичам.

— Не, не по този начин!

— О-о? По кой начин тогава? — Дев го каза по стария си начин, сякаш потупвайки я по главата, а не страстно и като изявление, както се очакваше от него.

— Ти знаеш... — каза Нийвс лудо. — Истинска любов! Като тази!

Още веднъж тя се надигна, дръпна главата му надолу и притисна плътно затворените си устни към неговите.

— О-о, тази любов... — каза Дев, след като Нийвс го пусна. Онзи особен трепет все още звучеше в гласа му.

Тя разпозна трепета. Той ѝ се присмиваше и се опитваше да не го показва!

— Не ми се подигравай! — заяви с глас, който го накара да спре. — Не се очаква от теб да ми се подиграваш!

Дев попита тихо:

— Какво се очаква от мен?

— Очаква се да ми кажеш, че също ме обичаш.

— Току-що ти го казах!

— Не по този начин! — Тя почти скачаше от крак на крак. — Имам предвид наистина да ми кажеш... защото ти вече знаеш, че те обичам, така че можеш да го кажеш, а преди ти не беше сигурен, защото си мислеше, че съм прекалено млада, но аз не съм и...

Дев отдръпна назад глава и този път започна да се смее неудържимо:

— О, скъпа, ти пак си чела онези романчета... Казах на Хелън, че е време да ги надраснеш.

— Не се смей! — страстно възкликна Нийвс. — Не трябва да ми се присмиваш! Аз не съм дете, не съм! — Тя избухна в сълзи, които опровергаваха всяка нейна дума.

— Съжалявам, скъпа. — Гласът на Дев звучеше по-различно. Бе толкова сериозен, че тя свали ръцете си и все още подсмърчаща, се загледа в него. — Грешката е моя. Трябваше да разбера.

Лицето на Нийвс светна:

— Ти ме обичаш! Обичаш ме! О, знаех, че е така!

Тя се опита отново да се хвърли в обятията му, но той хвана китките ѝ и я задържа настрана.

— Аз съм пораснала, нали — разпалено бърбеше тя. — Не можеш ли да видиш?

Дев въздъхна. Това беше последното нещо, което желаше. А в това време... Вдигна глава, за да погледне шосето. Никой.

— Не се оглеждай за нея! — избухна Нийвс. — Погледни мен! Обичаш мен, не нея!

— Откога? — запита Дев.

Гласът му я накара да го погледне слисано. Познаваше този глас. Изплаши я. Главата ѝ клюмна.

— Откакто умря дядо ти? Откакто дойде Елизабет? — попита Дев.

Той беше прав, но в ужаса си тя го атакува:

— Какво значение има откога? Аз го разбрах и това е важното.

Дев поклати глава и каза:

— Не. Не е.

Той я хвана за ръката, заведе я към пейката, за която бяха тръгнали. Тя видя как той още веднъж претърсва с поглед пътя. После я настави решително до себе си.

— Обичам те. — Думите ѝ звучаха отчаяно. — Много момичета на моята възраст обичат по-стари мъже... Скоро ще стана на осемнайсет! Много момичета се омъжват на тия години!

— Все още си на седемнайсет и не си достатъчно голяма да знаеш нито какво говориш, нито какво искаш.

— Голяма съм! Голяма съм! Искam теб! Вярно е, теб!

— Не! — Дев не допускаше никакво възражение. — Това, което искаш, е да бъдеш обичана, зная, но ето така. — Той я обгърна, но по стария, спокоен начин. Не я сграбчи силно, както се очакваше. Прегръдката му беше по-скоро успокоителна, отколкото страдна. — Зная, че ме обичаш — нежно каза той, — но това не е същото, както да си влюбена в мен... И аз те обичам, но не съм влюбен в теб.

— Но аз съм влюбена, влюбена!

Сините очи задържаха погледа ѝ. Тя се взираше в него като заек, уловен в капан.

— Добре, покажи ми — каза Дев.

— Да ти покажа? — със запъване попита Нийвс.

— Да. Целуни ме, както трябва, както влюбените се целуват.

— Ка-както тря-трябва? — Тя се смути — какво означаваше „както трябва“? Имаше само един начин за целувка. Поставяш устни до устните на друг и ги притискаш.

Цял живот, винаги внимателно охранявана и прекомерно защитавана, Нийвс въобще не беше посветена в целувките, давани и

получавани със страст. Позволяваха ѝ да чете единствено любовни романчета, но те не ѝ бяха донесли никакви съществени знания. Дори филмите, които гледаше, бяха грижливо подбрани. Тя никога не беше излизала на среща с момче. Преведоха я със завързани очи по главните и странични пътища на сексуалността на Марджъри. Мати Ардън беше приятел на семейството. Монахините бяха бдителни, мадам Лоран също — момичетата напускаха грижите ѝ девствени в мислите и думите, а що се отнася до действителността, за тях тя бе напълно обкръжена с тайнственост. На девствеността винаги се поставяше висока цена, а не се ли предлагаха на търг поверените ѝ момичета? Родителите очакваха дъщерите им да отидат до леглата на съпружките си недокоснати, да бъдат ученички, а не учителки в тях. Чак след като се роди наследник, за предпочитане няколко, те могат да си позволят любовници. До това време сексът не надигаше грозната си глава. Ако стореше това, нито едно момиче нямаше да го разпознае — мадам Лоран се бе постарала за това.

Сега Нийвс стоеше съвсем в недоумение, нямаше и най-малка представа за какво говори Дев.

— Мислех, че ме обичаш.

— Обичам те... Обичам те!

— Тогава докажи го!

Паника обхвана Нийвс. Как! В романчетата целувките бяха описани като сладки, страстни, възхитителни, но никога не бяха обяснени по-точно.

С опитното си око Дев разгада лицето ѝ, посрещна погледа ѝ, когато тя намекна:

— Ти би могъл да ми покажеш...

— Но ако ме обичаш, ти би трябвало да знаеш как.

Нийвс почти се разплака отново.

— О, моля те, моля те, покажи ми... аз просто... — тя се изчерви ярко — никога не съм целувала никого.

— Зная.

Този път, като чу гласа му, тя наистина почувства иглички в очите си.

— Никога няма да се науча — зариде тя отчаяно.

— О, да, ще се научиш, но не от мен, скъпа.

— Но аз искам да се науча от теб... моля те, Дев... моля те!

Лицето на Дев изведнъж се превърна в лице на непознат мъж. Сякаш очите му не я гледаха по същия начин. Погледът му накара сърцето ѝ да затрепти.

— Сигурна ли си? — попита той.

— Сигурна съм! Моля те, моля те, Дев, покажи ми как се целуват влюбените.

Тя чу въздишката на Дев.

— Съжалявам, скъпа... но е време да порастеш.

Тогава той я хвана здраво и с ужас тя почувства как езикът му нахлува в устата ѝ, а ръката му се озовава на гърдите ѝ! Ужаси се! Бореше се, извиваше се, дърпаше главата си настрана, после го отблъсна и се отдръпна в другия край на пейката, яростно изтри устните си с опакото на ръката си.

— Отвратително е! Хората не се целуват така!

— Така се целуват влюбените — отговори Дев и тръпки побиха Нийвс, като осъзна истината в думите му. — Хора, които са достатъчно големи, за да знаят какво означава любов и да си влюбен. Да предложиш себе си на един мъж, означава да му дадеш не само сърцето си, а и своето тяло.

Нийвс ахна.

— Ако те помоля, ще ми позволиш ли да те любя? Ще съблечеш ли всичките си дрехи, ще легнеш ли гола в ръцете ми?

Нийвс изписка от страх и избяга от пейката. Това не беше Дев! Тези ужасни неща не изричаше нейният познат, хубав, мил, вдъхващ ѝ увереност Дев!

— Любовта не е романче, мила. Тя е страшно много неща — и едно от тях е сексът!

Нийвс отново ахна.

Дев продължи меко:

— Наричаме го любов, но правим секс, когато обичаме и ни обичат... мъже и жени. Така ли ме обичаш? Готова ли си да правиш секс с мен?

Нийвс запуши ушите си с ръце.

— Ти постъпваш ужасно! Не трябва да говориш такива безобразни неща!

— Но ти каза, че ме обичаш — каза Дев внимателно, но безпощадно. — Истински ли ме обичаш?

Нийвс избухна в сълзи. После усети, че седи на старото, познато коляно. Старите, познати, действащи ѝ успокоително ръце я обгръщаха различно, не по онзи друг, ужасен начин. Почувства, че Дев пъхва кърпата си в ръцете ѝ.

— Обичам те — промълви сред воплите тя, — но не по онзи начин...

— Зная, скъпа. Това трябваше да ти покажа.

Нийвс вдигна потъналите си в сълзи очи:

— Затова ли го направи?

— Да. Защото, когато си готова за това, когато срещнеш мъжа, в който ще се влюбиш, тогава ще бъде различно... най-прекрасното нещо, което някога си познавала.

С широко отворени очи и с надежда в гласа, но все още съмнявайки се, тя попита:

— Така ли?

Не знаеше. Романчетата никога не бяха разказвали колко физически е всичко. Колко страшно! Но очите, които ѝ се усмихваха сега, вече не бяха страшни, ръцете му не я държаха впримчена, скутът му беше удобен и той ухаеше на свежия, прелестен, испански одеколон, който използваше. Въздъхна с облекчение. Той пак беше хубавият, познатият, вдъхващият ѝ увереност, милият Дев.

— Шегуваше се с мен, нали? — каза тя с усмивка на облекчение.

Но със сериозен глас той отвърна:

— Не. Ако ме обичаше, както ти казваш, щеше да искаш да направиш тези неща... и да ги очакваш от мен.

Неловко, смутено, тя се загледа в неподвижните сини очи.

— Наистина ли?

— Да. Наистина.

Прекалено късно Нийвс разбра, че беше дръзнала да влезе в една непозната страна. Прекалено късно разбра, с неочаквана, шокираща яснота, че романчетата са едно, а любовта — друго.

— Но ти не искаш аз да направя това, нали? Не това искаш от мен, нали?

Нийвс безмълвно поклати глава.

— Ето, това искаш ти от мен. — Той пак я постави удобно в скута си, ръцете му я обгърнаха по стария, познат начин. — Искаше да ти вдъхна увереност, скъпа, защото изведнъж почувства, че никой вече

няма време за теб. Затова аз наистина съжалявам. Но теб те обичат, мила. Обичам те аз, леля Хелън, Кас, всички — включително и баща ти.

— Не, той не! — горчиво промълви Нийвс.

— Да, той също.

Но Нийвс го притисна по-силно:

— Обичам те толкова отдавна, колкото и ти.

— Аз те обичам и винаги ще те обичам. Нищо няма да промени това, никога. — Той се усмихна отново. — Приятели?

Нийвс го прегърна здраво:

— О, да, да... най-добрите верни приятели.

— Да, ето, това сме ние, ти и аз. Верни приятели.

Той приглади косата ѝ назад с внимателно, нежно докосване. Лицето му имаше замислено изражение.

— Никога не е съществувала много любов на това място, нали? И ти почувства, че губиш малкото, което имаш. — Отново усмивката му я обля с топлината си. — Е, не си го загубила. Нищо не се е променило, мила.

Нийвс въздъхна и каза стеснително:

— Само това исках да зная. Да разбера, че... — момичето продължи много внимателно — тя не е променила всичко.

— Най-вече себе си — тихо прошепна Дев. — Ето защо исках да я открия. Твърдиш, че си се чувствала самотна. А помислила ли си колко самотна се чувства тя? Представи си, че ти си научила сега, че не си нито това, което си мислила, нито което са ти казали, че си... баща ти не е твой баща и не знаеш коя всъщност е майка ти.

Нийвс потръпна. Тя въобще не беше помислила за това.

— Ти се нуждаеше от утеха. Не смяташ ли, че тя също? Ето какво искам да направиш, скъпа. Помогни ѝ.

Нийвс бавно кимна, нежното ѝ сърце се изпълваше със съчувствие и тя все повече осъзнаваше колко мил е Дев.

— Хайде да отидем и да видим дали можем да я открием, искаш ли? Ще повървим надолу по шосето!

Нийвс тъкмо си отвори устата да каже: „О, но аз току-що я видях“, но я затвори, преглъщайки смущението си. Ако кажеше на Дев какво бе направила ей сега, той ще бъде много ядосан. Сърцето ѝ уплашено подскачаше. О, не можеше да понесе това, не и сега, когато

бяха постигнали това ново разбирателство. „О, господи... — мислеше тя, обзета от страх. — Какво направих?“ Трябваше да му каже, но самата мисъл я накара да изпита срам. Може би по-късно, след като не я откриеха... или след като я откриеха. Да, така ще е... ще обясни на Елизабет, че всичко е било една глупава лудория. Но мисълта да се изповяда пред тези студени зелени очи я изплаши още повече. Лицето, което ги гледаше от другата страна на пътя, беше безизразно. Изглеждаше замръзнало, каменно. Тя просто си тръгна. Разбира се, ако обичаше Дев, нямаше да направи това. Трябваше да дойде яростна, искайки да разбере какво става. Но тогава Нийвс си спомни своите романчета. Толкова често героинята виждаше героя да целува друга жена и получаваше съвсем погрешна представа... но не каза ли Дев току-що, че истинската любов не е като в тези романчета? „О, господи“ — мислеше си тя, напълно уплашена и объркана. Просто не знаеше какво да мисли, какво да прави...

Нийвс нервно плъзна поглед към лицето на Дев. То бе намръщено. „О — ридаеше тя вътре в себе си. — Той ще бъде толкова ядосан...“

После видяха далеч надолу по пътя светлините на кола.

— Това трябва да е тя — каза Дев и лицето му грейна. Нийвс никога не го бе виждала такова. „Е — помисли си тя, неспособна да овладее болката, която я прониза. — Той я обича.“

Дев отиде на средата на шосето и вдигна ръце. Но не беше Елизабет. Дан Годфри седеше на кормилото на своя „Астън Мартин“.

— Господи! — възкликна той развеселен. — Какво искате? Парите или живота ми?

— Мислех, че е Елизабет. Не я ли видя по пътя?

— Никъде не съм я виждал. Защо? Изчезнала е или какво? — каза го с надежда.

— Не. Но отиде да се види с Луиз Бастедо. Заради Хелън.

Дан се усмихна:

— А-а... Хайде, не мислиш, че всичко ѝ се е сторило прекалено много и е решила да приключи, нали?

Докато слушаше, Нийвс се почувства по-зле отвсякога. Но не можеше да каже нищо пред Дан Годфри.

— Може би е решила да се върне пеша — говореше Дан. — Знаеш колко обича да върви. Скачайте, ще ви закарам обратно и

вероятно ще откриете, че тя ви чака. Ще трябва да седнеш в скута на Дев — каза той на Нийвс, когато тя се наведе да влезе през отворената врата. — Но ти нямаш нищо против нали? — Нийвс отказа да срещне погледа му, а когато в колата седна на коленете на Дев, се държеше сковано. Почувства се предателка, глупачка и — най-лошото от всичко — виновна. „Какво направих? — беше единственото, за което можеше да си мисли натъжена. — Какво направих?“

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Марджъри се чувстваше така, сякаш се мъчи да се изплъзне от задушавачи я пластове черно кадифе. Бореше се срещу тях, като ги дереше с нокти и стенеше. Накрая успя да се измъкне и през затворените си клепачи видя розова светлина, отвори очи, но блясъкът от полилея над главата ѝ запрати частици светлина в тях и тя ги затвори. Простена и звукът беше като тъп удар в слепоочията. Повръщаше ѝ се и цялото тяло я болеше. Предпазливо отвори очите си до тесни процепи, обърна главата си бавно и внимателно. На отсрещната стена имаше голямо огледало, тя не го разпозна, но то беше достатъчно широко, за да отрази разбърканото легло под огледалния таван, дрехите, пръснати по белия килим, празните бутилки и чаши, разхвърляни наоколо, фасовете от цигари с марихуана, смачканите угарки. Във въздуха се носеше противна, сладникава миризма на хашиш.

Сигурно е имало купон, но къде... Къде се намира? Внимателно се повдигна на лакът. На масичката до леглото имаше цифров часовник от прозрачен кварц. Показваше два и трийсет и пет, а датата — пети май. Беше изгубила три дни. Как? Къде? Това означаваше, че оттогава постоянно е приемала алкохол и наркотици... После си спомни и със стон се строполи обратно на леглото, зарови лице във възглавниците. В ума ѝ се вихреха тела, ръце, езици, пениси с различни цветове и размери. Смътно си спомняше как я предаваха от ръце на ръце между плътно прилепнали тела. Тя беше част от гърчещата се, стенеща, лудешка група. Мъже я притискаха между телата си, мъже, които отстъпваха пред жени... Бурен калейдоскоп от чувства и спомени я въртеше, въртеше. Болеше я цялото тяло и се чувстваше все още замаяна от всичкото шампанско — да, имаше шампанско — и кокаина, дето беше смъркала, „колумбийското червено“, което беше пушила. Но къде? Гадеше ѝ се, но се опита да си спомни. Тогава се сети: нейната спалня в къщата във Венеция. Поглежда през полуотворената врата, до

която се приближи тихо, тъй като възнамеряваше да изненада Андрея, но изненадаха нея...

Спомни си всичко. Голямата стая с огледала, слабо осветявана от една малка лампа, но все пак достатъчно светла, за да отрази двете голи тела на леглото, потънали в гърчещ се екстаз, съпроводен от дрезгаво дишане, приглушени стенания и стържещи викове. Андрея. И — тя познаваше тази червена коса — Барбара Дилън, богатата кучка, кралицата на козметиката, която го съблазняваше от месеци насам. Тя стоеше там скована, мускулите ѝ бяха стегнати и болезнени от усилието да не мърда, да не издаде звук, докато слуша, гледа долавяше отворителното чувство на загуба, замаяност и мъчителен ужас, когато сцената се запечата в мозъка ѝ, изпращайки кръвта в главата ѝ. Тя ги видя, чу ги — равномерното пошляпване на двете тела, после видя как телата се напрягат и надигат, чу дрезгаво пъшкане преди последните резки викове и нахлу при тях, като крещеше мръсотии. Скочи върху Андрея. Дългите ѝ нокти, извити, за да дерат и късат, потъваха в плътта му...

Повдигна ѝ се. Знаеше, че ще повърне, но когато скочи от леглото, се олюля, защото насъбралият се алкохол и хашиш я удариха, тя падна на коленете си, но успя да пропълзи по огромния килим до полуотворената врата и с облекчение видя пред себе си баня. Устреми се към тоалетната, дишаше тежко, повръщаше. Усещаше как потта избива по лепкавото ѝ тяло, а накрая почувства слабост и празнота. Строполи се на покрития с плочки под и лежа там дълго време. Най-накрая се повдигна, застана, олюлявайки се, видя тялото си отразено в многобройни образи от огледалните стени и простена, като забеляза силно ударените места, синините, отпечатыците от морави резки по гърдите, корема, бедрата. Лицето ѝ беше подпухнало, очите — тесни цепки, устата — подута и с противен дъх, косата ѝ — в пълен безпорядък. Немощно тръгна към душа, пусна го и когато водата стана толкова гореща, колкото тя можеше да издържи, застана под струята. Подпираше се с ръце, докато водата я удряше, облекчаваше, пречистваше, измиваше мръсотията, наслоена по тялото ѝ и вътре в него, така че спомените ѝ, разкрити, изострени и осветени, я накараха да стене и тръпне.

Последва ужасна сцена. Зад стиснатите си клепачи виждаше огледалните стени на своята спалня, напукани и нашарени на местата,

където беше запращала всичко, попаднало ѝ под ръка. Усещаше неприятната миризма на смесени парфюми... *Arpege Joy, L'air du Temps*. Спомняше си как зъбите ѝ потънаха в гърдите на Барбара Дилън, отново чу нейния писък на силна болка. Спомни си и бруталните удари на Андрея... Обърна се към него, риташе го с проклетите си тънки високи токчета, опитваше се да го улучи в слабините и през цялото време крещеше най-гадните мръсотии. Беше станала неудържима и полудяла от яростта, болката, загубата и измяната. Знаеше, че е загубила... загубила... Андрея, парите... всичко... вече нямаше какво да губи.

Спомняше си как Андрея я принуди да отдели пръстите си от тялото на Барбара, после я зашлеви през лицето, като ѝ крещеше: „Кучка! Сквернословна курва! Не те искам повече! Между нас е свършено!“. Нанасяше ѝ удари, плесници, блъскаше я, а тя ридаше и се свиваше в своята безпомощност. Сигурно е припаднала, защото, когато се свести, те си бяха отишли и единствено разрушеното беше останало. Бе лежала там дълго време.

После какво? Всичко се замъгляваше след това. Спомняше си паниката, чувството, че не трябва да лежи там... че трябва да се раздвижи, защото, ако не го направи, никога няма да се движи. Трябваше да им покаже тя на тях... и имаше само един начин. Лица... мъже... смътно си спомняше един бар... после някаква кола... мъж, а не бяха ли двама мъже? Опипваха я много ръце... След това всичко се завъртя в калейдоскоп от чувства и впечатления.

Усети, че ѝ се повръща, и залитайки, тръгна натам, където висяха хавлиените кърпи. С една уви тялото си, а с другата — косата. Главата я цепеше, тялото я болеше. Като се подпираше на стената, успя да се върне в спалнята. Тъкмо влезе и една врата в другия край се отвори и се появи някакъв мъж. Гол, с яко телосложение и гъсти, сплъстени, черни косми по гърдите и слабините. Когато я забеляза, той получи ерекция, най-бързата, която беше виждала в живота си.

— Е, скъпа. Измъкнала си се? — Говорът му беше гърлен, но английският — чист. Пийна голяма глътка от една бутилка. — И си готова за още?

Марджъри си спомни коя е тя, ако не какво е. Видът на това... животно... я предупреди колко далеч беше стигнала в отдалечаването

си от своите кръгове. За първи път усети страха като пробуждане в корема. Стегна се.

— Кой си ти? — попита тя надменно.

— Да не би да искаш да кажеш, че си ме забравила? След всичко, което бяхме — и направихме — един за друг? — Той бавно се приближи до нея. — Няма значение... Имам нещо, което ще те накара да си спомниш.

Ровейки сред отломките на нощното шкафче, той извади малък метален инхалатор.

— О, не, недей! — ядосано започна Марджъри.

— О, да, да.

Преди да успее да помръдне, той я сграбчи с тежката си ръка, изви нейната на гърба така, че тя изрева от болка и се вцепени. Но мъжът увеличи натиска и всяко движение вече ѝ причиняваше силна болка. После той притисна инхалатора в ноздрите ѝ. Стисна другата ноздра, а с дебелите си пръсти запуши устата ѝ и тя нямаше друг изход, освен да вдишва от инхалатора. Като светкавица, макар тя да се дръпна рязко, той направи същото и на втората ноздра. Наркотикът избухна в мозъка ѝ като буен пламък, предизвиквайки видения от цветни светлини и бучене на кръвта в ушите ѝ.

— По-добре ли си?

Със зловна усмивка смъкна кърпата от тялото ѝ, захвърли я настрана и придърпа жената към себе си.

— Не... не... недей. Не искам повече... Не мога.

— Да, можеш. — Ръцете му бродеха по цялото ѝ тяло, изследваха го и го стискаха, нараняваха я. — Преди ти харесваше... не можеше да се наситиш.

— Не, моля те — стенеше Марджъри, повръщаше ѝ се и се чувстваше замаяна. — Омръзна ми, моля те... Не виждаш ли, че ми е омръзнало?

— Не и от мен, нали? Аз не омръзвам на никого.

Отвратителната му миризма на мускус и тази на наркотика увеличиха гаденето и замаяността ѝ. Мъжът се изсмя жестоко, безразличен към протестите ѝ:

— Купонът не е свършил, скъпа! — Той повиши глас: — Джорджо. Рейна...

Вратата се отвори отново и още двама души застанаха на прага. Един негър — висок, строен, гъвкав, тялото му беше нарисувано с безумни извивки в необичайно ярки цветове, и една жена — гола, носеше само лента, обсипана с пайети. Тя имаше малки, прекрасни гърди и дълга черна коса. Половината ѝ лице беше закрито от маска, а под нея се усмихваха плътни червени устни, разкриващи малки, бели, много остри зъби. Очите под маската бяха очи на луд човек. Тя каза:

— А-а... готови сме за още от същото, нали, скъпа? — Подигравателен глас, изрядно английско звучене. Усмивката беше зла, жестока.

— Не... не... моля ви! — умолително се извиси гласът на Марджъри. — Зле ми е, не виждате ли... зле ми е.

Марджъри се чувстваше ужасно. Въпреки наркотика, главата я болеше силно, а ниско под лъжичката и надолу, чак до гърба си, усещаше сякаш нещо всеки миг ще експлодира. Напънът беше остър, мъчителен, непоносим. Чувстваше, че и най-малкият натиск на това място ще я пръсне като гроздово зърно.

— Имаме лек тъкмо за това — каза негърът замечтано, напевно. Той бръкна в малката велурена торбичка, завързана с каишка около врата му, и извади малко найлоново пликче, пълно с бял прах.

— Това ще те накара да се почувстваш изпразнена, скъпа...

Той се приближи към Марджъри, като разкъса пликчето с острите си зъби. Взе малко прах на нокътя си и го поднесе към нея:

— Ето паспорта ти за рая, скъпа!

Марджъри отново се опита да извърне глава, но грамадният мъж я държеше прикована и тя пак нямаше възможност за избор. Смръкна от кокаина и той избухна в мозъка ѝ като голяма бяла светлина. Несъзнателно се наведе, за да оближе с език празния нокът.

Негърът се засмя:

— Точно така, скъпа... Виждам, че този рай не ти е непознат.

Негърът повтори същото и с другата ѝ ноздра. Марджъри се чувстваше раздробена на съставните си части и се прилепи към тримата, когато те се приближиха, вдигнаха я, понесоха я и я оставиха на леглото...

Звънът на телефона прекъсна дълбокия сън на Хари. Той пипнешком потърси апарата и промърмори неясно:

— Pronto!

Известно време слушаше, после се изправи като свещ в леглото и стисна слушалката с две ръце.

— Какво? Къде? Кога? Как? — произнесе думите бързо, гласът му се засилваше. Отново изслуша нещо, лицето му пребледня, ръцете започнаха да треперят. — О-о... О, да... разбирам. Да, естествено. Ще дойда веднага... Къде? Да, да, добре. Да... Благодаря.

Трудно улучи къде да постави слушалката, после остана да седи вцепенен, блед, треперещ. Опита да стане, но падна обратно на леглото. Краката му бяха безполезни. Затвори очи, постави разтрепераните си ръце на лицето. Започна да диша дълбоко, успокояващо. Най-накрая, когато успя да се изправи, отиде за дрехите си.

Те обядваха, когато Мозес влезе и каза:

— Търсят ви по телефона, мис Кас. Контът от Италия.

— Хари! — Кас се намръщи, като бутна стола си назад. — Сега пък за какво?

Но тя се обади бодро:

— Хари? Какво има?

Чуваше дишане и сякаш някой плачеше.

— Хари! Хари, там ли си?

— Кас! — Гласът му беше приглушен, задавен. — Кас...

— Хари, какво има?

Изведнъж Кас се изплаши.

— Марджъри. — Гласът му се скъса. — Марджъри е мъртва.

— О, господи...

Кас се строполи на стола до бюрото.

Той плачеше.

— Полицията ми се обади от Рим... намерили са тялото ѝ в някаква кола в една задна уличка... умряла е от загуба на кръв.

— Исусе Христе! — изпищя Кас. — Умряла от загуба на кръв! За бога, как?

— Тя е била... имало... дрехите й... целите накъсани и раздрани... казват... казват, че има доказателства за сексуални перверзни...

— О, господи! — На Кас й се повдигаше.

— Цялата е била насинена и... — Гласът на Хари се загуби съвсем.

Кас се овладя насила, отпъди всяка друга мисъл, освен какво трябва да се направи.

— Къде си? В Рим ли си?

— Да, да...

— Тогава стой там. Какъв е адресът?

Тя чу как гласът му заглъхна, докато говореше с някой друг, после го чу отново ясно и той повтори адреса със запъване.

— Добре... Остани там, чуваш ли? Не напускай мястото, Хари. Ще изпратя някой при теб, колкото мога по-бързо. Чуваш ли ме, Хари?

— Да... да...

— Кой ръководи там? Искам да говоря с тях.

Тя почака, като хапеше устните си и барабанеше с пръсти. Умираще за една цигара.

— Ало? Говорите ли английски? О, господи. *Momento per favore.*

— Тя извика с пронизителен писък. — Дан!

Той се появи до вратата на салона за хранене със салфетка в ръце.

— Ела тук, бързо... Трябва ми твоят италиански.

По лицето и по гласа й той позна, че нещо се е случило, и попита:

— Какво става?

Кас му каза. Дан се вцепени от ужас. Но взе слушалката и преведе на италиански въпросите на Кас за мъжа отсреща и на английски отговорите на италианеца. Накрая Кас каза:

— Дай да говоря пак с Хари — и продължи: — Хари? Сега слушай внимателно...

Завърши разговора, постави пръст на бутона за затваряне и погледна към Дан. Той беше блед, изпотен и смутен.

— Боже! — промърмори. — В какво, по дяволите, се е забъркала?

— Задънена улица — мрачно отговори Кас. — Е, върви, ти ще трябва да им кажеш. Аз имам работа. Върви!

Кас започна да набира номера на организацията в Рим.

Когато тя се върна в салона за хранене, всички седяха в съсипваща тишина.

— Току-що говорих с Вито Арабинери — глухо каза тя. — Той е добър човек и има подходящи връзки. Искам, доколкото е възможно, да държим историята далеч от вестниците. За щастие, открила я е полицията. В три часа тази сутрин. Била е облечена с вечерна рокля и сандали — това е всичко. И е била цялата в кръв, колата също.

— Чия кола? — попита Дан.

— Слава богу, нейната... — Кас се обърна към Дан. — Мислех, че ти каза, че е отишла във Венеция.

— Така ми каза тя. Там беше Андрея Фарезе.

— Тогава какво е правила в Рим? — попита Харви.

— Не е толкова далеч — намръщи се Дан.

— Не е, но Марджъри никога не караше колата. Тя навсякъде пътуваше със самолет.

— Може би някой друг е карал — предположи Дан.

— Умряла е от загуба на кръв! — Дейвид сякаш всеки миг щеше да се разплаче.

Харви се овладя:

— Сигурна ли си, че Вито Арабинери може да се справи с всичко?

— Затова се обадих на него — кратко отговори Кас.

— Кой е той? — попита Елизабет.

— Той е... наш посредник при уреждане на спорове в Италия — неопределено каза Кас. — Той познава системата и познава много хора. Казах му да се съобразява с обстоятелствата, докато може.

— Но... — Харви навлажни устните си.

— Да, зная. Убийство. — Кас произнесе думата, за която всички мислеха.

— Може ли той да направи това? — с изненада попита Елизабет.

— Ще опита всичко възможно — кратко отговори Кас.

Настъпи тишина.

След малко Кас каза:

— Дадох му свобода на действие. Ако — тя запали цигара с трепереща ръка — Марджъри се е била отдала на своите особени забавления, то ние не искаме това да излезе на първите страници. А що се отнася до останалото... — Тя дръпна от цигарата си.

— Горкият Хари — каза Мати и поклати глава.

— Почти е рухнал — каза Кас. — Трябвало е той да я идентифицира.

— Как са разбрали коя е тя? — попита Елизабет.

Кас изтръска внимателно пепелта си и каза безизразно:

— Марджъри е много добре позната в Италия.

Отново настъпи тишина, докато Харви не се прокашля и каза:

— Полицията попаднала ли е на някакви следи?

— Не. Това е нейната кола и само тя е била вътре. Очевидно са я захвърлили. Трябва да е кървяла лошо, когато тя... без съмнение затова са я захвърлили.

— Свързали ли са се е Андрея Фарезе?

— Не зная. Не го споменах, казах и на Хари да не споменава. Но... — Кас вдигна рамене — както казах, Марджъри е доста известна.

Дейвид потръпна:

— Каква каша! — каза той. — Боже, каква каша!

Новината хвърли черен покров. До този момент настроението в къщата беше изключително чупливо, а сега претърпя друга промяна. Преди никой не го беше много грижа за Марджъри и те всички знаеха за тънката линия, която тя поставяше между задоволяване и прекаляване, но смъртта ѝ беше ужасна. Чакаха телефонът да звънне, а той звънеше редовно. Търсеха все Кас. Вито Арабинери ѝ докладваше на равномерни интервали. И когато вестниците пристигнаха, всички се нахвърлиха върху тях. Но Вито Арабинери беше свършил добре работата си. Съобщаваха за смъртта и имаше кратки сведения, но това бе заради обстоятелствата, при които е била открита. Пишеха, че е убийство с цел грабеж, тъй като прислужничката на контесата е заявила, че контесата е напуснала къщата си във Венеция три дни преди това и е имала цяло състояние в бижута. Те липсваха. Не се споменаваха за Андрея Фарезе, освен в едно кратичко съобщение,

което казваше, че контесата е била негов „голям и добър приятел“ и той е дълбоко потресен от случилото се. Не се споменаващо нищо и за разнебитената стая в къщата във Венеция.

В последния доклад, който Кас получи от Вито Арабинери, се казваше, че необходимите ремонти са направени и цената ще бъде включена в графата „разходи“, когато той представи сметката си. Кас уреди необходимото чрез каналите на организацията.

Никога не стана ясно къде е била Марджъри и какво е правила през трите дни, в които беше „изчезнала“. Но аутопсията — от която Кас също получи копие, но го показва само на Харви — разкри, заедно с другите неща, че Марджъри е имала в напреднал стадий рак на матката. Това е причинило смъртта от загуба на кръв. По най-брутални начини са използвани някои предмети и по тялото ѝ имало синини, изгаряния, разкъсвания и дълбоки резки. Била е също и натъпкана с наркотици. Кокаин, марихуана и различни други възбуждащи средства. Когато са я захвърлили, вероятно е била в безсъзнание, това е довело до дълбока кома, по време на която е кървяла и е умряла от загуба на кръв. Вестниците пишеха, че разследванията продължават, но на съда причината за смъртта бе посочена като прекалена загуба на кръв.

Три дни по-късно Хари върна тялото ѝ на острова. Занесоха го направо в църквата, а на другата сутрин, много рано, тихо и бързо я погребяха в присъствие единствено на семейството! Въобще не отвориха ковчега. Марджъри беше приготвена за погребението в Италия. Вито Арабинери се беше погрижил за всичко.

Чак по-късно, когато се върнаха в къщата, Хари, все още в шок, им разказа, каквото знаеше.

Колата била намерена в задна уличка в най-бедната част на града. Патрулиращ полицаи забелязал скъпата кола — „Ферари Дино“ — и отишъл да огледа, защото било необичайно толкова скъпа кола да се намира на такова място. Марджъри седяла на шофьорското място, облечена с рокля, някога представляваща сребърно ламе, но вече корава и пропита с кръв. Сандалите ѝ били пълни с кръв, а също и седалките на колата. Кръвта дори се процеждала през вратата и образувала локва в канавката. Нямала нищо друго. Нито дамска

чантичка, нито палто, нито бижута. По номера на колата открили собственика.

По думите на прислужничката на контесата тя напуснала къщата сама около десет часа вечерта в сряда със собствената си кола. Шофьорът ѝ каза, че я е закарал в бара „При Хари“. Напуснала го с двама мъже, те са проследени и се разбра, че са я завели на събиране в частна къща. Никой не си спомня да я е видял да излиза. Това става около четири часа на следната сутрин. От този момент до момента, в който била намерена три дни по-късно, никой не знае къде е била или как е стигнала до Рим. Нито един от приятелите ѝ не я е виждал. Те дори не знаели, че е в града. Никой не се е появил, за да каже, че я е виждал. Всички разследвания удрят на камък.

— Знае се само, че това сигурно е било оргия — каза Хари, все още пребледнял и мрачно примирен. — Че тя е... тя е имала много мъже... и... други неща. — Той все още страдаше. — Трябваше да я, Кас... да я видя... толкова бяла... отвратително бяла... и цялата покрита със синини, драскотини и изгаряния... на гърдите и бедрата ѝ... — Той потръпна и глътна от силното си питие. — Никога не съм виждал толкова садистично сексуално малтретиране. Какви чудовища са били тези? В каква ли извратеност е взела участие? Кой би направил такива ужасни неща? Как е могло това, това да се сметне за удоволствие? — Той изглеждаше отвратен. — Знаех за нейните... ъ-ъ... апетити, но това... — Пак си сръбна от питието. — Не съм и сънувал подобно нещо. Знаели ли сте вие такива неща? Аз не.

Кас не отговори. Тя би могла да му каже доста неща, но той имаше достатъчно, с които да се бори.

— Тя беше натъпкана с наркотици — с вече овладян глас продължи той. — Казаха ми, че за нея все пак е било въпрос на месеци. Наркотиците, които е вземала — от дълго време, казват — щели да притъпят болката, защото щяло да има силна болка. — Той отново се прокашля. — И така, те са я захвърлили... оставили са я да кърви и да умре от това... но те казаха, те казаха, че вероятно е била в безсъзнание... Надявам се да е така. — Очите му се напълниха със сълзи и той се разрида. — Надявам се да е така...

„Нещастна кучка — мислеше мрачно Кас. — Нещастна, обречена, безпомощна кучка. Въпреки всичко, родена жертва.“

Погребението беше почти тайно, сякаш колкото по-скоро Марджъри отиде под земята, толкова по-добре. А тя беше мълчалив упрек към тези, които бяха вдигнали рамене и промълвили безразлично с вдигнати вежди: „О-о, Марджъри...“.

Само Хари плака през цялото време на службите в църквата, през цялото време на всичко, което трябваше да се свърши около погребението. Той не се отделяше от жените. Кас го държеше от едната страна, а от другата — удивително, тъй като Кас дори не очакваше тя да присъства — Елизабет.

— Ще дойдеш ли? — попита тя, когато Елизабет се присъедини към тях, докато чакаха отец Зевиър да свърши с даването на причастие на Нийвс и баща ѝ, който, за разнообразие, си спомни, че е католик. Каквато Марджъри е била. Някога.

— Да, ще дойда.

Със сухи очи тя застана до Хари, не скована и объркана, както Кас очакваше, а извисяваща се над дребния мъж като висок стълб, на който той да се опре. В обикновената си черна рокля — тъй като погребението на Марджъри не беше островно — тя изглеждаше по-красива и — изненада — по-тъжна отвсякога.

И после, в салона, където насядаха сковано и тромаво, тя седна до тъжния дребен човечец. Кас го чу да разговарят тихо, но не можа да чуе за какво говореха. Всъщност Кас беше доволна да остави Елизабет да се занимава с това. Мъката на Хари тежеше много. Караше я да се чувства виновна. „Както и всички те се чувстваха“ — мислеше тя, оглеждайки затворените лица, осъзнавайки, че очите не се поглеждат, а гласовете са напрегнати.

„Нещастната кучка — пак мислеше тя. — Купувана и продавана на фунт от момента, в който е имала някаква стойност. Е, добре, Марджъри беше убита. Но не само от годините на алкохол и наркотици, от многобройните любовници и самоунищожителното потопяване в необуздан секс. Нито пък от непознатите хора, които я бяха захвърлили и избягали. Един мъж го беше извършил. Един мъж.“

Хари си тръгна на другата сутрин. Беше сдържан, но тъгата му бе станала по-горчива.

— Съжалявам, Хари — нещастно каза Кас. — Ужасно е.

— Кое ли не е ужасно в тази къща?

Кас се смая. Кафявите очи все още бяха зачервени и той изглеждаше изтощен до припадък, но гласът му беше твърд:

— Благодаря на Бога, че няма да я видя отново.

— Но... — започна Кас.

— Никога няма да се върна на този остров. Не желях да се освободя по такъв начин, но съм свободен.

Обърна се към Елизабет, която мълчаливо стоеше до тях.

— Бъди доволна, че не си негова дъщеря — каза той бурно. — Радвай се, че вместо това майка ти е толкова добра, сърдечна, мила жена. Тя единствена ми показва добрина тук... — Той се наведе към ръката ѝ. — Желая ти късмет.

И замина.

Когато Елизабет се събуди, слънцето беше изминало небесния си път. За първи път от много време тя бе спала с часове. Три седмици от прибързаното, почти тайно погребение на Марджъри. Оттогава настъпи дълъг, неоставящ никакви следи период на мъка и отчаяние. Все така от онази нощ, когато видя и покрусена се примири с това, което винаги тревожно бе подозирала, макар никога да не е била склонна да приеме. Знаеше за особените отношения между Дев Лафлин и Нийвс. Всички говореха за тях с лекота, дори шеговито. Но с уважение. То бе нещо постоянно, установено, отдавна прието като „особено“. И отново тя остана настрана, само наблюдател.

Това я опустоши. Този продължителен, невярващ поглед я изгори, разтопи крилата ѝ и я запрати надолу към земята, където тя се удари с такава сила, че оттогава само скиташе наоколо замаяна.

Нищо в самотния ѝ живот не я бе подготвило за този вид самота и опустошение, така че единственото нещо, което можеше да направи — знаеше как — бе да се затвори в себе си, както преди, но това я накара да осъзнае, че нейното преобразяване далеч не е завършило. Чудодейната промяна не можеше да настъпи за една нощ. Все още пазеше като стари дрипи частици от старото си „аз“. Само в едно отношение се бе променила невъзвратно. Вече имаше чувства.

Защо иначе ще се чувства така наранена, така измамена, така завистлива, така мрачно ревнива? За първи път в живота си усещаше,

че е оставена на милостта на емоциите, които той бе освободил у нея, и тя прекарваше дните си, прекосявайки техния спектър, но крайт неизменно се оказваше началото и тя пак тръгваше. Настроението ѝ бе навъсено и мрачно и Елизабет искаше само да бъде сама, да размишлява. Знаеше, че не е правилно, че постъпва като дете, което е било силно наранявано през изминалите години, но тя не можеше да постъпи по друг начин. Все още ѝ липсваше увереност, осъзна тя. Все още не притежаваше необходимото чувство за собствена значимост. Имаше нужда от него, за да ѝ го даде той. Но го загуби.

Елизабет избягваше Дев, сякаш той носеше зараза. „Но той наистина носи“ — мислеше отчаяно тя. Все още бе заразена от силната треска по него, която се разгаряше само щом го зърнеше. Затова тя не мислеше, че би могла да говори с него спокойно. Ако се наложеше да разговарят, се държеше студено. Гордостта не ѝ позволяваше да му покаже как се чувства. Не, не се бе променила много. Все още се изменяше, все още търпеше болезнено развитие.

Постави глава на коленете си, затвори очи. „Колко дълго — мислеше тя. Колко дълго...“

„Не е честно — мислеше за хиляден път. — Нийвс е само дете. В мен той видя жената, каза, че нея иска...“ Но не бе ли промълвила Нийвс: „Не трябва да се въздържаш повече. Зная, че ме обичаш и сега можеш да ми го кажеш?“. Тя изразяваше с думи онова, което сигурно знаеше, че той чувства — онова, което вероятно дори Дев, толкова опитен с жените, не знаеше или може би не се осмеляваше да признае.

Елизабет знаеше за особеното чувство между тях. За обожанието на Нийвс към Дев. Всички го считаха за преувеличен, но това също бе погрешно. Нийвс обичаше. Личеше по лицето, по гласа ѝ, по сияещата радост, излъчваща се от нея.

„А аз — мислеше Елизабет. — Ами аз къде съм? Това превръща всяка негова дума към мен в лъжа. В лицемерие. Той е лъжец и крадец и разпуснат чувствен мъж...“ А как копнееше за него. Това бе най-лошото: непрестанният, постоянен копнеж за него. За докосването на силните, уверени ръце, за звука на възбуждащия милващ глас, за блестящите сини очи и тяхната топлина.

„Лъжи — ридаеше душата ѝ. — Само лъжи...“

Не можеше, не искаше да мисли повече за това. Натам се простираше безумие. Сега трябва да се съсредоточи върху майка си, да

събере всичката си сила, за да продължи да чака. Да се надява. Може би нещо се е случило днес... Изправи се на крака и бавно тръгна към водата. Очакваше я продължително плуване. Преди бе готова да отиде при него и да каже: „Помогни ми“. Сега нямаше кой да ѝ помогне, освен самата тя.

Излезе от водата цели сто ярда по-напред от мястото, където бе оставила дрехите си, доста далеч от вилата. Не можеше да я види. Но докато бавно вървеше с наведена глава, чу някой да вика името ѝ. Вик, носен от вятъра. Засенчи очите си и погледна брега. Никой. Но ето пак... да, нейното име. Глас на мъж — крещеше. Сърцето ѝ се сви. Нещо се е случило. Без да спира, тя грабна роклята си, сандалите и продължи нататък, вече тичешком. Чак когато направи завоя до оголената скала, тя видя Дейвид на пътеката над себе си. Той вдигна ръце до устните си и изкрещя отново:

— Е-ли-и-за-а-бе-ет.

— Тук съм — викна тя и той погледна надолу.

— Къде, по дяволите, беше? Почти преграках от викане.

Бързо Елизабет изтича нагоре по пътеката към него.

— Плувах до Сенд Кей. Какво има? Защо ме викаш?

— Заради Хелън...

Ноктите ѝ се забиха в ръката му.

— Защо? Какво става? Какво се е случило?

— Пълен хаос, ето какво! Старата дама Хокс и Серафин са направили малък заговор, Нийвс ги е подкрепяла и доста активно подпомагала... Тайно са вмъкнали старата дама в болницата. — Той кимна енергично към побелялото ѝ лице. — Вярно... без да кажат на никого. Сигурно са го планирали с дни... Луиз избухна.

— Тя добре ли е? Моята майка — добре ли е? — Лицето ѝ пламтеше от настойчивост, а ръката ѝ стискаше така, че заплашваше да прекъсне притока му на кръв.

— Да, добре е. — Той разтвори пръстите ѝ. — Крещях с цяло гърло. Бог знае колко дълго! Преровихме всичко наоколо, за да те открием.

Но тя вече беше хукнала.

— Иди първо при Луиз! — извика Дейвид след нея.

Отново тя затича по прекия път през градините, скачаше през цветните лехи, блъскаше се в храстите, покрай които минаваше.

Изпусна роклята и сандалите си някъде по пътя. Босите ѝ крака не усетиха нито промяната, когато затича от тревата по настланата с чакъл пътека, нито горещия камък на стълбите на терасата, които взимаше по две наведнъж. Гласовете ѝ подсказаха къде са се събрали всички.

Всички подскочиха, когато тя нахлу в белия салон. Като я видя само по бански костюм, пребледняла и боса, при звука от тежкото ѝ дишане, мисис Хокс, която стоеше и стискаше ръката на Серафин, избухна в сълзи:

— Нямах лоши намерения... честно, нямах... само мислехме да помогнем.

— Идеята беше моя — възрази Серафин. Тя бе доста спокойна, почти смирена, без никаква следа от вина или страх. Само увереност.

— И моя... — Нийвс стоеше, подслонена под ръката на Дев. Тя погледна Елизабет със зацапано от сълзи лице. — Направих го заради теб, да компенсирам... Исках да ти кажа, но ти изглеждаше толкова свирепа и аз се страхувах, че ще ми се ядосаш.

Елизабет я гледаше безизразно, неразбиращо, после се обърна, когато Луиз се приближи.

— Всичко е наред — успокои я той. — Преживяхме труден следобед, но всичко вече е под контрол.

— Но майка ми...

— Почива си. Серафин ѝ направи от своя билков чай. Беше възбудена, напрегната, но вече е добре. По-добре, отколкото бих могъл да се надявам.

Луиз я сграбчи, тъй като тя се олюля, когато въздействието на случилото се я завладя.

— Стол — бързо каза той и внимателно я настани в стола, който Кас набързо бутна напред. Леко той наведе главата ѝ към коленете.

— Успокой се... дишай дълбоко.

Пулсът ѝ бе много ускорен, но силен.

— Ще убия Дейвид — чу той Кас да мърмори. Тя объркано се движеше наоколо. — Кой знае какво ѝ е казал.

Елизабет вдигна глава.

— Каза, че тук е настъпил пълен хаос. — Очите ѝ бяха изпълнени с ужас. — Истина ли е това? Какво се е случило?

Луиз кимна към масивната фигура на мисис Хокс, която изглеждаше грамадна до слабата, изправена фигура на Серафин, невъзмутима като идол.

— Тези двете тук си наумили да ускорят събитията. Серафин отива в болницата, както винаги, а Нийвс — сега той кимна към момичето, което се сви още по-близо до Дев — уж взима мисис Хокс на разходка с колата. А всъщност тайно я закарва в градините, в които позволяват на майка ти да седи всеки следобед.

— И?

— Изненада, изненада — сухо отговори Луиз.

— Тя, тя добре ли го прие? — Лицето на Елизабет заблестя с надежда.

— Чудесно, изумително добре. Мисля, че мисис Хокс го преживя най-зле.

— Бях така поразена — хлипаше мисис Хокс — да вида бедната ти майка отново след всичките тези години... и тя беше толкова доволна да ме види.

— Тя те позна?

Мисис Хокс изтри очите си.

— Благодарение на Серафин ме позна.

Елизабет премести погледа си към Серафин. Тя кимна:

— Подготвих я за това.

Нищо не можеше да наруши непроницаемото спокойствие на Серафин.

Елизабет погледна пак Луиз.

— По начин, който в медицината наричаме „учене на сън“. Знае се, че подсъзнанието може да запомня информация, подавана му, когато съзнанието си почива. Аз сега научавам, че това е правила Серафин всеки ден през последните няколко седмици. Давала е на майка ти от своите магьоснически отвари и усърдно е насаждала информация, малко по малко...

Елизабет отново я погледна и Серафин наклони глава в знак на любезно, но невъзмутимо признание.

Мисис Хокс кимна бурно:

— Истина е като това, че седя тук... Кога аз влязох и тя ме видя, е, требваше да видите лицето й... Тогава тя стана, отвори ръцете си към мен и каза: „Мисис Хокс... моя скъпа, мила мисис Хокс...“. Ами,

аз се разревах, а тя ме потупваше и успокояваше... После аз се овладех, ами, седнахме и си поговорихме хубавичко... Разказах ѝ сичко за теб, верно, как дойде да ме видиш и сичко... за мис Келър, как са те зели и къде... После тя ми зададе толкова много въпроси с такова странно изражение на лицето... Прекарахме великолепно, наистина... тя държеше ръцете ми здраво и се усмихваше, и кимаше, и сълзите се стичаха по лицето ѝ.

Мисис Хокс избърса сълзите си.

— Никога не съм виждала толкова щастлив човек, никога... После тя ме прегърна, целуна ме и каза: „Как мога да ти се отблагодаря...“, а аз казах: „Не ми дължиш нищо...“. А тя каза: „О, да... да-а“. Тогава тя стана и каза: „А сега аз трябва да вървя у дома при моето бебе“. Никак не можах да я разубедя... „Аз трябва да отида при моето бебе — повтаряше тя, — при моята Елизабет.“ И ние требваше да повикаме доктора. — Тя тайно хвърли виновен поглед към невъзмутимото лице на Луиз. — И той, ами, той накрая казва, че е добре... Така ние сички се връщаме тук, но не те открихме никъде... Претършувахме острова от край до край. Ето, това разтревожи майка ти, разбираш ли... разстрои я, като... Но Серафин тук, успокои я, направи ѝ едно питие от онези и я сложи да спи... И после те намериха и това е сичко — нервно завърши мисис Хокс.

— Всичко! — възкликна Елизабет, като се смееше и плачеше. — Всичко! О, моя мила, прекрасна мисис Хокс... — Прегръдката ѝ беше прочувствена.

После Елизабет се обърна към Серафин:

— А на теб... как мога да ти се отблагодаря?

— Щастieto на моята лейди е благодарността за мен — отговори с голямо достойнство Серафин.

— Можеше да се случи голяма злина — подчерта Луиз, — но Серафин се е била подготвила добре. Оказа се по-малък шок, отколкото се страхувах.

— Кога мога да я видя? — нетърпеливо и все пак нервно попита Елизабет.

— Когато се събуди, тя ще иска да те види...

— Къде беше все пак? — любопитно попита Кас.

— Поплувах до Сенд Кей.

— Сенд Кей! Господи! Нищо чудно, че не успяхме да те намерим.

— Значи ето къде си се крила — меко каза Луиз.

Елизабет избягваше всезнаещите очи, съзнаваше, че откакто е влязла в стаята, очите на Дев нито за миг не я изпускаха, но решително отказваше да срещне погледа му.

— Е, открихме те — щастливо каза мисис Хокс. — И нямах намерение да правя нищо лошо, честно...

— Това, което си сторила, е правилно — каза Елизабет и отново прегърна тръпнещата грамада. — Ето защо те доведох, нали? Да направиш за нея това, което направи за мен.

— Така каза и Серафин, а тя познава майка ти по-добре от всеки друг в този свет... Сега знам това... и кога тя каза, че е добре да го направим, не се усъмних в нея нито за минутка.

— Нито пък аз — простичко отговори Елизабет.

После тя се обърна към Серафин:

— Трябваше да се сетя, че ще знаеш какво да сториш.

— Въпросът е само да знаеш кога е подходящото време — спокойно отговори Серафин.

— Благодаря ти — каза Елизабет и подаде на Серафин ръката си, която тя прие.

— И на хубавичката мис Нийвс също — засмя се мисис Хокс. — Тя ме заведе до болницата.

Много бавно Елизабет се обърна да погледне Нийвс, която изглеждаше, като че ли би искала да пропълзи в Дев. Преглътна тежко и заговори неуверено със задъхан шепот:

— Аз само исках да помогна... да компенсирам, както казах. — Тя отново преглътна, след това много бързо, за да го каже и да свърши. — Не бе това, което си помисли, разбираш ли... Аз се бях объркала и не разбирах, но Дев ми обясни и-и той не те видя... Само аз те видях и-и затова го направих!

Нийвс отново, избухна в сълзи.

— Направи какво? — попита Кас напълно озадачена. Всичко това въобще не ѝ харесваше и тя поглеждаше ту едната, ту другата.

Но Елизабет най-накрая погледна Дев, потопа се цялата в сините очи, а нейните се изпълниха със смесени емоции, от които тялото в морскосин бански костюм се изпъна като лък. Докато Кас се взираше,

тя видя как лицето, очите се променят и като че ли изведнъж се смъкна тежък товар от широките рамене. Елизабет хвърли ослепителна усмивка.

— Нищо важно — звънливо каза тя и сякаш изпя тези думи. — Едно недоразумение, това е всичко... глупаво недоразумение.

Никой не проговори. Само гледаха. Дейвид тъкмо минаваше с грохот през вратата и замръзна на мястото си. Той видя как Елизабет кимна веднъж на Дев, като че ли му предаваше някакво мълчаливо потвърждение, после тя се обърна и каза:

— Сега трябва да отида и да си облека нещо.

Думите ѝ разрушиха тишината. Всички веднага започнаха да бърборят.

— Мисля, че имаш нещо да ми кажеш — меко каза Дев на Нийвс и я дръпна настрана, по-далеч от общата бъркотия от разговори.

Като си пое дълбоко дъх, Нийвс му разказа всичко.

— Не ми се сърдиш, нали?

— Не, сега не. Но по-добре да ми беше казала преди, скъпа.

Нийвс започна да се върти неспокойно:

— Аз се чувствах толкова... ъ-ъ... толкова глупаво... и-и, ами, не можах да събера смелост... Страхувах се, че ще се разсърдиш и няма да бъдем повече приятели.

— Мислех, че съм ти обяснил всичко това.

Сега тя имаше виновен вид.

— Зная, но... аз съжалявам — каза умолително. — И Елизабет разбра, нали?... Видях как те погледна.

— Да — отговори Дев. — Доста неща се изясниха днес следобед.

Елизабет се понесе към стаята си, чувствайки особено, възбудено спокойствие. Някак си бяха отнели всичките ѝ тревоги. Няма да се бори повече. Сега нямаше нужда.

Стоеше до прозореца, когато Дев дойде. В един дълъг миг те само се гледаха. После Елизабет прошепна:

— Прощаваш ли ми?

Той отвори обятията си. Когато я прегърна, тя забрави всичко.

— Ето защо ме държеше настрана... разбрах, че нещо се е объркало напълно, но да ме убиеш, не можех да открия какво. Припомнях си всяка дума, всеки поглед...

— Усъмних се в теб. — Тя се притисна към него, гласът ѝ звучеше приглушено. — Извинявай.

Той леко я отдръпна от себе си, за да погледне в дълбините на очите:

— Не, не в мен се съмняваше. А в себе си. Въпреки всичко, което ти казах, на теб все още ти липсваше тази последна, абсолютна сигурност в себе си...

— Вече зная това.

— Иначе ти щеше да дойдеш при мен, да попиташ какво, по дяволите, става... Но това е същата стара история, нали? Почувствала си, че си отхвърлена.

Безмълвно кимване.

— Видяла си само едно уплашено дете, което търси увереност... но си повярвала в лъжата. — Тя чу въздишката му. — Вината е моя... Притиснах те прекалено силно, принудих те да бързаш, очаквах прекалено много. Бях доста нетърпелив, разбираш ли... и те исках толкова много. А аз всъщност... бях тръгнал да те потърся. Мислех, че може би се нуждаеш от мен. Надявах се да е така.

— Да, нуждаех се, нуждая се! Идвах при теб... ето защо бях така потресена. — И тя продължи решително. — Видиш ли, аз зная, че ти обичаш Нийвс.

— Да, обичам я. Но аз съм влюбен в теб... ти си тази, която желая.

— Съжалявам, съжалявам...

Той отново се вгледа дълбоко в очите ѝ и попита:

— Вярваш ли ми сега?

— Да. Сега ти вярвам.

Очите ѝ бяха ясни, открито искрени. Той се вгледа в тях внимателно, проучващо, после се усмихна:

— Тогава всичко е наред. — И по-сериозно: — Няма нужда да ревнуваш от Нийвс. Тя направи това, защото ревнуваше от теб. Беше отчаяна. А аз съм всичко, което тя има. Винаги съм я защитавал, разбираш ли, през целия ѝ живот. Аз замествах Дейвид, не беше редно, но нямаше никой друг. Ти си и винаги ще бъдеш тази, която аз искам.

Дев беше сериозен и Елизабет изведнъж видя, че изглежда уморен, напрегнат. Тогава тя разбра, че през последните седмици той е бил с нея на всяка крачка, само че е вървял по друга пътека. Тя беше

взела всичко, което той можеше да ѝ даде — търпение, разбиране, помощ, любов — докато тя... тя не бе пожелала да го оправдае дори поради липса на доказателства за вината. Сега настъпваше нейният ред да дава, да му покаже. Долепи устните си до неговите.

Дълго време стояха плътно прегърнати, целуваха се дълбоко, страстно и този път тя отваряше себе си съзнателно, от все сърце, невъздържано, показваше му с устните си, с ръцете си, с цялото си напрегнато тяло какво означава той за нея. Сега тя му даваше всичко, което беше, всичко, което се надяваше да бъде.

— Обичам те — каза Елизабет за първи път в живота си. — Винаги съм те обичала, дори когато не знаех какво е любовта.

— Но вече знаеш...

— Да, сега знам... и искам да ти покажа.

Елизабет бе тази, която заключи вратата и се върна при него. Вдигна ръце към колана на халата и дръпна възела така, че тънката коприна се смъкна и разкри голото ѝ тяло. Халатът падна на пода и тя го прескочи, възхитително поруменяла от желание. Дъхът се спря в гърлото му. И те се прегърнаха. Тя го насърчаваше и му помагаше да се съблече. После той я вдигна, занесе я до леглото и я постави там. Кожата ѝ трепереше от напрежение под ръцете му, а отворената ѝ уста беше алчна, страдна. Нуждата ѝ от него беше разбираема и вълна от съчувствие заля Дев. Предстоеше ѝ да се изправи пред вероятно най-голямото изпитание в живота си и от него тя търсеше сила, увереност... Нежно, благоговейно, със силно желание. И той ѝ го даде...

Този път нямаше безумна ненаситност, стремителна привързаност. Бавно и съзнателно удължиха преживяването. Ръцете му, устните бяха внимателни, оставяха огнени следи. Докато преди грубостта му я подлудяваше, сега неговата дълбока нежност я правеше слаба и безпомощна. Този път вълните бяха нежни, но устремът им — мощен и тя се задъхваше и пърхаше за въздух. Елизабет чувстваше как той малко по малко я поглъща и за първи път в живота си разбра какво означава взаимно обладаване. Никога не се беше чувствала така напълно обладана. Никога не беше обладавана така напълно, дори преди неговото дълго, прелестно плъзване в нея. За известно време той не се движеше, за да ѝ позволи да почувства в себе си не само онази негова част от тялото, а него целия. Тя го погледна със светнали очи.

Думи не бяха необходими. После инстинктът ги завладя и телата им започнаха да се движат в съвършен синхрон, но все още нямаше прибързаност или ненаситност, само едно продължително, бавно достигане до пълно задоволяване. Вълните се издигаха по-високо и по-високо, запращаха ги напред, така че дълбоко в гърлото ѝ се изтръгна стон. Тя почувства потръпването на Дев, ухапа езика му, притисна се нагоре към него, отваряйки не само тялото си, а себе си цялата, за да взима той. За първи път даваше, но все пак съзнаваше, че и получава всичко, и вълната ги завладя, издигна, задържа ги за миг на зашеметяваща височина, преди да ги захвърли долу, запращайки ги далеч на брега на физическото блаженство, и тогава тя извика: „Да!“ и те и двамата разбраха, че тя най-сетне е намерила себе си.

След това те само лежаха и се взираха един в друг, накрая Елизабет прошепна:

— О, моя любов, какъв прекрасен, прекрасен мъж си ти... Обичам те толкова много, че мога да умра.

— Това току-що стана. — Както винаги при дълбока емоция гласът на Дев беше стегнат, плътен. — Французите го наричат *la petite mort*...

Все още нежно, тя промърмори:

— Заслужаваше си чакането, нали?

Сините очи заблестяха:

— Сега ти започваш да разбираш.

— Ти ми помогна. Показа ми толкова много... събори стената, зад която се криех.

— Да. Беше издигнала голямата стена на Йерихон — каза той и очите му ѝ се усмихваха любящо, — само че аз се оказах момчето с тръбата.

Те си говореха като никога досега. Можеха да си кажат всичко. Елизабет се чувстваше възхитително свободна. Физическото му проникване в нея беше ключ, който я отвори за живота. Сега тя преливаше от липсващата ѝ преди увереност. Чувстваше, че сякаш може да направи всичко. Не само тялото ѝ се изпълваше с дивен покой, но умът ѝ бе спокоен. Дев ѝ даде — а тя знаеше, че ще го направи — отдиха, от който се нуждаеше. И тъй като сега разбираше, че притежава Дев по всички възможни начини, тя ще може да приеме

майка си, искаше да приеме своята майка — вече не се съмняваше, че жената, която спи в дъното на коридора, е нейната майка.

— Всичко бе едно грамадно колело, нали? — сънливо размишляваше тя. — И то направи пълен кръг.

След това му разказа как бе чула камбаната да бие за Ричард Темпест, как това я бе изпълнило с ужас и стремително я бе запратило сред водите на спомена.

— Струва ми се, че знаех подсъзнателно, че бие за мен... Не зная защо, но мисля, че затова се страхувах, като се обръщах назад.

— Може би си медиум. Възприемчива си...

— О, ти си възприемчивият! Погледни само как ме разгадаваш!

— Това е разпознаване — отговори Дев. — Ние се сблъскахме, защото бяхме непреодолимо привлечени един към друг.

— Ето защо се борих така упорито.

— А аз те преследвах така неумолимо!

— Радвам се, че го направи. — Елизабет потръпна и го прегърна по-силно. — Ако не беше, все още щях да живея в онзи стерилен вакуум. — Лицето и гласът ѝ бяха сериозни.

— А сега имаш любим и майка.

Но тя не се усмихна. Попита:

— Как мислиш, че ще продължи това?

— Както искаш. — И тя склони глава.

— Ти я видя — как се чувстваше, наистина?

— Възбудена, сияеща, нервна — и щастлива, както аз никога не съм я виждал. Излъчваше светлина...

Той чу една тежка въздишка.

— Надявам се да не я угася...

Той поклати глава:

— Никога. Не сега.

Почувства как тя се отпуска в ръцете му, но гласът ѝ трепереше леко, когато каза:

— Ще бъде много странно.

Много нежно, той заговори:

— Вие сте някак си непознати една за друга, но само заради изминалите години. Ти си живяла с нея през първите пет години от своя живот. Много сте се обичали — знаем това. Нейната загуба почти те е съсипала, а тя не е могла да превъзмогне своята загуба. Сега ти си

спомни какво е било... разчитай на това. Нищо не се е променило. Единствената разлика е, че и двете сте по-възрастни. Тя те обича, видях го тази сутрин. И ти я обичаш. Това също видях. Тя те иска отново толкова много, колкото и ти я искаш. Нуждаете се една от друга. Това, което тя може да ти даде, е съвсем различно от това, което се нуждаеш и искаш от мен... всички ние сме съставени от слоеве, които са с различен отзвук. Но от майките си се учим да обичаме. Ти си се научила от нея да обичаш дълбоко, цялостно и затова, губейки тази любов, не си се осмелила да потърсиш любовта отново. Като по чудо, тя ти е върната. Иди, покажи ѝ я, дай ѝ я... На мен не ми се иска. Ти имаш предостатъчно за даване.

Тя се хвърли и го прегърна силно:

— О, обичам те... Караш ме да се чувствам човешко същество!

Той се засмя:

— Ти си, моя любов, ти си... най-сетне.

Те си говориха, докато настъпи мрак и Дев светна лампата.

— Искам да те погледам — каза той, прекарвайки ръка по тялото ѝ. — Никога няма да се изморя да те гледам.

Пак се любиха, отново с прелестна, страстна нежност и докато лежаха, все още прилепени един до друг, чуха чукането и гласа на Серафин:

— Моята господарка ви чака.

Елизабет седна, отхвърли завивките, под лампата тялото ѝ беше розовозлатисто.

— Пет минути! — задъхано каза тя.

— Ще дойда да ви взема.

Дев избра роклята ѝ.

— Ето тази — заяви той, като излезе от гримьорната с бледозелен копринен шифон.

След това той оправи косата ѝ, разреса я хубаво и я остави разпусната. Най-накрая тя застана гордо пред очите му.

— Добре ли съм така? — Въпреки всичко, гласът ѝ секна.

Очите на Дев заблестяха, окъпаха я със светлината си, вдъхнаха ѝ увереност и сила.

— О, да. Добре си... моя любов.

Серафин почука още веднъж.

— Целувка за късмет — бързо каза Елизабет. За миг се прилепи плътно до него и той почувства напрегнатото ѝ тяло, но усмивката ѝ беше уверена, горда.

— Ще дойда при теб — обеща тя. — Ще ме чакаш ли?

— Ще бъда във вилата.

Тя кимна с ослепителна усмивка:

— Да, там.

После Елизабет излезе.

Серафин я огледа от горе до долу и се усмихна одобрително:

— Нейният любим цвят.

— И моят.

Серафин се обърна:

— Ела. Тя чака.

Но Елизабет хвана ръката ѝ:

— Тя... ъ-ъ... добре ли е?

Серафин се усмихна широко:

— Никога не е била по-добре.

Вратата за спалнята на Хелън беше широко отворена, всички лампи — светнати. Въпреки любовта и увереността, с които Дев я бе изпълнил, Елизабет почувства внезапно свиване в корема, усети ускорения си пулс. Когато Серафин се отдръпна, за да ѝ направи път, тя инстинктивно възприе старата си стойка: главата изправена, ръцете назад. После влезе.

Хелън се бе излегнала на един шезлонг, тапициран с кадифе с цвят на тюркоаз, а очите ѝ бяха приковани във вратата. Когато Елизабет се появи, тя бързо пусна краката си долу и стана. От движението в стаята се разнесе ухание, което достигна до Елизабет — тя го разпозна и си спомни. Момина сълза. Изведнъж изящната стая изчезна. Тя се намираше в малката задна спалня на Макинтош Роуд номер дваисет и три и гледаше майка си, която протягаше ръце, както и сега, широко отворени ръце. Очите на майка ѝ бяха насълзени, милото лице — очакващо и все пак — плахо. Едно лице, което тя си спомняше. И тази усмивка. Внезапно Елизабет разбра. И двете разбраха.

— Моето бебе — промълви Хелън. Гласът ѝ се прекърши. — Моята Елизабет.

Нито една от тях не осъзна, че се приближава към другата. Само разбраха, че се срещнаха и се прегърнаха. Стояха, прегръщаха се силно, не можеха да говорят, а единствено да чувстват. Елизабет се разплака. Напълно естествено, съвсем неовладяно.

— Ти си моята майка, ти си... Помня те... Да, помня те...

Елизабет усети, че тялото на майка ѝ трепери. Не знаеше дали сълзите, които мокрят бузите ѝ, са нейни, или на майка ѝ.

— Благодаря на Бога — отново и отново повтаряше Хелън като молитва. — Благодаря на Бога. Благодаря на Бога... — А после: — Моята Елизабет, моята собствена, сладка, скъпоценна Елизабет... скъпо, скъпоценно сърчице.

Припомнените думи напълно унищожиха последните остатъци от спокойствието на Елизабет.

— Ти все така ме наричаше — плачеше тя. — Спомням си.

— Защото това беше ти за мен... това си за мен...

Хелън взе лицето на дъщеря си в своите ръце, очите ѝ бяха премрежени, от тях се стичаха сълзи.

— Не съм те сънувала... ти си истинска... съществуваше си и сега съществуваш... не съм била луда.

Тя притисна устните си към влажните очи, към треперещите устни.

— Спомняш ли си? Така те целувах всяка вечер, преди да заспиш.

— Спомням си. Спомням си...

Ридаещи, тръпнещи, те се присъединиха една към друга. Дълго време не успяха да се отделят, а и после държаха ръцете си дори когато Хелън дръпна дъщеря си да седне на шезлонга под светлината на лампата, за да може да я погледа до насита.

— Чудо е — прошепна тя, — дадено от Бога чудо... да се открием след толкова много години. — Тя отново придърпа Елизабет към себе си, залюля я напред-назад до гърдите си. — Толкова много пропуснати години... толкова много време загубено... Моето бедно, загубено, самотно бебе.

Започнаха да си говорят чак след дълго време и не можеха да спрат просто да се усмихват една на друга — глуповато, нелепо. В началото разговорът им беше непоследователен, прекъсван от възклицания и възбудени напомняния. Установиха, че могат да се

смеят и да си споделят различни неща — всичко, което си спомняха от малката къща в град Камдън. Когато стигнаха до годините, през които са били разделени, Хелън се натъжи, ръцете ѝ потрепваха, галеха, милваха, тя издаваше тихи, скръбни звуци, очите ѝ се напълниха отново със сълзи:

— Как само си страдала!

— Аз! Не, ти си страдала.

Елизабет изслуша с нарастващ ужас това, което Хелън можа да ѝ разкаже от годините си на „лудост“.

— Не ти си била луда — страстно и грижовно възкликна Елизабет. — Той е бил луд.

Хелън се втренчи в нея и каза с разтреперан глас:

— Ричард?

— Да. Твоят любящ брат!

— О, не — каза Хелън и възмутено поклати глава. — Ричард никога не е бил луд! Та той е най-умният човек, когото познавам.

— И най-жестокият! Кой друг, освен един садистичен и отмъстителен мъж ще твърди, че детето на сестра му е негово собствено и ще опита да подлуди сестра си, за да го превърне в такова!

Хелън пребледня, хвана се за гърлото:

— О, не... не казвай това!

— Трябва да го кажа! Това е истината! Могъл е да каже на света, че аз съм негова дъщеря, докато през цялото време е знаел, че съм твоя! Това не е ли лудост?

Хелън, все още бледа, поклати глава.

— Не... не, той не беше луд... а само много нещастен. — Миглите на Хелън потрепнаха. — Той, той беше повреден, разбираш ли? Не можеше да има свои собствени деца. Зная това сега, но когато ти дойде, помислих... днес могат да правят толкова чудни неща и всичко беше толкова отдавна... медицината е така напреднала и аз помислих, че трябва да са оправили това, а Бог знае, той се опитваше достатъчно усърдно...

Разстроеният глас на Хелън заглъхна пред силата и блясъка в очите на дъщеря ѝ.

— Да са оправили кое? — попита Елизабет почти боязливо.

— Ами, неговата стерилност, разбира се. — Очите на Хелън се напълниха отново със сълзи. — Моята майка ми каза. Нямаше

намерение да го прави... Тя беше болна и бълнуваше по това време. Заразил се със заушка от мен. Обвинявал ме е.

Елизабет поклати глава, като че ли се опитваше да си изясни.

— Стерилен! — повтори тя. — Ричард Темпест — стерилен!

Елизабет изглеждаше смаяна, трудно ѝ беше да повярва.

— Той никога не разбра, че аз знаех, разбира се, но аз виждах, че е разгневен. За него имаше голямо значение да бъде част от продължаващ и непрекъснат род... Така се гордееше със своето родословие, че искаше негова собствена плът и кръв да го продължи.

— Затова взема твоята. — Елизабет зяпна и очите ѝ се разтвориха широко. — Разбира се... ето защо го е направил! Двойна цел: продължение на рода, макар и по женска линия, и отмъщение на теб!

— Отмъщение? — Хелън се ужаси отново.

— О, да — отмъщение! Той те е мразил заради това, което си е мислил, че ти си му сторила! Ето защо е трябвало да унищожи мозъка ти... да унищожи теб. — Тя обви с ръце майка си, сякаш да ѝ даде пламенна закрила. — И почти го е направил.

Лицето ѝ над рамото на Хелън беше ожесточено в омразата си:

— Той е бил луд... Не е могъл, не е искал да приеме стерилността си. Фактът, че ти си имала дете, трябва да е бил непоносим. Не е искал и да чуе ти да се омъжиш, защото това означава, че ще имаш деца, от които той е лишен... затова се постараваше да си лишена. Ето защо се жени за вдовици с деца, зрели жени, които няма да повдигнат вежди, ако не заченат. Прекалено рисковано е да се ожени за млада, плодовита жена... ако не се появят деца, ще бъде съмнително, дори може да се направят изследвания. А той е такъв човек, че няма да издържи всички да знаят за неговата стерилност, че Ричард Темпест, толкова мъжествен, толкова силен! Никога! По-скоро би умрял. — Разярена усмивка се появи на лицето ѝ. — И го прави...

Но Хелън беше ужасена. Седеше с побеляло лице и разтърсена. Не искаше да повярва.

— Не и Ричард — простена тя, — той не може да бъде толкова жесток.

— О, да, може! — възрази Елизабет.

Тя си спомни, че Хелън винаги си бе затваряла очите за делата на брат си. Създаваше нов свят за себе си — както бе направила дъщеря ѝ

— в който се оттегляше. Когато не искаше да знае, да вижда, тя просто сваляше очилата си. „И по всеки повод“ — мислеше Елизабет загрижено. Тя пак прегърна майка си, която ридаеше и трепереше. Въпреки това, което си е казвала, Хелън вероятно се е страхувала от него... Постоянно си спомняше какво ѝ беше казала нейната майка.

Тя се ужаси от крайната картина: истински Дориан Грей, отвратителен, чудовищен, уродлив и покварен, извратен и злобен, толкова жесток, че унищожава каквото може в своята ярост и отчаяние. Каква страхотна ирония! Сред всички мъже, златният, силният, невероятно богатият и мощен Ричард Темпест — Краля Темпест — стерилен. Не е могъл да направи това, което деветдесет и девет процента от всичките останали обикновени мъже могат: да направи една жена бременна. Той, с прословутата си мъжественост, със своите съпруги и жени, въобще не е бил мъж в собствените си очи... С неочаквано, разтърсващо прозрение тя разбра, че затова той е мразил толкова много Дев Лафлин. Някак си, някъде Дев е доказал своята мъжественост. Бе сигурна. И може би — не, вероятно — с жена, която Ричард е желал. „Коя?“ — мислеше тя отмъстително. Още нещо, което ще трябва да разбере. Но неочаквано, по един прекрасен начин, вече не я беше грижа, защото всичко, което имаше значение, бе, че тя знаеше. „О-о, Дев, Дев — мислеше тя, докато прегръщаше майка си, — дължа ти толкова много... Не ме интересува дали си имал хиляди копелета, стига само аз да имам дете от теб...“

В този момент тя разбра какво е чувствала майка ѝ към баща ѝ.

Внимателно избърса очите на майка си.

— Всичко е зад гърба ни вече — нежно каза Елизабет. — Той загуби. Ние се намерихме... накрая ние победихме.

И в своята новооткрита увереност и радост от любовта на Дев тя почувства, освен отвращение и гняв, една искрица съжаление за човека, който не е могъл да се примири със своя недостатък.

— Разкажи ми за моя баща — помоли тя протичко. — Има толкова много неща, които бих искала да зная...

Кас погледна за стотен път часовника си:

— Господи... какво правят там горе? Минаха вече два часа.

— И двайсетина години, за които да си разкажат — припомни Мати.

— Мисля, че устата им не спират — предположи доволно мисис Хокс. — Както на нас сутринта.

— Едва се сдържам! — простена Кас.

„О, да бях мушица на една от онези стени...“ — мислеше си тя.

— Сичко ще се оправи накрая — мъдро кимна мисис Хокс. — Сигурна съм.

Кас се размърда неспокойно:

— Края чакам аз.

— Въобще не можеш да понасяш да не знаеш нещо, нали? — захили се Дейвид, но не злобно. Този път — не. Цялата къща беше възбудена. Дори прислужниците ходеха насам-натам, като се усмихваха. — Заповядай, вземи си едно питие — каза той.

Кас погледна към големия сребрист хладилник, в който имаше половин дузина бутилки „Круг 68“.

— Очаквам истинското събитие — раздразнено каза тя, — но ако не се случи скоро, ще умра!

Серафин безмълвно се появи на вратата, но първоначално никой не я забеляза. Чак когато Кас видя Дейвид да се изправя неуверено на крака, тя се обърна, скочи, пристъпи напред, но изведнъж се разтрепери цялата и трябваше да се добере до някой стол.

В усмивката на Серафин трептеше тържествуващ блясък, когато тя обяви с измамна невъзмутимост:

— Моите подарки ще ви приемат сега.

Кас изпревари всички. Тя нахълта в спалнята, но спря рязко при вида на Хелън и Елизабет, които си приличаха като две капки вода, седяха една до друга на шезлонга и си държаха ръцете. Усмивка заля лицето ѝ, вдигна ръце като за боксьорски поздрав и извика:

— Алилуя!

Мисис Хокс пристигна тромаво в стаята последна, облегната на ръката на нежно грижовната Нийвс, и тя обобщи всичко веднага щом шумотевицата от гласове и поздравителна суматоха стихна:

— Не знам кога съм била по-щастлива... Слава богу, че доживях да видя тоя ден!

— Амин! — добави Харви. Восъкът се бе размекнал до една локва.

— Но хайде, казвай — простена Кас. — Седяхме на тръни... Как мина! Какво правихте? Какво знаеш?

Елизабет се засмя:

— О, Кас... Кас. Мисля, че е по-добре да седнеш, защото няма да повярваш.

— Слушай! — възрази Кас. — След всичко, което се случи тук, ще повярвам на какво ли не! Какво има? — подозрително попита Кас.

Но както Елизабет бе предположила, тя не повярва.

— *Стерилен!* Ричард Темпест — *стерилен*. Боже мой!

За първи път в живота на Кас думите ѝ изневериха. Само седеше и гледаше втренчено. Докато накрая се сети.

— О, господи! — изписка тя. — Ето защо хвърли толкова много пари в онази клиника!

Всички разговори замлъкнаха.

— Коя клиника? — попита Елизабет.

— В Цюрих. — Кас почти плачеше. — Субсидираше това проклето нещо... Бог знае колко милиона долара. Каза, че ако организацията патентова някое ново лекарство, което е сигурен лек за стерилитет, ще бъде все едно, че държат патента за пеницилин или разрешение да печатаме пари... Но не е било за пари... през цялото време е било за самия него... години и години на проучване.

— Но новото лекарство не е било сполучливо?

Кас поклати глава.

— Не, нищо не се получаваше. — Тя се плесна силно по челото. — Господи, какво нещо! Защо не съм се сетила?

Смехът на Дан беше изпълнен с истинско удоволствие.

— Хайде де, Кас. Ричард Темпест се е надявал да се излекува от стерилитет? — Той се преви на две и шляпна коляното си. — О, каква изненада! От всички мъже... о, колко хубаво!

— Ето последния ключ към загадката. — Гласът на Елизабет изплющя като камшик. — Ето защо е направил всичко това.

Думите ѝ срязаха бръщолевенето на Дан.

— Това е обяснението, което търсихме — продължи тя тихо. — Причината за всичко.

Никой не проговори. Доста объркана от всичко, мисис Хокс поглеждаше ту към едно лице, ту към друго — изумено или ядосано,

или непроницаемо. Всеки от тях изглеждаше така, сякаш е загубил хиляди лири, а е намерил едно пени.

Харви се прокашля:

— Предполагам, че няма съмнение.

Хелън тъжно поклати глава:

— Не... Моята майка ми каза, разбирате ли?

— Тя каза и на мен — спокойно съобщи Серафин. Стоеше зад шезлонга като някоя придворна дама.

Хелън се обърна изненадана:

— Тя ти е казала!

— Когато умираше... Помоли ме да се грижа за теб. Да те пазя от него. — Стълбът се пропука. — Но аз се провалих... за което, в присъствието на всички тук, искам прошка.

Хелън поклати глава, протегна ръка и Серафин я взе в своята.

— Никой не би могъл да го победи, Серафин. Сега разбирам това. Той е бил маниак.

— Независимо от всичко, това беше обещание, което не успях да спазя.

— Защо не каза нищо, когато дойде мис Елизабет? — осъдително попита Харви.

— Защото се бях заклела да не казвам на никого. Така и беше, докато не съобщих на мистър Дев. Заради случилото се, се почувствах освободена от моя обет.

Елизабет се сепна:

— Казала си на Дев?

Серафин срещна изненаданите ѝ очи.

— Да. Той дойде при мен вечерта, когато господарката ми получи шока. Обясни ми всичко, което се е случило, и каза, че иска да му помогна той да помогне на теб. Довери ми се и аз му отвърнах със същото. — Очите ѝ сякаш бързо дамгосаха Дан. — Той е мъж, на когото може да се има доверие.

Лицето на Дан, обикновено бледо, сега се изчерви:

— Ей, почакай малко... ако не бях аз, никога нямаше да се разкрие нищо.

— О, да, щеше да се разкрие — решително възрази Серафин, — но по съвсем различен начин.

Лицето на Дан се изопна и той отмести погледа си от Серафин.

— Е, всичко е свършено вече. — Той сви рамене мрачно, отбранително. — Но естествено не съм толкова глупав, та да очаквам благодарност.

— Не се съмнявам, че ще ни представиш сметката си — каза Харви подигравателно.

— Дяволски прав си, ще я представя! И очаквам пълно заплащане! Като заговорихме за това, мисля, че заслужавам и допълнително възнаграждение. — Той започна пак да се смее.

Смехът отново и отново отекваше като рикошет в блуждаещия мозък на Мати. Стерилен! Ричард — стерилен. Тогава детето, което Ричард я накара да убие, не е било негово... ето защо. И той не й е казал. Да си помисли... О, боже... Повръщаше й се. Детето е било на Франко де Густо. След онази страхотна кавга в Залцбург тя избяга от Ричард и отиде в Париж с Франко, където прекара целия уикенд в леглото. Чак след десет дни се върна в Ню Йорк и те с Ричард се любиха много страстно. Ето защо не се усъмни нито за миг, че детето е на Ричард, и не можа да разбере защо той настоява да абортира. Но той настояваше. Заради детето или заради себе си. Попита го и той каза: „Наследникът на Темпест трябва да бъде законен“.

— Тогава разведи се с Анджела и се ожени за мен.

— От семейство Темпест никога не се развеждат, знаеш това.

— Но това е нашето дете, Ричард!

— Така ли? — От въпроса му разбра, че той знае за Франко и затова не иска детето — защото не е сигурен. Но той е бил сигурен... О, господи, бил е съвсем сигурен. Ето защо не я остави да го роди, не искаше да го приеме. То трябва да бъде Темпест! Иначе онзи проклет плосък крак ще липсва.

Господи, той бе пресметнал всичко... знаел е през цялото време. Всичко. Почувства се, сякаш той реже с нож плът от тялото й. Как ли се е смял! Знаейки... знаейки през цялото време...

Искаше й се да вие, да крещи, да разкъса дрехите си, да оскубе косата си, но седеше със сковано тяло и мълчеше.

Дейвид също седеше вцепенен на своя стол, но по съвсем друга причина. Чувстваше, че ако отпусне менгемето, ще излети до тавана. Огромна тежест бе смъкната от плещите му. Ужасните двигатели в мозъка му, тези, които се опита да разяде с алкохол, бяха замлъкнали. Една кратка дума завъртя ключа: стерилен.

Имаше усещането, че една непрекъснато работеща рана се е затворила. Чувстваше се необременен и за първи път от много години — спокоен. Главата му беше така замаяна, че трябваше да се хване за облегалките на своя стол в стил Луи XVI. Всичко беше още една прекрасно изтъкана мрежа от лъжи, толкова тънка, че се виждаше през нея, но тя го бе обвила като... и го караше да се превива под тежестта ѝ, остави го да върви през живота, олюлявайки се. И всичко това за нищо. Инес не беше излъгала. Всичко, за което му се бе заклевала толкова много пъти, е било истина. Нийвс не е дъщеря на Ричард. Тя е дъщеря на Инес де Баранка от Дейвид Ансон Боскоум!

„Ти глупав, мамещ себе си нещастник! — бичуваше се той. — Ти, сляп, проклет глупак! Защо му повярва? Защо му позволи да те използва? Защото искаше да му вярваш? — Сега държеше пред себе си огледалото на истината и за първи път заставаще пред своето истинско отражение. — Ти искаше да страдаш. Харесваше ти... Нещастен, неуверен, тромав, муден Дейвид Боскоум. Който предпочита да го възприемат по такъв начин, отколкото да поеме каквато и да е отговорност. Ти не можеш да понесеш дори мисълта за отговорност, а Ричард знаеше този факт. О, знаеше го много добре! Той знаеше, че ти ще приемеш това, което ти каже, защото то те освобождава от отговорност... а Ричард също не е могъл да понесе мисълта, че този същият спянат неудачник, наречен Дейвид Боскоум, може да направи нещо, което той не може — да стане баща на дете. Въпреки цялата си блестяща бравура, своя вид, чар, богатство, мощ не е било възможно от него да забременее жена.“

„О, господи — мислеше той и чувстваше как неговото извисяване нагоре се забавя, спира, връща го отново на земята, — какво направих аз?“

Дейвид погледна към дъщеря си — неговата дъщеря, която седеше и гледаше към Хелън и Елизабет, майка и дъщеря, с тъжна, отчаяна завист. Само негова бе вината, че тя бе загубила собствената си майка. Той е виновен, че Инес, неспособна да издържа повече, избяга при семейството си в Куба. За нещастие страната, която взе нея и семейството ѝ, беше пред прага на революцията. Ако не беше Дев, който по това време снимаше филм в Куба, и мощта и влиянието на Ричард... „Тя е моя дъщеря, Дейвид — каза той с толкова убедителна тъга, — и аз приемам отговорността.“

Дейвид се срамуваше толкова много, че му се искаше да се свие на кълбо и да умре. „Лъжи! — искаше да изкрещи той на целия свят. — Всичко е лъжа!“

Но не можеше. Нийвс никога няма да може да издържи това... или пък ще може? Вероятно — вероятно това искаше от него. Можеше да започне, като бъде искрен с нея, като се изповяда и помоли за прошка, за разбиране. Кой знае, тя беше чула достатъчно тази вечер, за да види колко лесно ще бъде. Ако той ѝ разкаже всичко, ако разголи душата си пред нея...

Като че ли усетила пламтящия му поглед, тя обърна главата си и срещна очите му. Той видя как тъгата и гордостта върху лицето ѝ се превръщат в изненада, след това във въпрос и тогава — да, така е — в надежда. Дейвид издърпа стола си настрани, прилепи устни до ухото ѝ и сред другите приглушени гласове каза:

— Няма за какво да се безпокоиш, любима. — Усети, че тя се изненада от нежните думи. — Аз зная, че той не беше такъв, какъвто изглеждаше... и ако ми позволиш, ще ти кажа защо.

Тя отново обърна лице към него. Този път то наистина излъчваше надежда. Цялото.

— Всичко се оправи с огледалата на истината — неотклонно продължи Дейвид — и с несъмнената и сигурна вест, че най-големият враг на човека е самият човек. — Той гледеше решително кафявите очи, които изразяваха съмнение. — Бог знае, че аз бях своят най-голям враг. — Той си наложи да задържи погледа ѝ, да успокои треперещите си устни. — Но вече не съм — твърдо заяви. — Няма да е така, ако успея... и ти ще ми помогнеш.

Нийвс отвори леко устни. Изглеждаше напрегната повече от обикновено, когато каза много, много внимателно:

— Ако *наистина* искаш...

— Искам. — И напълно открито и без срам, откровено, отчаяно Дейвид продължи: — Имам нужда ти да ми помогнеш...

Той усети как ръката ѝ хваща неговата и постави другата си ръка върху нейната.

— Добре — каза тя с усмивка. Блестяща усмивка, от която очите му се изпълниха със сълзи. — Ще го направя. Ще ти помогна, татко.

— Сигурна съм, че всичко това е много хубаво — подигравателно говореше Дан. — Много съм щастлив и за двете ви — допълни той с глас, който звучеше неискрено, — но може ли сега да се върнем на същността?

— Колко? — предизвикателно попита Кас.

— Колко има там?

— Нищо, докато завещанието не се легализира — отговори Харви от пейката. Вдигнатата му ръка пресече възраженията на Дан. — Чутото тази вечер по никой начин не променя това завещание. За наследник е определена Елизабет. — Той огледа всичките. — И така ще трябва да бъде.

— Защо? — попита Дан.

Ноздрите на Харви се разшириха:

— Знаеш много добре защо.

— Всички тези гадни малки призраци?

— Това, което разбрахме сега, трябва да си остане само между нас. Само между нас — повтори той. — Нека не добавяме скандал към шума, който така или иначе ще се вдигне.

— Аз съм горда да призная дъщеря си! — с буйна гордост заяви Хелън. — И ще го направя пред света!

Харви нежно я погледна:

— Разбира се, но се опасявам, че няма да свърши работа. Ще породи въпроси за страхотно много неща и ще ни донесе единствено неприятности. Това ще означава, видите ли, че Ричард е умрял, без да остави завещание. — Той вдигна ръце. — Не се осмелявам да размишлявам за бъркотията, която ще последва.

— Говори само от свое име — захапи се Дан.

— Това и правя — каза Харви. Черните му очи гледаха решително. — Завещанието ще трябва да остане. — Пауза. — И вие ще трябва да се примирите с него. Щом като завещанието се легализира, тогава ще могат да се уредят някои неща...

— Какви например?

— Аз смятам — Кас се прокашля — ние смятаме да отделим някои фондове, от които ще можеш да получаваш доход, съизмерим с това, което щеше да имаш при друг ход на събитията.

— Какъв?

— Два милиона долара годишно, необложени с данък.

Очите на Дан заблестяха:

— Същото се отнася и за Дейвид, разбира се... — Харви повдигна вежди, очаквайки отказ.

— Аз ще приема — кимна Дейвид. — Благодаря — кимна отново, този път към Елизабет.

— За какво са ти пари? — Дан беше развеселен.

— Имам планове — самоуверено каза Дейвид. Ръката на дъщеря му беше топла в неговата и той усети едно леко стискане за отговор.

Никой не спомена Марджъри.

— Кога? — бе следващият въпрос на Дан.

— Очаквам легализиране до края на годината — отговори Харви.

— Краят на годината! — Столът на Дан се строполи с трясък, но този път Хелън не я беше грижа. Тя имаше очи и уши единствено за дъщеря си. — Няма да се мотая през следващите шест и повече месеци! Искam ги сега! — Дан бе категоричен.

— Но аз трябва да съставя необходимите документи.

— Състави ги тук, ето ти моята химикалка.

— Записани с кръв, по-добре! — изсмя се Кас.

— Както и да е, но сега!

— Направи го, Харви — кротко каза Елизабет. — Аз също искам да сложим всичко в ред.

— Разумно момиче — одобри сърдечно Дан. Той се изправи. — Тогава това приключва работите ни, нали? В такъв случай аз нямам повече участие в тези... ъ-ъ... разисквания. Между другото, заминавам утре сутринта. Когато документът е готов за подпис, само свирнете.

Дан бавно отиде до Хелън, поклони се с язвителен замах и се наведе да целуне бузата ѝ.

— Ще ми позволяваш да идвам в Марлбъро от време на време, нали? Все пак, ако не бях аз, нямаше да бъде твоя, нали? — Той се усмихна лъчезарно.

Когато той си замина, Кас подуши:

— Някой да отвори прозорец!

Но тя също се изправи, макар и неохотно, и каза:

— Хайде, Харви. Нека измислим и напишем това нещо. Искam да му завържем и езика, както ръцете.

Хелън му се усмихна.

— По-късно ще поговорим, ти и аз — обеща тя. Той се изчерви от удоволствие. — Скъпи Харви — нежно промърмори тя. — Ти си толкова добър приятел.

Но изведнъж Мати се изправи пред нея. Хелън погледна вкамененото ѝ лице и усмивката ѝ угасна.

— Скъпа Мати... — Гласът ѝ беше тъжен. — Желая...

— Недей — решително я прекъсна Мати. — Желанията никога не се сбъдват. Е, за теб може би. — Тя се обърна към Елизабет. — И за теб.

— Съжалявам, Мати. — Хелън беше дълбоко развълнувана. — Зная, че си го обичала.

Лицето на Мати, с форма на сърце, запламтя.

— И все още го обичам — потвърди енергично. — Въпреки всичко, което той направи — тя се поколеба — и което беше. — Пълните устни трепереха. — Но какъв беше той?

— Един много нещастен мъж — меко каза Хелън. Великолепните ѝ очи бяха непоносимо тъжни. — Сега зная това. Искане ми се да бях могла да му помогна.

— Ти можеш да кажеш това — сега? След всичко, което ти е сторил? — Мати не можеше да повярва.

— Той беше отчаян — тъжно отговори Хелън.

— Но той лъжеше! — пламенно заяви Мати. — Той мамеше и... — Тя прехапа устните си. Отметна глава назад, премигна яростно. — Господи, чувствам се толкова използвана.

— Всички бяхме — внимателно каза Елизабет. После се вгледа в теменуженосините очи, влажни и печални. — Но никой друг не знае.

Лицето на Мати се промени и на него се появи бледа, разбираща усмивка. Кимна:

— Не — съгласи се кротко тя, — не знаят, нали.

— И никога няма да узнаят — допълни Елизабет.

Мати си пое дълбоко дъх, изправи рамене.

— Вярно — енергично каза тя.

— Тогава ние продължаваме... — каза Елизабет. Те размениха съвсем съучастнически усмивки.

— Да — каза Мати, зъбите ѝ се оголиха във вълча усмивка, — ние продължаваме.

— Не се тревожи за Мати — посъветва я Дейвид, когато тя си отиде. Той беше наблюдавал и слушал. — Тя ще оцелее. Само ѝ дай възможност да се съвземе отново и тя ще изплува на повърхността.

— Скъпи Дейвид... — Прегръдката на Хелън представляваше гъст облак от ухание.

— Радвам се и за двете ви — дрезгаво отговори той.

— Благодаря — каза Елизабет и той знаеше, че е искрена. „Как могъщите са повалени във всички посоки“ — мислеше той. Никога не беше виждал някого да се променя толкова много за толкова кратко време. Все още беше уверена, но по различен начин. Докато преди увереността беше хладна, пронизваща — дразнещо оръжие — сега бе убедена сигурност. Любовта беше погълнала нейната мистериозност. Тайната посетителка от Олимп си бе отишла. На мястото ѝ стоеше една жива, дишаща плът и кръв — топла плът и кръв. С изненада Дейвид осъзна, че преди тя е била куха и той я бе изпълнил със своите собствени въображаеми представи. Някой друг бе запълнил тази празнота — Дев, разбира се, но с нейната по-късно осъзната същност.

За един миг изпита чувство на загуба, което му причини болка, но тя веднага изчезна, щом усети помръдването на ръката на дъщеря си в своята. Той имаше своя плът и кръв, толкова топла, колкото би желал. „Повече никакъв копнеж по недостижимото“ — предупреди себе си. Във всеки случай Дев вече го беше постигнал. Но все още имаше начин.

— За портрета — уверено каза той. — Когато си готова, само ми кажи.

— Все още ли искаш да го направиш?

— Повече отвсякога.

— Добре. Но дай ми няколко дни, а?

— Колкото искаш. Аз ще бъда тук. — Той сложи ръка на раменете на Нийвс. — Ние ще бъдем тук.

— Значи ти няма да се връщаш в училище? — Елизабет попита Нийвс.

Нийвс поклати глава:

— Не... Нямам нужда от училище повече, а татко има нужда от мен.

За първи път очите, които Нийвс погледна, не бяха студенозелени, а топли като морето на острова. Елизабет се усмихна и

попита:

— Приятели ли сме?

Усмивката, с която Нийвс ѝ отвърна, беше стеснителна, но категорична:

— Приятели...

Долу, в библиотеката, Кас приключи с писането на това, което Харви ѝ диктуваше, облегна се назад, бутна очилата си към челото и потърка върха на носа си.

— Ето, това е. Ще дам да го напишат на машина, две копия, и ще го накараме да подпише със собствената си кръв.

— Тя ще изгори хартията! — изсумтя Харви.

— Можеше да бъде по-лошо — напомни Кас. — Това завещание е невалидно, тъй като Елизабет Шеридън не е дъщеря на Ричард... Той може да отиде с него в съда, както и двамата знаем.

— Може би, но не го направи и ти не му казвай!

— Аз ли! — гневно възкликна Кас.

— Не че ще го направи — продължи Харви със заговорническа усмивка. — Аз все още пазя досието му.

Кас въздъхна:

— Ричард не е могъл да знае, че ще се случи всичко това.

— Учудвам се. Той никога не е имал никакви илюзии относно размера на алчността на Дан Годфри. Трябва да е знаел, че Дан няма да се примири безропотно нито за миг.

С жест Харви я прекъсна и каза:

— Моля те, Кас, стига предположения. Стигнал съм до тук с неопровержими доказателства.

Погледите им се срещнаха.

— Кой би помислил? — пак попита Кас. — Ричард Темпест — стерилен! Това е като да кажеш, че Бог е импотентен.

— Но обяснява всичко.

— Елизабет вярваше, че някъде тук се крият причините.

— Това е, защото тя никога не му повярва съвсем и упорстваше в опитите си да го смали до нормален размер.

— Само че Хелън направи това... и, Бог знае, той наистина се смали в очите ми. В края на краищата оказа се, че не е великан. Само

един дребен мъж, който не може да се примири със своя недостатък.

Харви изсумтя още веднъж:

— Недостатък! Нима не разбираш мъжа, моя скъпа Кас!

— Зная, зная... егото не може да отиде по-далеч от самовъзпроизвеждането.

— Ние и двамата бяхме запознати с размера на неговото!

Кас хвърли поглед към стенографските си бележки.

— А това трябва да смали и другия до сговорчив размер. — Гласът ѝ беше кадифен, усмивката — ласкава. — И ние взимаме нашите милион долара... за измама и заговор.

— Измама! Заговор! — Харви отвърна на любезността с любезност. — В това завещание няма нищо, което да го прави зависещо от роднинските отношения, при това Елизабет Шеридън е определеният наследник.

Очите им се срещнаха, те и двамата се усмихнаха, усмивките преминаха в смях.

Дан четеше всяка дума по два пъти, като ги преценяваше внимателно.

— Това е официален договор — напомни му Харви. — Ако го нарушиш, аз ще те разоря!

Дан повдигна копринените си вежди:

— Няма такава вероятност — измърмори той и със замах постави подписа си: „Данвърс А. Годфри“.

— Нямах въпроси, нямаш... забележки относно валидността?

Дан изглеждаше обиден:

— Ти си го съставил, драги мой Харви. — Той сгъна внимателно своя екземпляр, прибра го и каза: — А онзи другия документ за мен...

— Остава в банката, докато се приеме легализирането на завещанието.

— Но после... сигурно ли е, че мога да го взема?

— Това — каза Харви, свел глава — ще видим по-късно.

„Не и ако аз мога да сторя нещо“ — помисли Дан.

Елизабет подаде глава на вратата няколко минути, след като Дан се бе измъкнал през нея.

— Моля те да присъстваш — каза тя на Харви. Той се обърна. Стоеше до сейфа, където заключи своя екземпляр от най-важния документ. — Но да не продължаваме прекалено дълго, а? Тя е на ръба на изтощението.

Усмивката на Елизабет отне жилото от предупреждението ѝ. Харви натисна бутона, с който плотът леко се затвори и заглуши звука на електронно охранявания сейф.

— Ти самата сигурно си уморена — сърдечно отговори той.

— Не... ни най-малко. Само удовлетворена.

На излизане Харви спря до нея и попита:

— Спомняш ли си какво ти казах първия път, когато се срещнахме?

— Ти каза много неща.

— Но едно от тях беше по-специално. Казах ти: „Ще успееш“.

Елизабет се усмихна:

— *Спомням си...* А аз отговорих: „Да, но в какво?“.

— Е, сега знаем, нали? — простичко каза Харви. — Между другото, аз винаги ще бъда благодарен за това.

После той отиде при своята любов.

— Какво ще кажете за едно питие? — попита Кас.

— Мислех си, че никога няма да попиташ.

Те влязоха в белия салон, където Елизабет се отпусна с въздишка в един стол, а Кас възкликна възмутено:

— За бога, забравихме шампанското!

— Няма значение. Така и така аз съм пияна от еуфорията.

— Дори така да е, трябва да вдигнем тост.

Кас нещо отвори бутилката и сипа пяната в чашата, преди да се разлее наоколо. Тя подаде искрящата кристална чаша на Елизабет и вдигна своята за на здравица.

— За теб, дете — с дрезгав глас изрече тя. — Както би казала старата дама Хокс. — Кас придърпа своя стол и се пресегна за цигарите. — Къде е тя всъщност?

— Легна си, беше уморена, но щастлива.

— Не е ли всеки от нас в състояние, както тя би казала, не знам на земята ли съм или на небето?

— Нещо подобно — съгласи се Елизабет.

Кас облиза устните си от сухото, страхотно изстудено вино.

— Наистина се радвам за теб, знаеш нали? — каза тя, криейки се зад чашата си.

— Зная.

Начинът, по който го каза, накара гърлото на Кас да се свие и тя не можа да изпразни чашата си — преди това бързо я бе напълнила отново, в същото време бе напълнила догоре и чашата на Елизабет.

— Хайде да се гипсираме — безразсъдно каза тя. — Имаме извинение.

— Откога имаш нужда от извинения?

Кас се захили. Виното я хващаше.

— Променила си се — възхити се тя.

— Зная... Чувствам се променена. То е сякаш... сякаш съм се възстановила след продължително боледуване. Чувствам, че центърът на тежестта ми се е преместил. Преди той беше тук. — Тя докосна челото си. — Сега е тук. — Постави ръка на сърцето си.

Буцата в гърлото на Кас ѝ даде възможност единствено да се усмихне широко.

— Мислила ли си някога, че всичко ще свърши така? — попита Елизабет след известно време.

— Скъпа, аз мислех, че всичко е свършило, че е поставена точка!

— Но пред нас е едно начало...

— И аз ще пия за това!

Това означаваше да напълнят чашите си още веднъж и бутилката се изпразни.

Кас отново вдигна краката си на стола.

— Не казвай на майка си. — Тя намигна заговорнически, преди да извика възторжено. — Виж! Дори и аз мога да го кажа — после произнесе пиянски. — Всеки трябва да има майка. Дори аз имам майка.

— Която не виждаш много често.

— Това е моето семейство. — Кас направи широк замах с ръка. — Аз провъзгласих моята преданост много отдавна... Може да се каже, че съм осиновена.

— И не съжаляваш?

— Не се опитвай да ме връщаш назад. Няма да можеш да се отървеш от мен.

— Надявам се да е така. Кас, в бъдеще аз ще разчитам на теб повече отвсякога. Ти ще ръководиш, докато аз прекарвам времето си с моята майка. Ще трябва сама да се справяш с организацията.

— Кой би помислил, когато дойде преди десет седмици, че всичко ще завърши по този начин.

— Десет седмици! Само толкова ли?

— Дали вярваш, или не, така е, слушаш ли Рипли? И, боже мой, днес е точно денят.

— Ще пия за това — каза Елизабет.

Те пиха.

Кас придърпа с крак още един стол, изхлузи обувките и вдигна краката си.

— И така — попита тя безгрижно, — какво ново има?

Лицето на Елизабет, а след частица от секундата и това на Кас, се разкривиха от смях и те двете се смяха с цяло гърло, хриптяха и се задъхваха от смеха. Всеки път, когато погледите им се срещаха, смехът избухваше отново, караше ги да се превиват и ги правеше безпомощни. Кас изпита болезнено пробуждане, когато най-накрая изпъшка:

— Господи, нуждаех се от това... Имам предвид, че цялото проклето нещо е забавно, нали? Ха-ха и особено.

— Много особено — съгласи се Елизабет, което ги възпламени отново.

— Както и да е, аз се чувствам по-добре — призна Кас, като подсмърчаше и бършеше очите си.

— Аз също...

— Слава богу, че можем да се смеем на това — продължи Кас, като стана по-сериозна, — защото, като си помислиш, въобще не е за смях.

— Ето защо ние се смеем — каза Елизабет, която, както винаги, точно определи всичко.

Кас въздъхна:

— Да...

Известно време Кас наблюдаваше Елизабет, която се бе облегнала назад и бе затворила очите си.

— Как мина всичко, там горе, имам предвид? — попита тя накрая.

— Много по-лесно, отколкото очаквах. Като... завръщане у дома.

— Ами, то е така, нали?

Елизабет се усмихна:

— Да. Така е.

В усмивката ѝ имаше нещо прикрито, което причини силна болка на Кас, защото тя знаеше, че е свързано не само с Хелън.

Кас облиза устните си:

— Само ми дай шанс.

— Давам ти го. — Елизабет се усмихваше закачливо. — Но само защото зная, че ще подскочиш от радост.

— По дяволите, аз я ръководя! — доверително каза Кас. — Така е, откакто Ричард умря.

— Зная... — Елизабет каза само това, но по начин, който прибави цели дванайсет инча към височината ѝ. Докато се взираше в чашата си със замъглени очи, тя се чудеше защо ѝ се струва, че прелива.

— Ето защо аз ще разчитам на теб повече отвсякога. Досега все е било деветдесет процента, а сега ще трябва да бъде цели сто. Нали нямаш нищо против?

Кас изглеждаше снизходителна:

— Какви глупави въпроси задаваш.

— Мислех си, че вероятно би могла да огледаш набързо... да развееш байрака, така да се каже.

— Имаш предвид работа по отношенията между организацията и други лица. — Очите ѝ заблестяха. — Йоан Кръстител за твоя Месия?

Елизабет се засмя неспринудено и от все сърце:

— Точно така.

Елизабет порасна с още дванайсет инча. Въпреки настоящите събития с голямо значение, тя все пак мислеше и за бъдещето. „Значи не се е променила напълно“ — успокоена мислеше Кас.

— Кога? — попита тя.

— Веднага щом успеем да го планираме, мисля аз.

— Готово! — бързо се съгласи Кас.

Те потънаха в дружеско мълчание. Особеният ден, неговите шокови вълни избледняваха, превръщаха се в далечен ек. Все пак те и

двете знаеха, че нищо няма да бъде отново същото.

— Както и да е, Дан Годфри е ограничен при унаследяването — облекчено каза Кас след малко. — Ако прекалено много се опитва да развърже възела, ще се удуши!

— Това също няма да ме разтревожи — сухо отвърна Елизабет. Очите им се срещнаха. — Горката Марджъри... — допълни тя.

— Тя бе обречена от раждането си да бъде жертва — кимна уверено Кас. — Нищо повече от провинциално момиче по душа, което на ранна възраст попада във висшето общество и сред най-ниската нравственост. — Тя въздъхна. После попита оживено: — Какъв е този портрет? Дейвид казва, че ще те рисува... О, господи! — Краката ѝ паднаха на пода с глухо тупване.

— Сега пък какво има?

— Тази щайга, дето пристигна сутринта. Съвсем я забравих!

— Каква щайга?

— Портретът на Ричард. Пристигна от Ню Йорк, за да бъде закачен до неговите предшественици... Имаше толкова други неща, че аз нямах време да се занимавам с него. Опасявам се, че казах на Мозес да го стовари някъде. — Кас се надигна и се пресегна към звънеца.

Портретът беше в градината, където Хелън се грижеше за цветята си. Един голям пакет, увит със зебло и поставен в сандък от дървени летвички.

Елизабет посегна към градинарските ножици.

Заедно те извадиха пироните, отделиха летвичките, най-накрая разрязаха дебелия връв, която държеше обвивката, и махнаха първо зеблото, а после дебелия пласт уплътнителен материал. Така пред портрета се образува купчина, подобна на подпалки за огън. Очите на Елизабет пробягаха по портрета, докато тя се изправяше, после тя си пое дъх и неволно направи крачка назад, сякаш се бе сблъскала с някого.

— Зная — сухо каза Кас. — Не е ли той все пак?

Той стоеше с леко раздалечени крака, ръцете му бяха мушнати в джобовете на панталона, главата — вдигната и дръпната назад, усмихваше се леко, като че ли на ефекта, който той самият предизвикваше. Цветовете бяха предимно зелено и жълто, с малки точици кафяво във вълнения плат на костюма, и бяха нанесени на дебел пласт, почти обезумяло, като че ли художникът е бил обхванат от

някакво силно чувство. Човек очакваше Ричард да излезе от рамката и да подаде ръката си.

— Нямах представа, че Дейвид може да рисува така — каза Елизабет много изненадана.

— Нито пък той. Затова не го е правил отново.

Елизабет не можеше да откъсне очите си от портрета.

— Това самият той ли е?

— Какъвто беше в действителност. Ето го.

Кас се взираше в очите, зелени като на сънлив лъв. Те те следваха, накъдето и да мръднеш. „Точно както той правеше — мислеше Кас. — Щом веднъж те забележи, той никога не те оставя да си тръгнеш и ти полагаш клетва за вярност не по свой избор, а по необходимост.“

Макар сега да знаеше това, то не гасеше кипящата омраза, чувството за безнадеждно безсилие. „Какво друго можех да направя? — мислеше тя. — Да позволя да разберат моите родители, строго моралният Бостън и да понеса всички последици от това? «Дъщерята на известно семейство от Бостън е арестувана за незаконно сексуално деяние.» В никакъв случай! Майка ми би умряла, а баща ми би се оттеглил тихо от литературния клуб, преди да си отиде възпитано. И всичко това, защото не заключих вратата — мислеше тя. — Прекалено голяма жажда, прекалено много бързане, прекалено голяма нужда...“

А после, всички тези мъчителни часове, прекарани с психиатъра, при който Ричард настояваше тя да отиде. Господи, беше ужасно! И нямаше полза. Само потисна надълбоко желанията ѝ или ги пречисти в целенасочено състезание с мъжете, за да докаже, че тя е толкова добра, колкото те, ако не ѝ по-добра. Стана дясната ръка на Бога. Само дете никой не знаеше, че той е Мефистофел.

— Погледни добре — мислеше си тя, като гледаше съсредоточено напрегнатото лице на Елизабет — и бъди довольна, че не е твой баща.

— Картината е прекрасна — най-накрая каза Елизабет покорена.

— Не очакваше ли да е така?

— Не. Очаквах Дейвид да претърпи неуспех като художник, както търпи неуспехи във всичко друго.

— Това е причината. Той беше прекалено млад и прекалено заслепен. О, да — кимна тя, — той също боготвореше Ричард... Защо

иначе мислиш го мрази толкова много сега?

Елизабет въздъхна едва доловимо:

— Разбира се.

— Той вярваше, разбираш ли... страстно и предано. Това е създавано с любов. Останалото е правено за пари.

— Защо? Защо?

— След като показаха тази, всички искаха да позират на Дейвид Боскоум. Ако беше рисувал двайсет и четири часа на ден до края на живота си, той пак нямаше да може да нарисува всички. Той разбра това и когато Ричард завладя сърцето му...

— Неговото досие?

— Да.

Кас си наложи да срещне очите на Елизабет, да прочете там това, което знаеше, че ще види: неизбежния въпрос.

— Да, той държеше и мен във властта си...

Елизабет направи жест, като че ли реже с остър нож:

— Това си е твоя работа, Кас. Нямам желание да изваждам призраците на други хора. Все още трябва да се справя с моите. — Гласът ѝ беше рязък като жеста ѝ.

— Имаш предвид — Кас трябваше да навлажни пресъхналото си от страх гърло, — че това няма значение?

— Въобще не ме интересува миналото ти, Кас. От днес ние всички гледаме напред към бъдещето.

Разпалените очи на Кас се замъглиха. Гласът ѝ се загуби за момент, но тя кимна и когато си го възвърна, каза:

— Съвсем справедливо.

Тя знаеше, че този въпрос е завинаги погребан, когато Елизабет се обърна към портрета:

— И така, ще го закачим на горния край на стълбите.

— Ти искаш? — попита Кас.

— Трябва да е там. — За миг се появи старата, студена усмивка. — Където ще го виждаме аз и майка ми.

— О, чудесно — мислеше Кас. — Слушаш ли, Ричард?

— Но сега...

Елизабет се наведе към купа зебло, вдигна го с двете ръце и го метна върху портрета, покривайки блясъка му.

— Покрий го — заповяда тя с враждебна усмивка, — заслепява ми очите...

Тя отиде до едно от цинковите корита, които стояха покрай едната стена, и пусна чешмата.

— Пилат Понтийски? — невинно попита Кас. — Или лейди Макбет.

Елизабет се обърна и се пресегна към кърпата.

— Лесно е да измия ръцете си от него — каза тя накрая. — Няма да бъде толкова лесно да изтрия останалото.

— Имаш предвид, че ще те знаят като негова дъщеря?

— Точно така.

— Не се безпокой — успокой я Кас. — Ние знаем, че не си.

Те тръгнаха към вратата.

— Още едно питие? — попита Кас.

— Не, благодаря. Трябва да свърша едно последно нещо.

— Дев?

Елизабет се усмихна. Кас никога не я бе виждала да изглежда така.

— Дев — отговори Елизабет.

— Значи затова той отиде във вилата...

— Да — просто отговори Елизабет. — Да ме чака.

Кас се усмихна кисело:

— Той те чакаше дълго време.

Елизабет я гледаше замислено:

— Големият разкол, който настъпва между Ричард и Дев... заради жена ли е?

Кас се втренчи в нея:

— Откъде знаеш?

— Не знаех. Сама предположих. — Тя замълча. — Коя беше тя?

Когато Кас произнесе името, Елизабет възкликна:

— Не може да бъде!

Кас кимна:

— Ричард се влюби безумно в нея... както много други мъже. Тя беше много красива... Но тя се влюби в Дев. Ричард ѝ даде картбланш — как обичаше тя да харчи пари, но въпреки че я изкачи високо и ѝ каза: „Всичко това е за теб, ако ти станеш моя“. Тя отговори: „Прекалено късно... Аз ще родя детето на Дев Лафлин“.

Кас видя как Елизабет примигва.

— То я уби, разбира се. Докторите я бяха предупредили, че тя никога няма да износи дете докрай, но тя искаше, защото то беше от Дев. Ричард никога не му прости... Дев не знаеше, видиш ли, че са я предупредили за бременността... никой не знаеше до смъртта ѝ, чак тогава всичко излезе наяве... и това му нанесе силен удар.

— Той... я обичаше?

Кас знаеше, че е най-добре да каже истината:

— Да. — После продължи бързо. — Но всичко беше много отдавна... Сега той те обича. Не зная какво се е случило между вас — Кас говореше деликатно, — но той беше съвсем отчаян последните няколко седмици.

— Зная — отговори Елизабет. — Той ми каза.

— Вярвай му. Дев не лъже. Не му е необходимо да лъже.

„Вярно е — мислеше Елизабет. — Той не ме е излъгал за това. Само не ми каза. И аз само трябва да го попитам...”

Но тя знаеше, че няма да го попита. Не е важно. Това е минало. Не я ли беше приел той — с всичко, което тя не е, както и с всичко, което той знаеше, че тя може да бъде? Не ѝ ли се бе доверил безрезервно, с цялата си душа? Не разбра ли тя, че сега е неин ред да дава? Дори да е само доверие. Но тя знаеше, че е много, много повече. Те все още имаха толкова много да узнават един за друг и дълго време, през което да го правят. Но това, което беше той в този момент, тя беше готова да приеме и да благодари на шанса. Без условия. Без срокове. Животът ги диктуваше. А той чакаше нея. Дори сега. В крайбрежната вила. Чакаше търпеливо. Нея.

— Аз тръгвам — каза тя и нетърпеливо се обърна към вратата.

— Предай му моите поздравии от сърце — каза Кас.

С ръка на бравата на вратата, Елизабет се обърна. Кас не беше виждала такава усмивка.

— След като му дам моето сърце — каза тя.

Издание:

Вера Коуи. Богати и могъщи Том 2

Американска. Първо издание

ИК „Калпазанов“, Габрово, 1995

Редактор: Стефка Димитрова

Коректор: Мая Арсенова

ISBN: 954-17-0091-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.